

การศึกษาลักษณะอารมณ์ขันในละครตลกสถานการณ์ (Situation Comedy)

กรณีศึกษาละครเรื่อง “เป็นต่อ”

อรัญญา ประทุมทอง

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตรธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2551

The Humorous Study In Situation Comedy

: A Case Study "Pen Tor"

ARUNYA PRATHOOMTHONG

A Term Paper Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements

For the Degree of Master Arts (Communication)

Department of Business Communication

Graduate School, Dhurakij Pundit University

2008

เลขทะเบียน.....	0224891
วันลงทะเบียน.....	- 9 เม.ย. 2556
เลขเรียกหนังสือ.....	791 45617
	๐ 3887
	[2551]

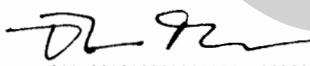
ใบรับรองสารนิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

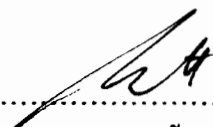
ปริญญา นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

ชื่อสารนิพนธ์ การศึกษาลักษณะการนำเสนออารมณ์ขันในละครตลกสถานการณ์
กรณีศึกษา เป็นต่อ
เสนอโดย นางสาวอรัญญา ประทุมทอง
สาขาวิชา นิเทศศาสตร์ (กลุ่มวิชานิเทศศาสตร์ธุรกิจ)
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผศ.ดร.กุลทิพย์ ศาสตราวุฒิ

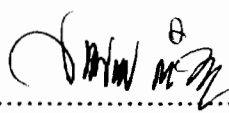
ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์แล้ว

.....ประธานกรรมการ
(ผศ.ดร.อัศวิน เนตร โพธิ์แก้ว)

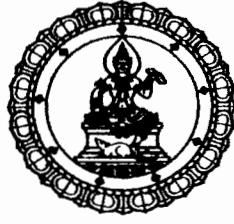

.....กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา
(ผศ.ดร.กุลทิพย์ ศาสตราวุฒิ)

.....กรรมการ
(รศ.ดร.อุษา บิ๊กกินส์)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผศ.ดร.สมศักดิ์ คำวิชอบ)

วันที่ 21 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2561

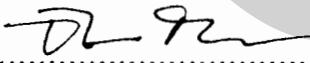
ใบรับรองสารนิพนธ์

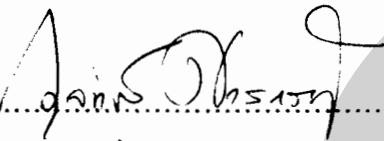
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

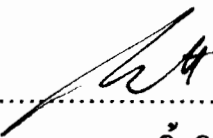
ปริญญา นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

ชื่อสารนิพนธ์ การศึกษาลักษณะการนำเสนออารมณ์ขันในละครตลกสถานการณ
กรณีศึกษา เป็นต่อ
เสนอโดย นางสาวอรัญญา ประทุมทอง
สาขาวิชา นิเทศศาสตร์ (กลุ่มวิชานิเทศศาสตร์ธุรกิจ)
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผศ.ดร.กุลทิพย์ ศาสตรระรุจิ

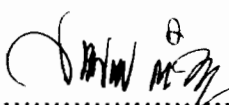
ได้พิจารณาเห็นชอบโดยคณะกรรมการสอบสารนิพนธ์แล้ว

.....ประธานกรรมการ
(ผศ.ดร.อัศวิน เนตร โพธิ์แก้ว)

.....กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษา
(ผศ.ดร.กุลทิพย์ ศาสตรระรุจิ)

.....กรรมการ
(รศ.ดร.อุษา บิ๊กกินส์)

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ผศ.ดร.สมศักดิ์ คำริชอบ)

วันที่ 21 เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญภาพ	ช
สารบัญแผนภูมิ.....	ฉ
บทที่	
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 ปัญหานำวิจัย.....	6
1.3 วัตถุประสงค์.....	6
1.4 ขอบเขตงานวิจัย.....	6
1.5 นิยามศัพท์.....	6
1.6 ข้อเสนอแนะ.....	7
1.7 ระเบียบวิธีวิจัย.....	7
1.8 ประโยชน์เชิงนิเทศศาสตร์.....	7
2. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	8
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการสื่ออารมณ์ขัน.....	8
2.2 แนวคิดเรื่องรูปแบบละครโทรทัศน์แบบ Situation Comedy.....	14
2.3 ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมกับการรับรู้ความหมาย.....	20
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	26

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3. ระเบียบวิธีวิจัย.....	28
3.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research).....	28
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	29
3.3 การรวบรวมข้อมูล.....	30
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	30
3.5 ตัวอย่างตาราง Coding Sheet	30
4. ผลการวิจัย.....	32
4.1 ตอนที่ 1 วิธีการของการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่องเป็นต่อ.....	32
4.1.1 การเล่นตลกกับภาษา.....	32
4.1.2 การเล่นตลกกับสามัญสำนึก.....	39
4.1.3 การเล่นตลกกับความรู้สึก.....	43
4.1.4 การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน	51
4.1.5 การเล่นตลกกับกลไกของชีวิต.....	67
4.2 ตอนที่ 2 การศึกษาอารมณ์ขันในบทละครตลก	68
5. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	86
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	86
5.2 อภิปรายผล	87
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	90
5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต	91
บรรณานุกรม	92
ภาคผนวก.....	94

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	โลกสองโลกที่แวดล้อมตัวมนุษย์.....	22
2.2	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสถาบันทางสังคมที่สร้างโลกทางสังคม.....	23

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่	หน้า
2.1 แสดงลำดับการดำเนินเรื่องของละครโทรทัศน์.....	17
2.2 แสดงลำดับการดำเนินเรื่องของละครโทรทัศน์รูปแบบ Situation Comedy.....	20

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่อง การศึกษาลักษณะอารมณ์ขันในละครตลกสถานการณ์ (Situation Comedy) กรณีศึกษาละครเรื่อง “เป็นต่อ” สำเร็จลงได้ด้วยดีจากความกรุณาและความร่วมมือจากบุคคลหลาย ๆ ท่าน

ขอขอบพระคุณอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กฤติพิทย์ ศาสตรระรุจิ ที่ให้ความกรุณาเป็นอย่างมากเริ่มตั้งแต่การตอบรับผู้วิจัยด้วยการสละเวลาเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ การให้คำแนะนำตรวจทานและดูแลแก้ไขข้อผิดพลาด รวมทั้งการติดตามความคืบหน้าและผู้อุตสาหะที่เยี่ยมเยียนกับผู้วิจัยนับครั้งไม่ถ้วน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัศวิน เนตรโพธิ์แก้ว และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุษา บิ๊กกินส์ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าเข้าร่วมเป็นกรรมการสอบ และให้คำแนะนำจนผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

ขอบคุณพี่กั้ง เจ้าหน้าที่ประจำคณะนิเทศศาสตร์ที่ช่วยเหลือผู้วิจัยในทุกๆ ด้าน เพื่อให้ผู้วิจัยประสบความสำเร็จทั้งงานวิจัยและการศึกษา

ขอขอบคุณ คุณจิรัชศักดิ์ ไช้จิว ผู้กำกับละคร คุณกิตติ เชี่ยววงศ์สกุล และคุณอรรณพล ปานดี ผู้ร่วมเขียนบท เป็นอย่างยิ่งที่ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับละครซิทคอม เรื่องเป็นต่อ ในทุกๆ ด้าน ด้วยดีเสมอมา ตลอดจนเพื่อน ๆ และน้อง ๆ ที่ร่วมชั้นทุกคน ในการให้ความร่วมมือและช่วยเหลือกันมาตลอด

สิ่งที่ผลักดันให้ผู้วิจัยสามารถทำภารกิจสำคัญชิ้นนี้ให้สำเร็จลงได้ก็คือครอบครัวของผู้วิจัย ซึ่งประกอบไปด้วย คุณพ่อ คุณแม่ และพี่ชายทั้งสองซึ่งคอยเป็นกำลังใจให้ตลอดเวลา ความเชื่อมั่นในตัวผู้วิจัยสำหรับการตัดสินใจในทุก ๆ ขั้นตอนของชีวิต ที่ให้ผู้วิจัยได้เลือกเอง รวมทั้งความรักและความเอาใจใส่ของพวกท่าน ลุกยังรู้สึกถึงความอบอุ่นที่ได้รับตลอดมา

ความสำเร็จของสารนิพนธ์นี้ยังมีบุคคลที่อยู่เบื้องหลังอีกมากมายที่มีส่วนให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่ไม่อาจจะกล่าวถึงได้ทั้งหมด ด้วยความรู้สึกด้วยใจจริง

อรัญญา ประทุมทอง

หัวข้อสารนิพนธ์	การศึกษาลักษณะอารมณ์ขันในละครตลกสถานการณ์ (Situation Comedy) กรณีศึกษาละครเรื่อง “เป็นต่อ”
ชื่อผู้เขียน	อรัญญา ประทุมทอง
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. กุลทิพย์ ศาสตรระจุกิ
สาขาวิชา	นิเทศศาสตรศึกษาศาสตร์
ปีการศึกษา	2551

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง ลักษณะอารมณ์ขันในละครตลกสถานการณ์ (Situation Comedy) กรณีศึกษาละครเรื่อง “เป็นต่อ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่องเป็นต่อ และ ศึกษาอารมณ์ขันละครเรื่องเป็นต่อที่สามารถสะท้อนมิติทางสังคมของคนกรุงเทพฯ ผลการวิจัยพบว่า วิธีการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่อง เป็นต่อ โดยใช้กรอบในการวางเงื่อนไขของบทตลก แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1.1 การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับภาษา ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 23 ครั้ง ถือว่าเป็นที่นิยมในการใช้มุขตลกแบบนี้ในการสร้างเสียงหัวเราะเพราะทำให้คนดูเข้าใจง่าย ในการใช้ภาษาเราจะสังเกตได้ว่าจะเสนอมุขตลกโดยการสอดแทรกบทกลอนต่าง ๆ นั้นแสดงให้เห็นถึงความ เป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมไทยที่มีอารมณ์สุนทรีย์ เจ้าบทเจ้ากลอนใช้ภาษาอย่างมีศิลปะและ น่าจะสะท้อนให้เห็นถึงรสนิยมของคนไทยที่สืบทอดมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

1.2 การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับสามัญสำนึก ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 10 ครั้ง โดยส่วนใหญ่จะเป็นการแสดงออกของมุขตลกที่ไร้สาระไม่มีเหตุผลมากกว่าที่จะเป็นเรื่อง เพื่อฝัน เกินจริง เข้ามาอยู่ในบทละครเรื่องเป็นต่อ

1.3 การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับความรู้สึก ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 26 ครั้ง เป็นมุขตลกที่จะเข้าใจเฉพาะสังคมนั้นๆที่มีวัฒนธรรมและการรับรู้ในบริบทร่วมกัน เช่น การเปรียบเทียบกันกระเทย กับถั่วลิเจีย ถ้าไม่ใช่คนในสังคมไทยในยุคนั้นก็คงไม่รู้สึกรำกับมุขนี้

1.4 การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 49 ครั้ง หยิบยกเอาเหตุการณ์ประจำวันที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องครอบครัว เรื่องเพื่อน เรื่องศิลปวัฒนธรรม หรือเรื่องการเมืองที่ทุกคนมีประสบการณ์ร่วมกัน

1.5 การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับกลไกของชีวิต ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 2 ครั้ง เป็นการสลับบทบาทที่เป็นอยู่จากผู้ชายปลอมเป็นกระเทย

จากการศึกษาอารมณ์ขันในบทละครตลก สามารถสะท้อนมิติทางสังคมของคนกรุงเทพฯ อารมณ์ขันในบทละครตลกสถานการณ์สามารถสะท้อนมิติทางสังคมของคนกรุงเทพฯ ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ในปัจจุบันได้เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ร่างรัฐธรรมนูญที่มีการณรงค์ให้ประชาชนไปร่วมกันลงคะแนน หรือการสะท้อนให้เห็นค่านิยมวัฒนธรรมความเป็นอยู่ของคนไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ตลอดจนสะท้อนให้เห็นถึงการเคารพผู้อาวุโส ปู่ย่าตายาย หรือญาติผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของไทย

จากการสำรวจละคร “เป็นต่อ” พบว่ามักใช้มุขตลกในลักษณะเหยียดรูปร่างหน้าตา และล้อเลียนเกี่ยวกับความสวยงามเพื่อให้เกิดความขำ โดยตัวละครหญิงจะถูกเหยียดหยามในเรื่องดังกล่าวมากกว่าชาย บางครั้งยังพบเนื้อหาที่ใช้ความรุนแรงทางเพศด้วย สำหรับตัวละครเพศที่ 3 จะถูกนำเสนอในเชิงตลก วิดว้าย บ้าผู้ชาย และทำสิ่งไร้สาระ ซึ่งถือเป็นปรากฏการณ์อคติและเหยียดเพศที่ 3 อย่างชัดเจน

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

โทรทัศน์เป็นสื่อชนิดหนึ่งที่ได้รับนิยมนมากในสังคมยุคโลกาภิวัตน์ เพราะโทรทัศน์มีทั้งภาพและเสียงอีกทั้งยังเป็นแหล่งความบันเทิงที่เข้าถึงผู้ชมรายการได้ทุกวัน ทุกเวลา และทุกสถานที่ โทรทัศน์เป็นสื่อความบันเทิงที่มีราคาถูกค้ำค่า กล่าวคือผู้ชมรายการสามารถซื้อโทรทัศน์เพียง 1 เครื่องก็สามารถเปิดชมรายการต่าง ๆ ได้โดยไม่ต้องจ่ายเงินค่าธรรมเนียม หรือค่าบริการใด ๆ เพิ่มเติมอีก ผู้รับชมรายการสามารถเลือกชมทั้งสาระ ข่าวสาร และบันเทิงได้ครบถ้วน

โทรทัศน์มีเนื้อหาสาระมากมาย มีความหลากหลายของรายการต่าง ๆ อาทิ รายการเกมโชว์ รายการวาไรตี้ ภาพยนตร์ รายการละคร รายการสารคดี รายการข่าว การ์ตูน เป็นต้น สำหรับละครนับเป็นรายการประเภทหนึ่งที่มีความนิยมนสูงสุดจากผู้ชมรายการ ช่วงเวลาที่มีการนำเสนอละครนั้นถือว่าเป็นช่วงเวลาที่มีความนิยมนจากผู้ชมสูงสุด ละครโทรทัศน์ช่วยให้เกิดความเพลิดเพลิน ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด และสามารถให้ความบันเทิงให้กับคนทุกชนชั้นในสังคม (กรรณิการ์ เวียงเพิ่ม, 2539 : 2)

ละครโทรทัศน์นั้นจะมีหลายประเภท มีการแบ่งประเภทตามลักษณะของเนื้อหา เช่น ละครแนวประวัติศาสตร์ แนวสืบสวนสอบสวน แนวลึกลับสยองขวัญ แนวเพนนิยาย เป็นต้น นอกจากนี้การแบ่งประเภทละครตามเนื้อหาแล้ว ยังมีการแบ่งประเภทของละครตามรูปแบบของการนำเสนอ เช่น ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ ละครสั้นต่อเนื่องกันหลายตอนจบ ละครจบในตอน เป็นต้น

รูปแบบหนึ่งที่จะกล่าวถึงในงานนี้ คือ ละครตลกสถานการณ์ “Situation Comedy” หรือเรียกสั้น ๆ ว่า Sitcom ซึ่งเป็นรูปแบบของละครประเภทหนึ่งของละคร Comedy

ละครตลกสถานการณ์ Situation Comedy เป็นละครที่เกิดจากการสร้างความตลกขบขันจากสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีการผูกเรื่องสร้างเหตุการณ์ให้เกิดเป็นปมในการนำเสนอขึ้น มีการดำเนินเรื่องที่รวดเร็ว จบในตอน ๆ มีนักแสดงสำคัญเป็นหลักชุดเดียว ไม่ใช่ฉากมากนัก

ละคร Comedy เกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อ 487 ปีก่อนคริสตกาลในสมัยกรีก-โรมัน เป็นการแสดงเพื่อบูชาเทพเจ้าไดโอนิซัส โดยมี อริสโตฟานีส เป็นผู้เขียนบทละคร โครงเรื่อง คือ ตลกขบขัน เสียดสีสังคม ในการแสดงจะมีลูกคู่ขับร้องและเต้นรำ มีนักแสดงเป็นผู้ชาย และไม่จำกัด

จำนวนตัวละคร โดยมีวัตถุประสงค์ในการแสดงคือ เพื่ออุษาเทพเจ้าและเพื่อความบันเทิง (สุนนมาลย์ นิมเนตพันธ์, 2532 : 67)

สำหรับละครตลกสถานการณ์ Situation Comedy นั้น มีการแบ่งตามยุคสมัย ดังต่อไปนี้ ยุคเริ่มต้นของละครตลกสถานการณ์ Situation Comedy เริ่มต้นเกิดจาก Radio Situation Comedy ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดย เป็นรายการวิทยุที่ผลิตในช่วงของสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นรายการวิทยุที่นำเสนอเพื่อความบันเทิงแก่ผู้รับชมรายการ ทำให้ได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ต่อมา รายการโทรทัศน์เริ่มมีการแพร่ภาพ ไปยังผู้รับชมรายการ มีผู้นำรายการรูปแบบรายการ Situation Comedy ของวิทยุ ไปประยุกต์ใช้เพื่อนำเสนอทางรายการโทรทัศน์ และเปิดโอกาสให้ ผู้เข้าชมรายการละครสดขณะบันทึกเทปด้วย จึงมีผลทำให้ละครในรูปแบบ Situation Comedy ในละครโทรทัศน์ได้รับความนิยมมากขึ้น

ละคร Situation Comedy ในสหรัฐอเมริกานี้ สามารถแบ่งออกตามยุคสมัยได้ดังนี้ (Comic Visions 1990)

1. ประมาณ ค.ศ. 1950-1959 เป็นยุคของการนำเสนอเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับชีวิตในครอบครัวตัวอย่างละคร ได้แก่ “Leave It To Beaver” “Father Knows Best” “The Honey Mooners” “I Love Lucy”
2. ประมาณ ค.ศ. 1960-1969 เป็นยุคของการนำเสนอเรื่องราวของสภาพธรรมชาติ ความเป็นชนบทที่ไปเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับชีวิตในสังคมเมือง ตัวอย่างละคร ได้แก่ “Green Acres” “The Beverly Hillbillies”
3. ประมาณ ค.ศ. 1970-1979 เป็นยุคของการนำเสนอเรื่องราวที่สะท้อนปัญหาสังคม ตัวอย่างละคร ได้แก่ “All in Family” “The Mary Tyler Moore Show” “M*A*S*H”
4. ประมาณ ค.ศ. 1980 เป็นต้นมา เป็นยุคของการนำเสนอเรื่องราวที่สนุกสนานและการชี้นำ สังคม ตัวอย่างละคร ได้แก่ “The Cosby Show” (The Entertainment Machine : 211-243)

สำหรับการเริ่มต้นของละครตลกสถานการณ์ Situation Comedy ในประเทศไทยนั้น ไม่มีหลักฐานที่ระบุได้ชัดเจนว่า เริ่มเมื่อใด แต่มีการกล่าวถึงละครโทรทัศน์เรื่องแรกของไทยในหนังสือละครโทรทัศน์ไทยของปนัดดา ธนสถิตย์ (2531 : 3-4) ในรายละเอียดคือ ละครที่นับว่าเป็นละครโทรทัศน์เรื่องแรกของไทย คือ เรื่อง “สุริยานีไม่ยอมแต่งงาน” ของนายรำคาญ (ประหยัด ศ. นาคะนาท) ออกอากาศเมื่อวันที่ 5 มกราคม 2499 ทางสถานีไทยทีวีช่อง 4 บางขุนพรหม โดยจะเป็นละครสั้นจบในตอน เป็นละครฉากเดียวจบ ทั้งนี้เพราะมีห้องส่ง (Studio) ขนาดเล็กเพียงห้องเดียว จึงจำเป็นต้องใช้ฉากจำกัด และมีการบอกบทให้กับตัวละครขณะแสดงด้วย เป็นการแสดงผลใช้เวลาประมาณ 30 นาที หลังจากนั้นก็มีละครลักษณะนี้้นำเสนอตามมาอีก 5 เรื่อง คือ

- 25 มีนาคม 2499 กระสุนอาฆาต
- 24 พฤษภาคม 2499 คิกเลียแล้ว
- 29 พฤษภาคม 2499 น้ำสาบาน
- 10 มิถุนายน 2499 ศัตรูลับของสลยา
- 14 มิถุนายน 2499 ง่ายนิดเดียว

ในปี 2499-2500 การจัดรายการประเภทละครเพิ่มมากขึ้น ส่วนใหญ่จะเป็นละครสั้นจบในตอน นิยมสร้าง Plot เป็นเรื่องสั้นๆ และเริ่มมีละครสั้นประเภทละครชวนหัว แสดงเป็นประจำทุกสัปดาห์ เป็นละครชวนหัวคณะล้อต๊อกและคณะ จัดแสดงเพียง 3 เดือนเท่านั้น แต่ก็ยังมีละครชวนหัวคณะอื่น ๆ แสดงอยู่เสมอ ๆ

พ.ศ. 2501 ละครโทรทัศน์เริ่มได้รับความนิยมมาก มีนักแสดงจากละครเวทีเข้ามาร่วมแสดงละครโทรทัศน์มากขึ้น

พ.ศ. 2502 ละครโทรทัศน์ทางไทยทีวีช่อง 4 มีผู้นิยมชมกันมาก คณะละครมีจำนวนมาก และมี ททบ. ช่อง 7 เริ่มผลิตรายการละครมากขึ้นและมีคณะผู้ผลิตและนักแสดงย้ายจากช่อง 4 มาช่อง 7 กันมากขึ้น ทั้ง 2 สถานีได้แข่งขันกันผลิตละครออกอากาศ มีทั้งละครสั้นจบในตอนและละครยาวหลายตอนจบโดยแสดงเดือนละครึ่ง

พ.ศ. 2503 ทีวีช่อง 4 ได้ผลิตรายการละครชุด นุสร้า ขึ้น โดยเลียนแบบละครฉันทรักลูซี่ของประเทศสหรัฐอเมริกา ละครชุด นุสร้า เป็นละครเบาสมองชุดสั้นจบในตอน ความยาวตอนละ 30 นาที มีผู้แสดงชุดเดียวกันตลอด แต่มีการเปลี่ยนเหตุการณ์หรือเรื่องราวในแต่ละตอนให้แตกต่างกัน ซึ่งเนื้อหาในหนังสือ The Entertainment Machine (237) มีการกล่าวถึง ละคร Situation Comedy เรื่อง I Love Lucy ว่าเริ่มออกอากาศตั้งแต่ ค.ศ. 1951-1957 (ประมาณ พ.ศ. 2494-2500) เป็นละครที่ได้รับความนิยมอย่างมากในสหรัฐอเมริกา ดังนั้น อาจเป็นไปได้ว่า ละครชุดนุสร้าเป็นละครแนว Situation Comedy ที่ได้รับอิทธิพลจากประเทศสหรัฐอเมริกา

พ.ศ. 2505-2510 ละครโทรทัศน์ของไทยก็เฟื่องฟูขึ้นเป็นลำดับมีคณะละครเพิ่มขึ้นมาก

พ.ศ. 2511-2518 กิจการละครได้รับความนิยมลดน้อยลงไป ทั้งนี้เพราะการผลิตรายการและการแสดงไม่มีคุณภาพ กล่าวคือ ยังมีการบอกละครในระหว่างมีการแสดงในช่วงนี้ ภาพยนตร์ไทยและต่างประเทศเข้ามาได้รับความนิยมมากขึ้น

พ.ศ. 2519 มีการใช้เทปโทรทัศน์ในกระบวนการผลิต ทำให้ละครโทรทัศน์กลับมาได้รับความนิยมอีกครั้งหนึ่ง มีการผลิตละครประเภท Soap Operas และ Dramatic Specials ไปในปี 2520 ถือว่าเป็นยุคเฟื่องฟูของละครตลกสถานการณ์ Situation Comedy โดยนักแสดงชื่อดังยุคนั้น "ภัทราวดี มีชูธน" วางมือจากงานภาพยนตร์มาจับงานผู้จัดละครโทรทัศน์ปีอนสถานีโทรทัศน์ช่อง 3

นอกจากนี้เริ่มการแสดงละครโดยไม่มีการบอกบท ยังจัดละครประเภทซิทคอมตอนสั้น ๆ ออกอากาศต่อเนื่องได้รับความนิยมสูง กวาดคะแนนถล่มทลายยกย่องคือ "ตุ๊กตาเสียบบาล" ที่ภัทราราวดีรับบทนำ "เจ็บบ" ได้ชวนฮาเกลี้ยงอย่างขิง ดึงโฆษณาหลังไหลเข้าถึงตอนละ 18 นาที ทำให้เวลาละครเหลือเพียง 12 นาที นับแต่นั้นจึงต้องมีการกำหนดเวลาโฆษณาเหลือ 5 นาทีต่อรายการความยาว 30 นาที และอีกเรื่องที่แฟนยุคนั้นไม่จำเป็นไม่ยอมพลาดคือ "ขบวนการคนใช้" แจ็งเกิดคาราควงใหม่ ๆ และถึงวันนี้ก็ยังยืนยง ได้แก่ อัจฉราพรรณ ไพบูลย์สุวรรณ, เค่น ดอกประดู่, ปัญญา นิรันดร์กุล, ภิญญา ฐิธรรม, ชลิต เฟื่องอารมณ์, วราวุธ มิลินทจินดา และอีกมากมาย ซึ่งล้วนแต่ขบขันความเชื่อของผู้จัดที่ว่าความสามารถทางการแสดงดึงดูดผู้ชมคนดูได้มากกว่าหน้าตา

พ.ศ. 2522 มีการผลิตละครโทรทัศน์ประเภท TV. Serials หรือ Soap Operas เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีการผลิตละครเรื่อง 38 ซอย 2 ออกอากาศทางช่อง 5 ซึ่งละครเรื่องนี้เป็นละครที่ถือว่าการให้กำเนิด TV. Family หรือครอบครัวทีวี เป็นครั้งแรก โดยเป็นเรื่องที่ให้คติธรรมในการดำเนินชีวิตครอบครัวที่ดีแก่ผู้รับชมรายการ

พ.ศ. 2523 คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (กบว.) ได้มีคำสั่งให้งดออกอากาศในช่วงเวลา 18.30-20.00 น. ทั้งนี้เพื่อต้องการให้ประหยัดพลังงาน จากคำสั่งนี้ จึงมีผลให้ละครโทรทัศน์ไทยที่กำลังแข่งขันกันออกอากาศในช่วงเวลานั้น ลดความนิยมลงไป พร้อมกันนั้นภาพยนตร์จีนก็เข้ามามีอิทธิพลมากขึ้น

พ.ศ. 2524 คณะกรรมการบริหารวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (กบว.) ได้ขอความร่วมมือสถานีโทรทัศน์ต่าง ๆ ให้นำเสนอรายการรายการของไทยแทนรายการต่างประเทศในช่วงเวลาหลังข่าว 20.00 น. จึงทำให้ละครไทยได้รับความนิยมอีกครั้งหนึ่ง

สำหรับรายการละครโทรทัศน์ไทยในรูปแบบของ Situation Comedy นอกจากละครชุดนุสรณ์แล้ว ก็ไม่มีหลักฐานระบุชัดเจนว่า มีการผลิตเรื่องใดเป็นลำดับที่สอง แต่ก็มีละครรูปแบบนี้แพร่ภาพออกอากาศอีกหลายเรื่อง เช่น ผู้พิทักษ์ความสะอาด ยุทธจักรนักคิด สาทรคอนเจ็คท์ พิภพมัจจุราช หุ่นไล่กา บาปบริสุทธิ์ เป็นต้น (กรณีการ์ เวียงเพิ่ม, 2539 : 6-7)

สำหรับปี พ.ศ. 2536 มีละครประเภท Sitcom อีกหลายเรื่อง เช่น นายบ่าวเจ้าปัญญา, เหตุเกิดที่ สน., รุ่นหนึ่งตึกห้าหน้าเดิม, สามหนุ่มสามมุม, บ้านแตกสาแหรกไม่ขาด, คู่ซิ่นซุลมุน, โสดยกกำลังสาม, ม่ายคะ, ว้าวุ่น, ครอบครัวนี้คงกระพัน เป็นต้น

จนกระทั่งถึงในยุคปัจจุบัน มีละครประเภทตลกสถานการณ์ Situation Comedy เพิ่มมากขึ้น และได้รับความนิยม อาทิ เสง เสง เสง, นักร้องนัก, บางรักซอยเก้า, ผู้กองเจ้าเสน่ห์, บ้านนี้มีรัก เป็นต้น

1.2 ปัญหาวิจัย

1. วิธีการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่องเป็นต่อเป็นอย่างไร
2. อารมณ์ขันของละครเรื่องเป็นต่อสามารถสะท้อนมิติทางสังคมของคนกรุงเทพฯ ในลักษณะใดบ้าง

1.3 วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาวิธีการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่องเป็นต่อ
2. เพื่อศึกษาอารมณ์ขันของละครเรื่องเป็นต่อที่สามารถสะท้อนมิติทางสังคมของคนกรุงเทพฯ

1.4 ขอบเขตงานวิจัย

ศึกษาเฉพาะละครซิตคอม เรื่องเป็นต่อ ที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ทุกวันพฤหัสบดี เวลา 22.30 - 23.30 น. เริ่มตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2550 – พฤษภาคม 2551 โดยเลือก สุ่มมาเป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 10 ตอน

1.5 นิยามศัพท์

1. **ละครอารมณ์ขัน** หมายถึง ละครที่นำเสนอเอาอารมณ์ขันหรือเรื่องตลกที่ทำให้เกิดเสียงหัวเราะมาใช้ทำให้เกิดความสนุก (ในที่นี้หมายถึงละครซิตคอมเรื่อง “เป็นต่อ”)
2. **ละครซิตคอม** ซึ่งย่อมาจากคำว่า **ซิจูเอชั่นคอมมีดี้** (situation comedy) ซึ่งแปลเป็นไทยว่า ตลกสถานการณ์ หรืออีกนัยหนึ่งว่า ละคร เรื่องสั้น หรือภาพยนตร์ตลก ที่ออกอากาศเป็นชุด โดยมีความยาวตั้งแต่ 75 ตอนขึ้นไป ซึ่งเรื่องแต่ละเรื่องจะเป็นตัวละครชุดเดียวกันแต่เหตุการณ์จะต่างกันไปเรื่อย ๆ โดยแทบจะไม่ใช่เหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกันเลยในแต่ละตอน
3. **การสร้างอารมณ์ขันของตัวละคร** หมายถึง ตัวละครทำการแสดงละคร โดยการสร้างเสียงหัวเราะ อากาการตลกขบขันโดยการแสดงออกทั้ง วจนะภาษา และ อวัจนะภาษา ซึ่งในรายงานชิ้นนี้จะศึกษาอารมณ์ขันของตัวละครในเรื่อง “เป็นต่อ”

4. **อารมณ์ขัน** หมายถึง การเล่นความหมายที่แบบแผนแน่นอนอยู่แล้ว (institutionalized meaning) และความหมายใหม่ที่เกิดขึ้นนี้มีลักษณะแหวกจากกรอบที่วางไว้ ซึ่งการสร้างมุขตลกสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 รูปแบบ คือ

- 4.1 การสร้างมุขตลกโดยใช้วิธีการเล่นตลกกับภาษา
- 4.2 การสร้างมุขตลกโดยใช้วิธีการเล่นตลกกับสามัญสำนึก
- 4.3 การสร้างมุขตลกโดยใช้วิธีการเล่นตลกกับความรู้สึก
- 4.4 การสร้างมุขตลกโดยใช้วิธีการเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน
- 4.5 การสร้างมุขตลกโดยใช้วิธีการเล่นตลกกับกลไกของชีวิต

ซึ่งวิธีเหล่านี้เป็นส่วนประกอบในการแสดงอารมณ์ขันในเรื่อง “เป็นต่อ”

5. **สะท้อนมิติทางสังคมของคนกรุงเทพฯ** หมายถึง วิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯ ยุคใหม่ที่ทั้งเพศชายเพศหญิงและเพศที่สามซึ่งปัจจุบันเป็นที่ยอมรับมากขึ้น ครอบครัวเป็นครอบครัวขนาดเล็กจึงนิยมพักอาศัยเป็นคอนโดมิเนียมเสียส่วนใหญ่ ทำงานออฟฟิศ ที่เที่ยวตามสถานบันเทิง รักความอิสระ มักจะไม่ผูกติดกับการแต่งงาน สนใจกับข่าวสารเหตุบ้านการเมือง

1.6 ข้อสันนิษฐาน

บทละครซิทคอมเรื่อง “เป็นต่อ” เป็นละครที่ใช้ลักษณะการเขียนบทมาจากต่างประเทศ โดยมีกลิ่นไอวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามาผสมผสาน เนื้อหาเป็นมุมมองสะท้อนวิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯ ที่แผ่ออกมาเป็นเรื่องตลกขบขัน

1.7 ระเบียบวิธีวิจัย

เป็นวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ สัมภาษณ์แบบเจาะลึก ของผู้แสดงละคร ผู้เขียนบท และผู้กำกับละครเป็นต่อ โดยเกณฑ์ในการศึกษาจะศึกษาในละครเรื่อง “เป็นต่อ” ดูจากฉากทั้งสิ้น 3 ฉาก คือ ฉากคอนโดของนักแสดงนำ ฉากที่ทำงาน และฉากร้านอาหารบางบาร์

1.8 ประโยชน์เชิงนิเทศศาสตร์

1. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิธีการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่องเป็นต่อ
2. เพื่อใช้เป็นแนวทางในปรับปรุงวิธีการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่องเป็นต่อ เพื่อสะท้อนสังคม

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “การศึกษาลักษณะการนำเสนออารมณ์ขันในละคร Situation Comedy กรณีศึกษา : ละครเรื่อง “เป็นต่อ” มีแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารอารมณ์ขัน

2.1.1 ที่มาของอารมณ์ขัน

2.1.2 ที่มาและวิธีนำเสนอมุขตลกต่าง ๆ

2.2 แนวคิดเรื่อง รูปแบบละคร โทรทัศน์ แบบละครตลกสถานการณ์ (Situation Comedy)

2.3 ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมกับการรับรู้ความหมาย

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารอารมณ์ขัน

2.1.1 ที่มาของอารมณ์ขัน

“อารมณ์ขัน” (Humor) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “มุขตลก” (The Comic/Joke) นั้น นักปราชญ์ชาวกรีกท่านหนึ่งได้ให้ความเห็นไว้ว่า เป็นการเลียนแบบลักษณะนิสัยที่เลว ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความสุขทุกชนิดไปเสียทั้งหมด แต่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะกับสิ่งที่น่าขันเท่านั้น ในฐานะที่เป็นสาขาหนึ่งของความต้อทรมานหรือความวิปริต ดังนั้น อาจให้คำนิยามได้ว่า “เป็นความคิดปกติหรือความวิปริต ในลักษณะที่ไม่ทำให้เกิดความทุกข์หรือความพินาศ” ตัวอย่างเช่น ใบหน้าที่ขมขื่นอาจน่าเกลียดหรือบิดเบี้ยวในบางครั้ง แต่ไม่ถึงกับทำให้เกิดความทุกข์ (Aristotie. nd : 314, อ้างใน นิสาเมลานนท์)

ทำไมคนเราจึงใช้เวลาไม่น้อยไปกับการเล่นเกมสนุกต่าง ๆ การล้อเลียนกันหรือการเล่าเรื่องตลก ในทุกสังคมย่อมจะมีบุคคลประเภทเอจจริงเอจจังตลอดเวลา หรือคนที่มีนิสัยขวางโลก ไม่ต้องการเห็นคนอื่นมีความสุข แต่อารมณ์ขันก็ยังคงเป็นปรากฏการณ์ร่วมของทุก ๆ สังคมโดยไม่มีข้อยกเว้น (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2536 : น. 51)

เรื่องตลกแตกต่างกันไปตามแต่ละประเทศ เพราะความรู้สึกขบขันของแต่ละคนนั้นต่างกัน เช่น คนฝรั่งเศสจะเน้นความสุข ความหลักแหลม ตลกสก็อตจะเน้นความสนุกสนาน หวานชื่น ตลกอังกฤษจะเน้นความฉลาด ตลกอเมริกันจะเน้นความอึกทึก ทะลึ่ง ค่ายเหตุนี้ตลกมักประสบความสำเร็จเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง หรือ ณ ที่ใดที่หนึ่ง แต่จะไม่ประสบความสำเร็จอย่างเดียวกันในที่อื่น (Hughes, 1977, อ้างใน เมธา เสรีชนาวงศ์, อ้างแล้ว)

Sigmund Freud (1976) ได้มองปฏิกิริยาของกระบวนการหัวเราะว่า เป็นกลไกในการผ่อนคลายความตึงเครียดและสร้างความพึงพอใจในระดับจิตใต้สำนึก จะเกิดขึ้นเมื่อพลังจิตได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากการสะกดกันความรู้สึกนึกคิดที่ต้องห้าม โดยเห็นว่าเรื่องขำขันเป็นสิ่งที่เร้า และการหัวเราะเกิดจากการฟังเรื่องที่ตลกขบขัน นั่นคือ การระบายความเก็บกดและความรู้สึกก้าวร้าวต่าง ๆ ที่แฝงอยู่ในส่วนลึกออกมา เพราะสาระของเรื่องขำขันเหล่านี้มักเป็นเรื่องต้องห้ามของสังคมเช่นเรื่องเพศ เป็นต้น

Max Eastman (1936) ได้ให้ข้อสังเกตว่า

1. มุขตลกแพร่หลายในสมัยต่าง ๆ ซึ่งยังไม่มีกลไกแห่งความยับยั้งที่กระทำการขัดขวางอย่างจริงจัง กล่าวคือ ทุกสมัยก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 19 ความขบขันอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะมีการยับยั้งหรือไม่สิ่งที่ทำให้มุขตลกเรื่องเพศน่าขบขันคือ อธิบายอย่างเล่น ๆ ไม่ใช่การปลดปล่อยจากการเก็บกด

2. การเก็บกดสิ่งนี้ตลกเพราะว่า เมื่อเราถูกชักนำให้คาดหวัง ความคิดเรื่องเพศเรากลับไม่ได้รับ เช่นเดียวกับเมื่อให้อูบายนี้ในทางตรงกันข้าม

3. ความก้าวร้าวไม่ใช่สิ่งที่ทำให้เกิดความขบขัน เพราะว่าเมื่อความทุกข์ที่เราถูกให้ชักนำให้คาดหวังกลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่คาดและให้ความสุข เราก็หัวเราะแม้ว่าแรงกระตุ้นแบบชาติสม์ของเราจะถูกขัดขวาง

Paul E. McGhee (1979 : 29) ได้เสนอนิยามแห่งความตลกหรืออารมณ์ขันในทฤษฎีแห่งความไม่เข้ากัน (Theory of incongruity) โดยเขากล่าวว่าความตลกหรืออารมณ์ขันเป็นประสบการณ์ชนิด การรู้-การรู้สึก (Cognitive – Affective) ในแง่ที่ว่า เป็นสิ่งซึ่งประกอบด้วยความรู้ชุดหนึ่งซึ่งมีลักษณะเฉพาะร่วมกับรูปแบบต่าง ๆ ที่มีลักษณะเฉพาะของการเพิ่มและลดการกระตุ้นมีคุณสมบัติสองประการซึ่งคุณสมบัตินี้จะทำหน้าที่ในการแยกอารมณ์ขันออกจากประสบการณ์แบบการรู้-การรู้สึกชนิดอื่น ๆ

ประการแรก อารมณ์ขันเกี่ยวข้องกับวิธีซึ่งมีลักษณะเฉพาะในการผลิตข้อสนทนาที่ไม่กลมกลืนกันหรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการตีความสิ่งไม่กลมกลืนกัน

ประการที่สอง กรอบหรือวงแห่งความคิดถ้าปราศจากกรอบแห่งการแสดงนี้เหตุการณ์ซึ่งไม่เข้ากันในเรื่องเดียวกัน อาจปรากฏขึ้นได้ แต่จะไม่พบกับปฏิกริยาบางอย่าง ซึ่งไม่ไปทางเดียวกับอารมณ์นั้น ๆ เช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความสงสัยหรือความกลัว สัญชาตญาณที่จำเป็นต่อการแสดงอย่างใดอย่างหนึ่ง จะเริ่มต้นจากกรอบของเหตุการณ์ซึ่งผลิตข้อสนทนาอันนำไปสู่การมองเห็นอารมณ์ขัน (McGhee, 1979 : 29)

2.1.2 ที่มาและวิธีการนำเสนอขมุขตลก

กรมวิชาการ (2531) ได้แบ่งประเภทเรื่องตลกไว้ในศิลปะการละครเบื้องต้น 1-2 ตอนที่ 1 ได้มีการแบ่งประเภทของเรื่องตลกในลักษณะเดียวกัน เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจที่ง่ายขึ้นในเรื่องดังกล่าว อันได้แก่

1. **ตลกโปกฮา (Farce)** เป็นตลกจากเรื่องราวที่เหลือเชื่อ รวดเร็ว และเอะอะตึงตัง ภาพของตลกโปกฮามักจะปรากฏออกมาในรูปของความรุนแรง การลั่นหกล้มเพราะเปลือกกล้วย การปาหน้า ฯลฯ

การแสดงตลกโปกฮา ดูเหมือนเป็นการแสดงเพียงภายนอก โดยเน้นการแสดงที่หน้าขันมากกว่าภาษา หรือบุคลิก ซึ่งอาจจะดูไม่ค่อยมีศิลปะการแสดงเท่าไรนัก แต่แท้ที่จริงแล้วการแสดงตลกโปกฮาที่ดีเป็นศิลปะที่มีคุณค่าทางการแสดงไม่แพ้การแสดงประเภทอื่น

กลวิธีการเล่นตลกโปกฮา จอร์จ อาร์ เคอร์โนเดิล (George R. Kernodle, 1967) ได้อธิบายว่า การแสดงตลกโปกฮาจะต้องประกอบด้วย

(1) ความสมจริง ผู้ชมจะหัวเราะตราบใดที่สามารถเชื่อในบทบาท และความสมจริงของตัวละคร ซึ่งกระทำในสิ่งผิดพลาดอย่างโง่เขลา อย่างน่าขบขัน ในขณะที่เดียวกันสิ่งที่นักแสดงทำก็จะไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนหรือทรมานที่จริงจังจนเกินไป

(2) การตรงกันข้ามในความหมาย ซึ่งจะทำให้คนดูค่อย ๆ รับรู้ทั้งหมดเป็นเรื่องโกหก

(3) ประเภทของการแสดงขึ้นอยู่กับผู้กำกับ หรือนักแสดงว่าจะกำหนดให้เป็นไปอย่างไร ทั้งในเรื่องของเครื่องแต่งกาย ลักษณะท่าทาง และเสียงของนักแสดง จังหวะ รูปแบบของความไม่ลงรอยกัน เป็นต้น

ประสิทธิภาพ จังหวะ พลัง ความดัง การแสดงออกทางร่างกาย อารมณ์ที่แสดงออกเกินจริง เป็นสิ่งสำคัญในตลกประเภทนี้ และยังรวมไปถึงรูปแบบบางอย่าง เช่น การซ้ำ การลอกเลียน การเล่นถอยหลัง ลำดับขั้นตอน การเชื่องช้า การตกใจ การรบกวน และการหยุดกะทันหัน เป็นต้น

ในเรื่องนี้ เอ็ดเวิร์ด เอ ไรท์ (Edward A. Wright, 1958) ได้ให้คุณสมบัติของตลกไปกษาว่า

- (1) มีจุดประสงค์เพื่อเรียกเสียงหัวเราะ และเป็นการหลีกหนี
- (2) ตั้งคำถามกับคนดูในการยอมรับ ในเรื่องบทที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่จากจุดนั้นก็ดำเนินเรื่องต่อไปในลักษณะเหมือนชีวิตจริง
- (3) เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ แต่ไม่ค่อยน่าจะเป็นเช่นนั้น
- (4) ให้ความสำคัญกับสถานการณ์มากกว่าบุคลิกตัวละคร และไม่ต้องการให้คุณดูจำเป็นต้องขบคิดมาก
- (5) ดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็วมีลักษณะเป็นห่วง ๆ และสามารถเชื่อได้ในขณะที่

2. ตลกชวนหัว (Comedy) เป็นตลกที่มีลักษณะเป็นงานวรรณกรรม ซึ่งตลกชวนหัวมีวิวัฒนาการมาจากตลกไปกษา เกิดขึ้นเมื่อมีวัฒนธรรมมากขึ้น มีขนบธรรมเนียมประเพณี และภาษาที่ไพเราะเพราะพริ้ง มีความคิดที่สุขุมรอบคอบ สามารถสร้างสรรค์การแสดงตลกที่แนบเนียนในลักษณะนี้ได้ เพื่อเป็นการชี้ชัดถึงลักษณะของตลกชวนหัว ไรท์ (Wright, 1958) ได้กำหนดคุณสมบัติของตลกชวนหัวว่า

- (1) สามารถปรับเปลี่ยนเรื่องราวที่เคร่งเครียดเป็นเรื่องเบาสมองได้ แม้ว่าตัวเนื้อหาเองจะเป็นเรื่องที่เคร่งเครียด
- (2) กระตุ้นให้เกิดสิ่งที่เรียกว่าเสียงหัวเราะอย่างครุ่นคิด
- (3) เป็นเรื่องที่ทั้งเป็นไปได้ และน่าจะเป็นไปได้
- (4) ให้ความสำคัญกับตัวละครมากกว่าสถานการณ์
- (5) ซื่อสัตย์และจริงใจในการนำเสนอภาพของชีวิต

ที่มาและวิธีการนำเสนอมุขตลกที่กล่าวมา เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกตะวันออกโดยเฉพาะทวีปยุโรป อันเป็นแหล่งที่ชุกชุมไปด้วยงานศิลปะหลายรูป หลายลักษณะ แม้ภายหลังการแสดงตลกจะแพร่หลายไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกแล้วก็ตาม ในขณะที่ดินแดนโลกใหม่อย่างประเทศสหรัฐอเมริกา ก็มีพัฒนาการของการแสดงตลกไปตามอย่างทางของตน ซึ่งอาจไม่เป็นที่ยอมรับกันแพร่หลายเหมือนการแสดงของทางยุโรป แต่การแสดงตลกก็ดำเนินไปเรื่อย ๆ

ควบคู่กับการเกิดสื่อประเภทต่าง ๆ ขึ้นในประเทศนี้ ตั้งแต่สื่อภาพยนตร์เรื่อยมาขงสื่อวิทยุ จนมาถึงสื่อโทรทัศน์

3. มุขตลกต่างประเทศ

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์ (2536) เรื่องตลกขำขันเกิดจากการเล่นกับความหมาย หรือทำให้เรื่องผิดไปจากความคาดหมายโดยทั่วไป ผู้ที่ต้องการสื่อสารกันด้วยอารมณ์ขันจึงต้องพูดภาษาเดียวกัน หรือเข้าใจภาษาของอารมณ์ขัน เพราะอารมณ์ขันเป็นการเล่นกับความหมายที่มีแบบแผนแน่นอนอยู่แล้ว (institutionalized meaning) และความหมายใหม่ที่มีลักษณะที่แหวกจากกรอบที่วางไว้ พร้อมทั้งได้ให้เงื่อนไขของการเสนอความตลกไว้หลายประการ ได้แก่

3.1 การเล่นตลกกับภาษา โดยทั่วไปภาษาจะมีไวยากรณ์และรูปประโยคคอยกำกับให้เป็นแบบแผนเดียวกัน เมื่อไรก็ตามเรื่องที่พูดผิดไปจากแบบแผนที่กำหนดไว้ สิ่งที่จะกลายเป็นสิ่งนำขำขันไปทันที การเล่นกับถ้อยคำหรือการเล่นกับสำนวนโวหารต่าง ๆ เป็นรูปแบบที่นิยมกันมากของการเล่นตลกกับภาษา ด้วยการนำเอาโครงสร้างเดิมของภาษามากลับรูปเสียใหม่

3.2 การเล่นตลกกับสามัญสำนึก แต่ละสังคมต่างก็มีกฎเกณฑ์ว่าเรื่องใดสามารถพูดคุยกันได้อย่างเปิดเผย และเรื่องใดบ้างเป็นเรื่อง “ต้องห้าม” หรือเป็นเรื่องเพื่อฝันที่เป็นจริงไปไม่ได้ กฎเกณฑ์ดังกล่าวนี้เป็นที่รับรู้กันว่าเป็นสามัญสำนึกของสังคมนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้การแสดงออกที่เบี่ยงไปจากบรรทัดฐานของสังคมนี้อาจก่อให้เกิดอารมณ์ขันได้ การล้อเลียนเรื่องสามัญสำนึกมักจะถูกเรียกเป็นตลกไร้สาระ (absurd) คือเข้าทำนองเป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นไปไม่ได้ แต่เป็นการแหกกฎเกณฑ์ต่าง ๆ โดยการเล่นกับความคิดที่ “โง่” หรือ “บ้า” มาก ๆ

3.3 การเล่นตลกกับความรู้สึก มนุษย์มีวิธีการแสดงออกเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกจากวัฒนธรรม แต่ละสังคมมีแบบแผนการแสดงออกซึ่งความรู้สึกต่าง ๆ การเล่นตลกกับความรู้สึกเป็นการนำเอาสิ่งที่เชื่อว่าเป็นการแสดงออกที่ถูกที่ควรนำมาล้อเลียน ซึ่งเป็นเรื่องที่ยกข้อขัดแย้งอ่อนบางครั้งแทนที่จะเป็นเรื่องตลก กลับกลายเป็นตลกย้ำความเจ็บปวดโดยมากจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับความตาย ความเจ็บป่วย หรือความรู้สึกในเรื่องเพศที่เก็บไว้มาเสนอในอีกแง่มุมหนึ่ง

3.4 การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน ด้วยความรักสนุกของมนุษย์ทำให้สามารถนำเอาเรื่องรอบตัวมาล้อเลียนได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องครอบครัว เรื่องเพื่อน เรื่องศิลปวัฒนธรรม หรือเรื่องการเมืองที่ทุกคนมีประสบการณ์ร่วมกันในชีวิตประจำวัน การเล่นตลกกับเหตุการณ์นี้อาจเล่นได้แบบล้อเลียนเพื่อหยอกเย้าหรือเสียดสีอย่างรุนแรง

3.5 การเล่นตลกกับกลไกของชีวิต คือ การทำให้แบบแผนที่ซ้ำซากเหมือนการทำงานหรือเครื่องจักรเกิดอาการสะดุด หรือหันเหไปจากทิศทางที่คาดเอาไว้ ความรวนเรที่เกิดขึ้น

เป็นเหตุให้เกิดอารมณ์ขัน เช่น การกลีบบทบาทของคน อาจกล่าวได้ว่า อารมณ์ขันในลักษณะนี้คือการใส่ชีวิตเข้าไปในแบบแผนที่เป็นกลไกซ้ำซาก

ขณะที่ทอมป์สัน ได้จำแนกลำดับขั้นตอนของตลกในงานเขียนของเขาที่มีชื่อว่า “บันไดตลก” (Ladder of Comedy) เพื่อช่วยให้เข้าใจวิธีการสร้างความตลกได้ง่ายขึ้น โดยทอมป์สัน จัดแบ่งประเภทของเรื่องตลกไว้เป็นลำดับชั้นต่าง ๆ โดยไม่ต้องการความหมายว่าลักษณะหนึ่งจะดีกว่าอีกลักษณะหนึ่ง ทว่าแต่ละลักษณะเป็นวิธีการที่ถูกต้องในการเสนอความตลกเท่านั้นเขายังได้อธิบายลักษณะของตลกแต่ละชั้นไว้ว่า

1. ลามกอนาจาร (obscenity) ถือเป็นลักษณะของตลกชั้นต่ำที่สุด ไม่จำเป็นต้องอธิบายถึง ซึ่งในแต่ละสังคมก็มีการให้ความสำคัญในเรื่องของการเปลือยกายแตกต่างกัน และทุกวันนี้ความลามกอนาจารก็เป็นเรื่องยากที่จะกำหนดได้ ช่องว่างระหว่างวัย รสนิยมเฉพาะตัว ความแตกต่างในกฎหมายทำให้พิจารณาเรื่องนี้กันไปในประเทศต่าง ๆ

2. เคราะห์ห้ามยามร้ายทางร่างกาย (physical mishap) เป็นลักษณะตลกเจ็บตัวประเภทหนึ่ง เช่น การกระชากเก้าอี้ออกจากตัวละครที่กำลังนั่ง การลื่นล้มเพราะเปลือกกล้วย การปาหน้าด้วยเค็ก ตลกประเภทนี้มีลักษณะเป็นตลกประเภทคโครมคราม (slapstick)

3. กลไกของโครงเรื่อง (plot device) มีลักษณะคล้ายคลึงกับตลกสถานการณ์ ซึ่งสร้างเสียงหัวเราะได้ต่อเมื่อแสดงเรื่องเหลือเชื่อหรือเรื่องบังเอิญให้เห็นว่าเป็นเรื่องจริง รวมถึงเรื่องเกี่ยวกับความเข้าใจผิด ความปรารถนาที่สวนทางกัน ความไม่ถูกกาลเทศะ หรือเหตุการณ์ที่กระอักกระอ่วนใจ

4. ไหวพริบคำคม (verbal wit) ความขบขันเกิดขึ้นจากภาษาคำพูดเจรจา ลักษณะทั้ง 4 ประเภทที่ได้กล่าวมานี้ถือเป็นคุณสมบัติพื้นฐานที่จะชี้ชัดว่าเป็นตลกโปกฮา สำหรับลักษณะนี้แสดงถึงความเป็นตลกชวนหัวได้แก่

5. ความลึกลับในการเสนอตัวละคร (inconsistency of character) เป็นการกระทำหรือคำพูดที่ทำให้ประหลาดใจ เพราะตรงกันข้ามกับที่เห็นอาจมาจากการสร้างทำหรือบุคลิกที่แท้จริงของตัวละคร

6. ตลกทางความคิดและเสียดสี (comedy of ideas and satire) เป็นการล้อเลียนเสียดสีชีวิตจริง สามารถทำให้หัวเราะได้กับเรื่องเครียดหรือกับตัวเอง

ในการแสดงตลกนักแสดงได้ล้อเรื่องราวต่าง ๆ อย่างไม่จำกัด บางเรื่องได้รับการนำมาล้อมากบางเรื่องได้รับการนำมาล้อน้อย ทั้งนี้ นักวิชาการทั้งหลายก็พยายามหาคำตอบเช่นกันว่าเรื่องใดมักจะเป็นประเด็นขำขันของสังคม เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

2.2 แนวคิดเรื่องรูปแบบละครโทรทัศน์ แบบ Situation Comedy

จากการส่งสารในเนื้อหาประเด็นปัญหาชีวิตครอบครัวต่อการนำเสนอในรูปแบบอย่างไรจึงจะเหมาะสม จะต้องพิจารณาลักษณะของรูปแบบละครโทรทัศน์ไทยเป็นองค์ประกอบด้วย

2.2.1 รูปแบบของละครโทรทัศน์ไทย

จากหนังสือละครโทรทัศน์ไทยของปนัดดา ธนสถิตย์ (2531 : 1 - 2) ได้แบ่งประเภทของละครโทรทัศน์ที่ผลิตขึ้นในประเทศไทยเป็น 6 ประเภทด้วยกัน

1. ละครสั้นที่สรุปเรื่องราวจบภายในตอนเดียว ใช้เวลาแสดงประมาณ 60 - 120 นาที และออกอากาศเป็นรายการสุดท้ายของสถานี ซึ่งเทียบได้กับ Dramatic Specials ของอเมริกา
 2. ละครสั้นที่สรุปเรื่องราวจบในตอนภายใน 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ ซึ่งเนื้อหาหลักของละครจะเป็นแนวเดียวกันและผู้แสดงชุดเดียวกัน โดยตลอด
 3. ละครเรื่องยาวหลายตอนจบ มีเรื่องราวดำเนินติดต่อกันไปโดยใช้ผู้แสดงชุดเดียวกัน โดยตลอด ความยาวตั้งแต่ 8 ตอนจบขึ้นไปจนถึง 100 ตอนจบ อาจใช้เวลาแสดงตอนละ 30 นาที หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์หรือ 2 - 3 วันต่อสัปดาห์ หรือ 5 วันต่อสัปดาห์ หรือเป็นประจำทุกวันในเวลาเดียวกัน
 4. ละครหรือภาพยนตร์โทรทัศน์ที่ผลิตเป็นเรื่องยาวซึ่งมีความยาวตั้งแต่ต้นจนจบมากกว่า 3 ชั่วโมงขึ้นไป จึงมีการแบ่งวันออกอากาศเป็น 2 ภาค หรือบางเรื่องอาจมีความยาวมากถึง 6 ชั่วโมงหรือมากกว่านั้น ก็มีการแบ่งออกอากาศครั้งละ 1 ชั่วโมง และออกอากาศติดต่อกันในเวลาเดียวกันในวันต่อไปหรือสัปดาห์ต่อไปเรื่อย ๆ จนจบเรื่อง หรือมักจะออกอากาศตั้งแต่ 2 - 8 ตอนจบ ซึ่งเทียบได้กับ Miniseries
- สำหรับในประเทศไทยนั้น ลักษณะละครหรือภาพยนตร์โทรทัศน์แบบนี้ ยังไม่นิยมผลิตกัน ตัวอย่าง เช่น ละครเรื่องมหาเวสสันดรชาดก ซึ่งเป็นละครเรื่องที่ยาวมาก หรือละครมินิซีรีส์ ตัวอย่างของต่างประเทศ ได้แก่ Roots, Holocaust, Shogun, Masada, Evita ซึ่งจะสร้างเป็นภาพยนตร์โทรทัศน์มากกว่าเป็น Video หรือละครโทรทัศน์
5. ละครหรือภาพยนตร์โทรทัศน์ที่เป็นเรื่องจบในตอน ผู้แสดงจะไม่เป็นชุดเดียวกัน โดยตลอด เรื่องที่นำมาแต่ละตอนจะไม่เกี่ยวเนื่องกัน แต่แนวของเรื่องทุกเรื่องจะเป็นไปในทำนองเดียวกัน เช่น แนวเรื่องเกี่ยวกับเรื่องลึกลับของขวัญ แนวเรื่องเกี่ยวกับตำนาน แนวเรื่องเกี่ยวกับ

เทพนิยาย เป็นต้น ผู้เขียนบทอาจจะมีหลายคน แบ่งกันเขียนคนละตอน เช่น เกมส์ละครปริศนา, มิดีมีด ถ้าเป็นของต่างประเทศ เช่น แคนสนธยา (The Twilight Zone) โดยมากจะมีความยาวตอนละ 30 – 60 นาที ซึ่งเทียบได้กับ Anthology Series (Anthology Drama)

6. ละครประเภทตลกชวนหัวหรือเสียดสีสังคม ลักษณะการออกอากาศจะออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์หรือทุกวันในเวลาเดียวกัน มักจะมีความยาวตอนละ 30 นาที ลักษณะเป็น Small one-act play ละครประเภทนี้อาจจะจัดแสดงสดในห้องส่ง พร้อมทั้งอัดเทปไปด้วยและมักจะแสดงต่อหน้าผู้ชมในห้องส่งนั้น เรียกว่า Studio audience เนื่องจาก Situation Comedy มักจะแสดงให้ผู้ชมชมในห้องส่งด้วย ละครประเภทนี้จึงไม่ใช่ฉากมากนัก อาจจะมีเพียง 2 – 3 ฉากใน 1 ตอน มีผู้แสดงหลัก ๆ เพียง 2 – 3 คนเท่านั้น และผู้แสดงจะเป็นชุดเดียวกันโดยตลอด ตัวอย่างของต่างประเทศได้แก่ Marry Tyler Moore, The Three Company

เนื้อหาของละครอาจจะเป็นเรื่องราวที่เป็นปัญหาเกิดขึ้นภายในครอบครัว หรือที่ทำงานตัวละครในเรื่องมักจะกำหนดให้เป็นคนธรรมดา ๆ ที่มีชีวิตอยู่จริงทั่ว ๆ ไป สำหรับละครประเภทนี้ในเมืองไทยมีผู้ผลิต เช่น ละครเรื่อง บนถนนสายเดียวกัน ผู้พิทักษ์ความสะอาด ละครชุด สารคดีเป็นต้น แต่จะไม่เป็นลักษณะที่ให้ผู้ชมเข้ามาชมการแสดงในห้องส่ง รายการละครประเภทนี้เทียบได้กับ Situation Comedies (Sitcoms) ของอเมริกา

2.2.2 ลักษณะสำคัญของรูปแบบ Situation Comedy

จากการสัมภาษณ์ อาจารย์ชนประคัลภ์ จันทร์เรือง อาจารย์อมรศรี เข็นสำราญ และ Mr. Michael A Denison ได้รายละเอียด ดังนี้

ความหมาย คือ รูปแบบของการนำเสนอรายการละครประเภท Comedy ที่มีสถานการณ์หนึ่ง ๆ ที่ตลก น่าขัน โดยความตลกที่เกิดขึ้นนั้นจะเกิดจากการสร้างสถานการณ์ (Situation) ผูกเรื่องให้มีความตลกขบขัน

ความเป็นมา เริ่มจากละครเวที ตั้งแต่สมัยกรีก-โรมัน สำหรับรูปแบบ Situation Comedy ในประเทศไทย เริ่มต้นจากการได้รับอิทธิพลของละครโทรทัศน์ในสหรัฐอเมริกา

ฉาก ไม่จำเป็นต้องจำกัดจำนวนฉาก แต่จะต้องมีฉากประจำประมาณ 2-3 ฉากเท่านั้น

ตัวละคร ไม่จำเป็นต้องจำกัดจำนวนแต่จะต้องมีตัวละครหลัก 1 ชุด เป็นผู้ดำเนินเหตุการณ์ หรือในบางครั้งอาจมีนักแสดงรับเชิญ

เวลา ไม่จำเป็นต้องจำกัดเวลาแต่ที่นิยมคือ 30 – 60 นาที ซึ่งการกำหนดเวลาในการนำเสนอละครนี้ จะถูกกำหนดด้วยรูปธรรม คือ การจัดสรรเวลาของสถานีโทรทัศน์ที่ขายเวลาให้กับผู้ผลิตละคร

โครงเรื่อง มีประเด็นหลัก 1 ประเด็นและประเด็นรองอีก 1 หรือ 2 ประเด็นก็ได้ซึ่งมีการนำเสนอลักษณะเป็น Comedy

การดำเนินเรื่อง ตัวละครหลักเป็นผู้ดำเนินเหตุการณ์ โดยมีการสร้างสถานการณ์ผู้เกี่ยวข้องพันกับตัวละครหลัก และตัวละครก็ดำเนินเรื่องตามสถานการณ์ โดยสถานการณ์จะทำให้ตัวละครมีกิจกรรม มีการตัดสินใจ ซึ่งมักจะเป็นเรื่องในครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เป็นต้น ซึ่งเรียกว่าเป็นประเด็นหลัก (Main Plot) ซึ่งจะเป็นเรื่องตลกเพียงอย่างเดียว

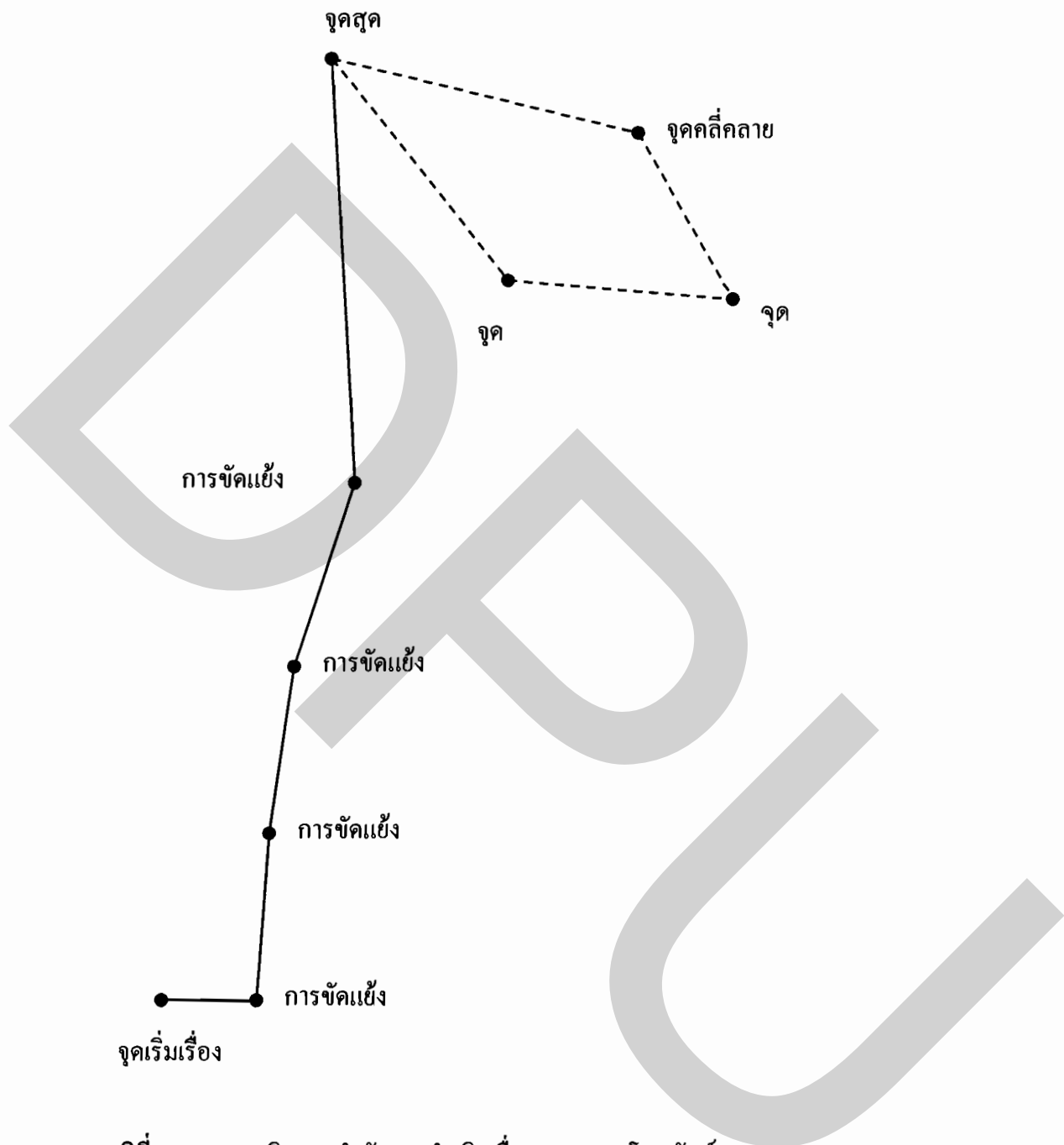
ส่วนประเด็นรองอาจจะเกี่ยวเนื่องกับประเด็นหลักหรือไม่เกี่ยวเนื่องกันก็ได้ (บทสัมภาษณ์ คุณกิตติ เชี่ยววงศ์สกุล, วันที่ 27 พฤศจิกายน 2550) จากจุดนี้ทำให้เกิดครอบครัวโทรทัศน์ (TV. Family) ที่เป็นครอบครัวหนึ่งที่มีเรื่องราวต่าง ๆ เกิดขึ้นคล้ายกับเป็นครอบครัวที่ผู้ชมรายการมีความสนิทสนม คู่กันเคย

2.2.3 การดำเนินเรื่องของละครโทรทัศน์

จากหนังสือการผลิตรายการวิทยุโทรทัศน์ ของ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2531 : 592 - 594)

การดำเนินเรื่องของละครนั้น คือ การผูกเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นลำดับตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ซึ่งการดำเนินเรื่องที่ดีควรมีขั้นตอนในการวางแนวของเรื่องให้มีความสืบหน้าที่น่าติดตามอยู่ตลอดเวลา ลำดับในการดำเนินเรื่องมีดังนี้

1. การเริ่มเรื่อง หรือจุดเริ่มเรื่อง
 2. การขัดแย้ง การเกิด และการขยายตัวของปัญหา
 3. การถึงจุดสุดยอดของปัญหาหรือการขัดแย้ง
 - 3.1 จุดวกกลับ หรือ จุดหักมุมสู่จุดอวสาน หรือ
 - 3.2 การคลี่คลายปัญหา หรือ ความขัดแย้งสู่จุดอวสาน
- ซึ่งอาจแสดงแผนภูมิลำดับการดำเนินเรื่องได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 2.1 แผนภูมิแสดงลำดับการดำเนินเรื่องของละครโทรทัศน์

1. การเริ่มเรื่อง เป็นการแสดงจุดเริ่มต้นของเรื่อง หรืออาจเป็นการทำความถึงเรื่องดั้งเดิม ย้อนให้เห็นที่มาของเรื่อง หรืออาจเป็นการนำ “ผล” ของเรื่องขึ้นมาเริ่มก่อนแล้วจึงแสดงให้เห็น “เหตุ” ของเรื่องนั้นก็ได้ นอกจากนี้ การเริ่มเรื่องอาจเป็นการปล่อยตัวละคร เพื่อให้เห็นความ

ผูกพัน ความเกี่ยวข้อง เป็นการปูพื้นทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องราวที่ละเอียดน้อยก็ได้เป็นส่วนที่จะดึงดูดผู้ชมให้ติดตามเรื่องราวต่อ ๆ ไป

2. การขัดแย้ง หรือ การเกิดปัญหา เป็นการแสดงปัญหา ลักษณะของปัญหา ซึ่งเป็นจุดที่สร้างความเร้าใจ ชวนให้ติดตาม และเป็นการแสดงการขยายตัวของปัญหาหรือความขัดแย้งว่า ลุกลามออกไปอย่างไร พาดพิงถึงใคร หรือ เหตุการณ์อะไรบ้าง การเกิดปัญหาหรือการขัดแย้งนั้น เป็นองค์ประกอบสำคัญของเรื่องราว และเป็นเทคนิคสำคัญของการดำเนินเรื่องที่เด็ดขาด บางครั้งการขัดแย้งอาจเกิดขึ้นซ้อน ๆ กันในเนื้อเรื่องเดียวกันก็ได้ การสร้างละครที่คืบคลานต้องสร้างให้มีการขัดแย้งเกิดขึ้น ข้อขัดแย้งอันเป็นอุปสรรคหรือความตึงเครียดในเรื่องนั้น อาจมีขึ้นได้หลายลักษณะ คือ

2.1 การขัดแย้งระหว่างคนกับคน ซึ่งเป็นการขัดแย้งระหว่างคน ๆ หนึ่งกับอีกคนหนึ่ง หรือระหว่างคน ๆ หนึ่งกับหลาย ๆ คนซึ่งเป็นกลุ่มคน หรือคนส่วนใหญ่ในสังคม เป็นต้น

2.2 การขัดแย้งระหว่างคนกับโชคชะตา หรือความเหนือธรรมชาติทั้งหลาย ซึ่งอาจเป็นรูปของการถูกบีบบังคับของคนจากสิ่งเร้นลับ การขัดแย้งในโชคชะตาหรือเคราะห์กรรม พรหมลิขิต

2.3 การขัดแย้งระหว่างคนกับธรรมชาติ เป็นการต่อสู้ดิ้นรนขัดแย้งระหว่างคนกับสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ

2.4 การขัดแย้งภายในบุคคล เช่น การขัดแย้งระหว่างการกระทำกับมโนธรรมการขัดแย้งหรือการต่อสู้กับความคิดของตนเอง การขัดแย้งระหว่างความดีกับความชั่วที่เกิดขึ้นในจิตใจ เป็นต้น

ละครที่มีความยาวขนาดสั้นมักมีความขัดแย้งใหญ่ ๆ เพียงเรื่องเดียว เพราะส่วนมากละครเรื่องสั้นเค้าโครงเรื่องก็ยิ่งสั้นตามไปเป็นธรรมดา ละครที่มีความยาวมากนอกจากจะมีความขัดแย้งจากลักษณะที่กล่าวมาแล้วยังมักมีเรื่องขัดแย้งจากสาเหตุอื่นอีก ซึ่งเป็นความขัดแย้งรองลงมา เรียกว่า เป็นการขัดแย้งย่อย หรือ การขัดแย้งรอง

ละครที่มีความยาวมากก็ย่อมมีเรื่องขัดแย้งย่อยอยู่หลายเรื่อง การขัดแย้งย่อยต้องผูกพันอยู่กับการขัดแย้งใหญ่อยู่เสมอ บางครั้งการสร้างความขัดแย้งย่อยหลายเรื่อง อาจขมวดให้เรื่องราวความสนุก ซับซ้อน ซ่อนเงื่อนเป็นที่พอใจของผู้ชมมากกว่าการผูกเรื่องที่มีความเรียบง่าย การดำเนินเรื่องเป็นไปอย่างธรรมดา ซึ่งขาดความน่าตื่นเต้นชวนติดตามและในที่สุดผู้ชมจะเกิดความเบื่อหน่าย

3. การถึงจุดสุดยอดของปัญหา (Climax) หมายถึง เรื่องราวและปัญหาได้ขยายตัวจนถึงที่สุด ไม่สามารถลุกลามต่อไปได้อีกแล้ว พร้อมทั้งจะได้รับการแก้ไขให้สิ้นสุดลง จุดสุดยอดนี้อาจทำได้หลายลักษณะ คือ การดำเนินเรื่องโดยสร้างปมของเรื่องและผูกปมนี้ไว้ทีละปม ๆ เมื่อ

ปมเขม็งเกลียวได้ที่แล้วก็ถึงจุดที่จะต้องคลายปมที่ผูกไว้ หมายถึงการเปิดเผยเรื่องราวที่ได้ซ่อนเงื่อนไว้ให้คลี่คลายเกิดความเข้าใจเรื่องราวนั้นทันที หรือ จุดสุดยอดอาจทำได้ในลักษณะของการพลิกความคาดหมาย ซึ่งเป็นเทคนิคของการดำเนินเรื่องอีกอย่างหนึ่ง

3.1 จุดวกกลับหรือจุดหักมุมสู่จุดอวสาน เป็นการคลายปมโดยการเฉลยคำตอบให้ ความกระง้างขัดแก่ผู้ชมด้วยวิธีการ “หักมุม” หรือเป็นจุดวกกลับ (Turning Point) เพื่อขมวดท้ายไปสู่จุดอวสาน

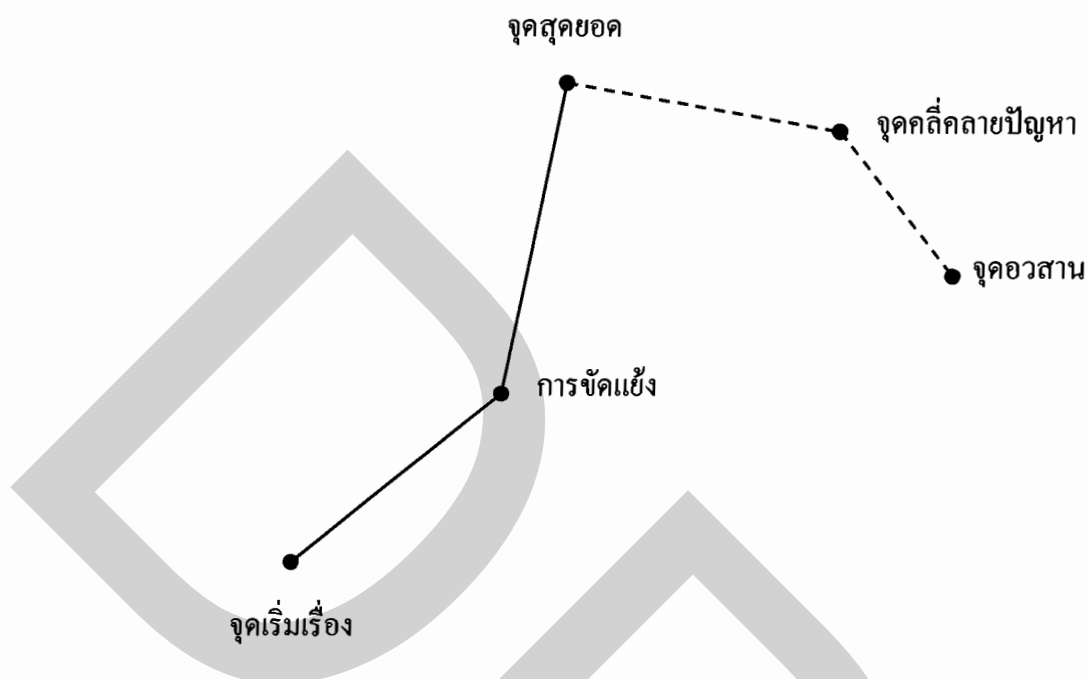
การหักมุม เป็นการเฉลยปมต่าง ๆ อย่างพลิกความคาดหมาย ทำให้ผู้ชมทาบเรื่องไม่ถูก

การวกกลับ เป็นการนำเรื่องราวต่าง ๆ วกกลับมาไม่ให้ออกนอกทิศทางของการดำเนินเรื่อง

3.2 การคลี่คลายปัญหา หรือ ความขัดแย้งสู่จุดอวสาน เป็นจุดที่ต้องการแสดงออกหรือเปิดเผยหรือคลี่คลายปมปัญหาต่าง ๆ ให้ลุล่วงชัดเจน ไม่เคลือบแคลงต่อไป โดยอาจจะคลี่คลายทีละปม ๆ ให้เกิดความกระง้างขัดทีละประาะ ๆ ทำให้ผู้ชมเกิดความเข้าใจได้ชัดเจนแต่การคลี่คลายปัญหาของบางเรื่องไปสู่จุดจบนั้นก็อาจทำได้ในลักษณะของ “การทิ้งท้าย” ไว้ให้ผู้ชมคิดเองก็ได้

สำหรับละคร โทรทัศน์แบบ Situation Comedy เป็นละครที่มีลักษณะการดำเนินเรื่องไม่ซับซ้อน ทั้งนี้เพราะมีความจำกัดในเรื่องของเวลาที่ดำเนินเรื่องต่อ 1 ตอน และมีลักษณะของละครที่จบในตอน ดังนั้นถ้าจะกล่าวถึงการดำเนินเรื่อง จึงจะสรุปได้ดังนี้

1. การเริ่มเรื่อง
2. การขัดแย้ง การเกิด และการขยายตัวของปัญหา จะมีเพียงการขัดแย้งหลักเพียงอย่างเดียวและไม่ซับซ้อน
3. การถึงจุดสุดยอดของปัญหา
4. อวสาน (การคลี่คลายความขัดแย้งต่าง ๆ และสรุปเรื่อง)

แผนภูมิที่ 2.2 แผนภูมิแสดงลำดับการดำเนินเรื่องของละครโทรทัศน์รูปแบบ Situation Comedy

2.3 ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมกับการรับรู้ความหมาย

ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม (Social Construction of Reality) เกิดมาจากแนวคิดของกลุ่มนักสังคมวิทยาเยอรมัน สำนักปรากฏการณ์นิยม (Phenomenology) เช่น อัลเฟรด ชูทส์ (A. Schutz) และได้รับการพัฒนาอย่างมากจากนักสังคมวิทยาอเมริกัน คือ จอร์จ เฮิร์เบิร์ต มีด (G.H. Mead) โดยที่มีแก่นความคิดหลักที่ตกผลึกอยู่ในประโยคของชูทส์ที่ว่า “โลกแห่งความเป็นจริงในชีวิตประจำวันของเราทุกคนล้วนแต่เป็นอัตวิสัยร่วม (intersubjectivity) ที่เกิดขึ้นจากการประกอบสร้าง (construction) ระหว่างความเป็นจริงที่หยิบมาจากคนอื่น บวกผสมกับความ เป็นจริงที่เราสร้างขึ้นมาเอง” (เราจะทำความเข้าใจแก่นความคิดหลักนี้ในตอนต่อ ๆ ไป) แนวคิดหลัก ๆ เรื่องการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคม” ที่มาเกี่ยวข้องกับเรื่องการรับรู้ความหมายมีดังนี้

2.3.1. ทักษะเกี่ยวกับ “ความเป็นจริงของมนุษย์”

ในขณะที่สำนักปรากฏการณ์นิยมเสนอข้อคิดของกลุ่มตนเองขึ้นมาในช่วงเวลานั้น กระแสวิชาการสาขาจิตวิทยาที่กำลังเป็นกระแสหลักคือ กลุ่มพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ที่เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดขึ้นมาจากจับคู่วางเงื่อนไขแบบง่าย ๆ ของทฤษฎีจิตวิทยาแบบ S-R Conditioning

สำนักปรากฏการณ์นิยมกล่าวว่า มนุษย์นั้นแตกต่างจากสัตว์ตรงที่ว่า ในเส้นทางระหว่างสิ่งเร้า (Stimulus) และการตอบสนอง (Response) นั้น สำหรับมนุษย์แล้วมีกระบวนการทางจิต (Mental process) เป็นตัวกลางอยู่ระหว่างนั้น พูดย่าง ๆ ก็คือ ก่อนจะลงมือตอบสนองหรือมีปฏิกิริยาอะไรนั้นมนุษย์เราได้รู้จักคิด ได้รู้สึก ได้ให้ความหมาย ได้ตีความ ฯลฯ เสียก่อน ตัวอย่างการกระทำของมนุษย์ บางคนที่ยอมพลีชีพในสงครามจึงมิใช่ปฏิกิริยาตอบสนองแบบ S-R conditioning หากแต่เป็นการกระทำที่มีความหมายสำหรับเขา เป็นต้น

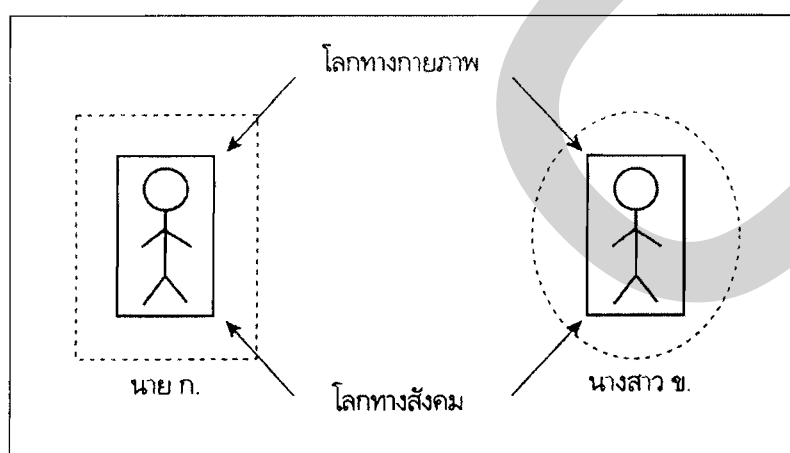
2.3.2 คนเราเรียนรู้ด้วย “ประสบการณ์และปฏิสัมพันธ์”

หลังจากการปฏิเสธว่าคนเราไม่ได้เรียนรู้แบบวางเงื่อนไขเช่นในสัตว์โลกชนิดอื่น ๆ แล้ว มีข้อเสนอต่อว่า คนเราเรียนรู้ด้วยการมีประสบการณ์และปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ตัวอย่างกิจกรรมที่มีคนสนใจก็คือ กิจกรรมการเล่น ซึ่งเขาเห็นว่า คนเราจะเข้าใจการเล่นกีฬาด้วยการลงมือเล่น/การมีประสบการณ์และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ เท่านั้น ในการเล่น เราจะต้องเข้าใจบทบาทของเราตามกฎกติกาของเกม และพร้อมกันนั้นเราก็ต้องเข้าใจบทบาทของคนอื่น เช่น เวลาที่เล่นฟุตบอล เราต้องเข้าใจบทบาทของเราในฐานะกองหน้าและต้องเข้าใจบทบาทของเพื่อนร่วมทีม ฝ่ายตรงข้าม รวมทั้งบทบาทของกรรมการด้วย และในการเล่นเช่นฟุตบอลนี่เองที่เป็นภาพจำลองที่ดีในการเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสังคม ในขณะที่เล่นฟุตบอลนั้นผู้เล่น (มนุษย์) จะต้องเคารพกฎ กติกา มารยาทของเกม (เปรียบเสมือนกฎระเบียบของสังคม) แต่ในเวลาเดียวกันผู้เล่นก็มีอิสระที่จะสร้างสรรค์เกมให้แปลก ๆ ใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา トラบเท่าที่ยังอยู่ในกรอบ นี่คือการสัมพันธ์แบบสองด้านระหว่างมนุษย์กับสังคม คือทั้งต้องปฏิบัติตามและทั้งมีอิสระภายใต้กรอบ

2.3.3 โลกสองโลกที่ห่อหุ้มมนุษย์

สำนักปรากฏการณ์นิยมปฏิบัติพิเศษแนวคิดของสำนักประจักษ์นิยม (Empiricism) ที่เชื่อว่า “ความเป็นจริง” เป็นสิ่งที่มืออยู่แล้ว (given/outthere) และเพียงแต่รอให้คนเรา/นักวิชาการไปค้นพบ สำนักปรากฏการณ์นิยมกลับเชื่อว่า “ความเป็นจริง” (reality) เป็นสิ่งที่มนุษย์ประกอบสร้าง (construct) ขึ้นมา ตัวอย่างเช่น สิ่งที่เราเรียกว่า “ข่าว” นั้น มิใช่เป็นการรายงานความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์ หากแต่เป็นการ “ประกอบสร้าง” ความเป็นจริงขึ้นมาจากเหตุการณ์นั้น เพราะฉะนั้น ในขณะที่เกิดเหตุการณ์ยานแชนแลนเจอร์ของสหรัฐฯ เกิดระเบิดขึ้น นักข่าวปีกขวาและปีกซ้ายของสหรัฐฯ ย่อมสร้างข่าวต่างกัน เช่น นักข่าวปีกขวาย่อมจะยกย่องนักบินอวกาศที่เสียชีวิตว่าเป็นวีรบุรุษ และย่อมประกอบสร้างความเป็นจริงว่า การบุกเบิกความรู้ด้านอวกาศนั้นต้องการเสียสละเสี่ยงภัยอย่างสูง ส่วนนักข่าวปีกซ้ายคงประกอบสร้างเหตุการณ์นี้ว่า เป็นความผิดของรัฐบาลที่ไม่เห็นคุณค่าในชีวิตมนุษย์และโครงการอวกาศนี้เป็นความคลั่งอำนาจของผู้นำทางการเมือง และแน่นอนว่า สำนักข่าวทาสส์ของโซเวียตก็ย่อมประกอบสร้างเหตุการณ์นี้ ไปในอีกแบบหนึ่ง

เพราะเหตุใด คนแต่ละกลุ่มที่กล่าวมาข้างต้นจึงประกอบสร้างความเป็นจริงรอบตัวที่แตกต่างกัน สำนักปรากฏการณ์นิยมตอบว่า เนื่องจากมนุษย์ทุกคนจะมีโลกที่แวดล้อมตัวอยู่ 2 โลก คือ โลกทางกายภาพ (physical world) และโลกทางสังคมหรือโลกสัญลักษณ์ (symbolic world) การประกอบสร้างความเป็นจริงที่ต่างกันก็เกิดมาจากโลกทางสังคมที่แวดล้อมนั้นแตกต่างกัน ดังในภาพ

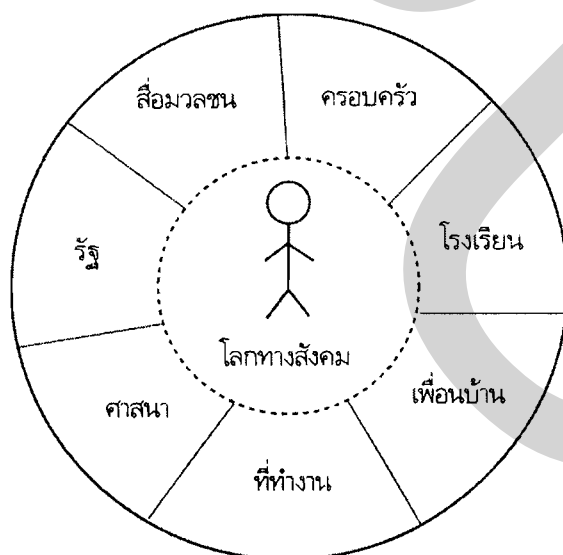

ภาพที่ 2.1 โลกสองโลกที่แวดล้อมตัวมนุษย์

ตัวอย่างที่รู้จักกันดีปรากฏอยู่ในจากภาพยนตร์เรื่อง “เทวดาทำอะไรจะบ๊องส์” (The God must be crazy) ซึ่งแสดงให้เห็นโลกทางกายภาพเดียวกัน แต่แต่ละคนที่มีโลกทางสังคมที่แตกต่างกัน ต่างตีความหมายและสร้างความเป็นจริงต่างกัน เมื่อนักบินอเมริกันกิน โคล่าหมดขวดแล้ว เราก็รับรู้ขวดเปล่า ๆ ว่าเป็น “ขยะ” (ความเป็นจริงของขวดเปล่าคือขยะในสังคมอเมริกัน) เขาจึงมีปฏิกริยาด้วยการโยนขวดเปล่าทิ้งลงมาจากเครื่องบิน ขวดเปล่า ๆ นั้นลอยลงมาถูกศีรษะของนิเฮา ชาวบรูซแมน ที่มีโลกทางสังคมว่าอะไรก็ตามที่ตกมาจากฟ้าฟ้าต้องเป็น “ของวิเศษ” ที่พระเจ้าประทานมาให้ ความเป็นจริงเกี่ยวกับขวดเปล่าสำหรับนิเฮาจึงมีความหมายเป็น “ของวิเศษ” เขาจึงมีปฏิกริยาด้วยการเอาขวดเปล่า ๆ นั้นไปบูชาบวงสรวง

2.3.4. ที่มาและวิธีการได้มาของโลกทางสังคม

โลกทางสังคมทำหน้าที่เป็นเสมือนซอฟต์แวร์ในเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ทำหน้าที่ “อ่าน” ความหมายต่าง ๆ ที่เป็นความจริงของตัวมนุษย์ ส่วนคำถามที่ว่าซอฟต์แวร์เหล่านี้มาจากไหน สำนักปรากฏการณ์นิยมกล่าวว่า โลกทางสังคมถูกสร้างขึ้นมาจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับบรรดาสถาบันทางสังคมรอบ ๆ ตัวที่ทำงานอยู่ในชีวิตประจำวันของคนเรา ดังในภาพ

ภาพที่ 2.2 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับสถาบันทางสังคมที่สร้างโลกทางสังคม

อย่างไรก็ตาม กระบวนการสร้างโลกทางสังคมของมนุษย์ก็เป็นไปตามทัศนะเบื้องต้นของมิดท์ที่ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์แบบสองด้านระหว่างมนุษย์กับสังคม กล่าวคือ มิดท์ไม่ได้เชื่อแบบกลุ่มหน้าที่นิยมที่ว่า มนุษย์เราจะต้องถูกหล่อหลอมจากสังคมเพียงด้านเดียว หากแต่มนุษย์เองมีส่วนทั้งถูกหล่อหลอม และในเวลาเดียวกันก็มีส่วนในการประกอบสร้างสังคมขึ้นมา อุปมาอุปมัยว่าคนเรานั้นเปรียบเสมือนตัวดักแด้ที่ไม่ได้มีใครเอาตาข่ายมาครอบคลุมตัวเรา แต่ตัวเราเองเป็นคนถักร้อยตาข่ายทางสังคม (โลกทางสังคม/โลกทางสัญลักษณ์) ห่อหุ้มตัวเองต่างหาก การถักร้อยตาข่ายทางสังคมนี้เกิดขึ้นในระหว่างที่เรามีปฏิสัมพันธ์ (interaction) กับคนอื่น ๆ ดังนั้น ทุกครั้งที่เราพูดกัน ยิ้มให้ ประบมือ พักหน้า ฯลฯ กับคนอื่น ๆ ก็เหมือนเราได้ “ถักทอสายใย” ขึ้นมาหนึ่งสาย และเราก็เป็นคนตัดสินใจว่า เราจะหยิบสายใยนั้นมาพันรอบตัวเราหรือไม่ (เหมือนการตัดสินใจว่าจะกดคำว่า “บันทึก/save” ข้อความที่ขึ้นหน้าจอคอมพิวเตอร์ไว้ในแฟ้มของเราหรือไม่) นี่คือวิธีการที่มนุษย์ได้โลกสังคมมา ซึ่งมีทั้งส่วนที่เกี่ยวข้องกับคนอื่นและส่วนที่เราตัดสินใจเอง ตามแนวคิด intersubjectivity ของชูทส์ที่ได้กล่าวมาข้างต้น

2.3.5 หน้าที่ของระบบความหมายร่วม

หน้าที่ของระบบความหมายร่วม (shared meaning system) เมื่อนำความคิดเรื่องการรับรู้ของมนุษย์เป็นการรับรู้ความหมายมาบวกผสมกับแนวคิดเรื่องการสร้างโลกทางสังคมด้วยการปฏิสัมพันธ์ที่กล่าวมาข้างต้น เราก็จะได้แนวคิดที่สามคือ เรื่องการสร้างระบบความหมายร่วม ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าการรับรู้สิ่งเร้าของมนุษย์นั้นมิได้มีความหมายเพียงชั้นเดียว แต่มีความหมายในเชิงสัญลักษณ์ ตัวอย่างเช่น แหวนในเรื่อง Lord of the ring ในชั้นแรกสิ่งเร้าที่เป็น “แหวน” ก็ถูกรับรู้ว่าเป็นวัตถุรูปร่างกลม มีรูตรงกลาง แต่ในความหมายที่สอง เป็นความหมายเชิงสัญลักษณ์ก็คือแหวนวงนั้นเป็นเครื่องหมายแทนอำนาจ และในการอ่านความหมายชั้นที่สองนี้ต้องขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมทางสังคมแต่ละแห่ง เช่น ในชนเผ่าบางเผ่า “หมู” อาจจะมีความหมายว่าเป็นเครื่องหมายแทนใจ (ใช้หมูเป็นของหมั้นหมาย) ด้วยความหมายในการใช้เป็นสัญลักษณ์ ทำให้มนุษย์ปลดปล่อยการเรียนรู้แบบวางเงื่อนไขให้เป็นอิสระจากกาลและเทศะ เช่น สามารถเอาสัญลักษณ์ข้ามน้ำข้ามทะเลไปได้ เช่น เห็นธงชาติไทยที่ไหน ก็เหมือนยกเอาประเทศไทยไปไว้ที่นั่น หรือข้ามกาลเวลา เช่น เมื่อเอารูปเก่า ๆ มาดูก็สามารถย้อนกลับไปในอดีตหรือมองไกลไปในอนาคต เช่น เมื่อนักศึกษาปี 1 มองเห็นชายครูปริญญาที่นึกถึงอนาคตของตนเอง

แต่เนื่องจากความหมายในชั้นที่สองคือความหมายเชิงสัญลักษณ์นั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดจากธรรมชาติ แต่ต้องเกิดจากการเรียนรู้ตามหลักของมิดท์ คือการมีประสบการณ์และการมี

ปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ เราเคยอ่านนิทานเซน ที่ปัญญาชนที่เข้าไปขอเรียนความรู้จากอาจารย์เซน ซึ่งอาจารย์ก็ไม่ได้สอนอะไร นอกจากรินน้ำชาใส่แก้วจนเต็มล้นแล้ว แต่ก็ยังคงรินต่อไป จนกระทั่ง ปัญญาชนต้องถามว่า “น้ำชาเต็มแก้วแล้ว ทำไมยังรินต่อไป น้ำล้นแก้วไม่ได้แล้ว” การกระทำของ อาจารย์เซนนั้นมีความหมายว่า ถ้าปัญญาชนรับรู้ความรู้ของตนเองว่ามีอย่างเต็มเปี่ยมประคองน้ำที่มี อยู่เต็มแก้ว อาจารย์จะเติมความรู้ใหม่ใส่ลงไปได้อย่างไร

ในชั้นแรกนั้น อาจารย์เซนได้แสดงการกระทำที่มีความหมาย หากแต่ปัญญาชนยังอ่าน ความหมายไม่ออก เพราะเขายังไม่ถึงระบบความหมายร่วมกันต้องรอให้อาจารย์เซนพูดก่อน “ใช่ แล้ว น้ำเต็มแก้วแล้ว ถ้าจะเติมน้ำลงไปได้ ก็ต้องคว่ำแก้วเทน้ำทิ้งไปก่อน” เมื่ออาจารย์พูดดังนี้ ปัญญาชนก็บังเกิดความเข้าใจในความหมายที่ซ่อนอยู่ จึงหมายความว่าปัญญาชนตัดเอา ความหมาย ร่วม (shared meaning) ที่เข้าใจกันอยู่ในหมู่ชาวเซน มาเป็น “ความหมายของตัวเอง” นี่คือหลักการ ที่ซุทส์กล่าวไว้ว่า โลกแห่งสัญลักษณ์ก็คือ อัตวิสัยร่วม ระหว่างความหมายของคนอื่น ๆ (ความหมาย ร่วม) กับความหมายของตัวเอง และวิธีการที่ปัญญาชนตัดเอาความหมายออกมาจากอ่างแห่ง ระบบความหมายร่วม (stock of shared meaning) ก็คือการเข้าไปมีประสบการณ์หรือเข้าไปมี ปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์เซนนั่นเอง

เมื่ออาจารย์เซนแปลความหมายให้ปัญญาชนฟัง และหากปัญญาชนเข้าใจก็เท่ากับเกิดมี “ระบบความหมายร่วมกัน” ระหว่างอาจารย์เซนกับปัญญาชน เมื่อนั้นก็เกิด “สังคม” ระหว่างคนทั้งสอง ซุทส์จึงกล่าวว่า สังคมมนุษย์จึงมิใช่อะไรอื่นนอกจาก “คลังที่เก็บรวบรวมแห่งระบบ ความหมายร่วมกัน”

การมีระบบความหมายร่วมกันนอกจากจะทำให้มนุษย์เข้าใจซึ่งกันและกันตามตัวอย่าง ที่ยกมาข้างบน รวมทั้งยังทำให้มนุษย์เข้าใจปรากฏการณ์สังคมแล้ว ซุทส์และมีดยังได้นำเสนอ หน้าที่ของความหมายในชีวิตประจำวันของมนุษย์ โดยที่ซุทส์ได้เสนอว่า ระบบความหมายร่วม ดังกล่าวเป็นตัวกำหนดการกระทำของคนเราโดยเฉพาะ ในชีวิตประจำวัน ตัวอย่างที่ง่ายที่สุดก็คือ การขับรถตามสัญญาณจราจร ซึ่งหากคนขับรถไม่รู้จักระบบความหมายร่วมของการจราจร เขาจะ ไม่สามารถขับรถได้เลย ปัญหานี้จะเกิดขึ้นเวลาที่เรากำลังเปลี่ยนไปอยู่ในระบบความหมายใหม่ เช่น จากที่เคยขับรถที่ตกลงความหมายร่วมว่า ขับชิดซ้ายไปเป็นระบบขับชิดขวา เป็นต้น

สำหรับมีดได้เสนอเรื่องการทำหน้าที่ของระบบความหมายร่วมว่า หลังจากที่เรารู้จักหรือ โลกทางสังคมไว้แล้วล้อมรอบตัวเรา ผลลัพธ์ที่เราได้รับก็คือ เราจะค่อย ๆ ซึมซับ (internalize) กฎระเบียบสังคมเข้าไปในตัวเราเอง และเราสามารถที่จะใช้ปฏิสัมพันธ์เหล่านี้ตีความ โลก/รับรู้ ความหมายของสิ่งต่าง ๆ รอบตัวได้ราวกับอัตโนมัติ หรือที่เรียกว่า ใช้ได้อย่าง โดยปริยาย (taken for granted) เช่น คนไทยเราไม่ต้องถามหรือถามหาคำอธิบาย/เหตุผลเลยว่า ทำไมเราจึงไม่เรียกชื่อแม่

เราเฉย ๆ แบบที่เราเรียกชื่อเพื่อน ทำไมต้องใส่เสื้อไปโรงเรียน หรือแม้แต่ทำไมต้องไปโรงเรียน เพราะของเหล่านี้เป็นสามัญสำนึกใคร ๆ เขาก็ทำกัน เป็นเรื่องที่อยู่แล้วที่จะทำ ฯลฯ นี่เป็นข้อยืนยันว่า หากเราได้ซึมซับกฎระเบียบเข้าไปไว้ในใจ หรือพูดในภาษาของปรากฏการณ์นิยมก็คือ โลกทางสังคมได้หล่อหลอมตัวเราไว้แล้ว และ โลกนี้จะทำหน้าที่เป็นปุ่มควบคุมการรับรู้ การตีความหมาย ตลอดจนการกระทำของเราในสังคม เมื่อเรามีปฏิสัมพันธ์กับคนและโลกรอบ ๆ ตัว

หากเปรียบเทียบทฤษฎีภาพสะท้อนของความเป็นจริงและทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมที่ได้กล่าวมาแล้ว เราก็จะเห็นความแตกต่างได้ว่า ในขณะที่ทฤษฎีภาพสะท้อนความเป็นจริงนั้นจะมองเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างโลกแห่งความเป็นจริงกับโลกแห่งความหมายที่ปรากฏในผลงานของสื่ออย่างค่อนข้างเป็นกลไก (mechanical) เช่น เป็นภาพสะท้อนแบบการทำงานของกระจกโดยที่ไม่มีบทบาทของตัวมนุษย์ผู้รับรู้ภาพสะท้อนนั้นเข้าไปเกี่ยวข้องมากเท่าใดนัก (หรือหากจะมีบทบาทมนุษย์ก็มักจะถูกที่ผู้ส่งสารเป็นหลัก) ในขณะที่ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงนั้นจะชูบทบาทของบุคคลในกระบวนการสร้างความหมายขึ้นมาเป็นตัวหลัก

ส่วนความแตกต่างระหว่างทฤษฎีการตีความของออสถูด์กับทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมนั้นก็อยู่ที่ว่า มีความโน้มเอียงที่มนุษย์จะต้องเรียนรู้จากสังคมเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่ทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมนั้นมองเห็นความสัมพันธ์สองด้านระหว่างปัจเจกกับสังคม คือทั้งต้องปฏิบัติตามและทั้งมีอิสระที่จะตัดสินใจ

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

“การสื่อสารอารมณ์ของนักแสดงตลก “รายการ โทรทัศน์ก่อนบ่ายคลายเครียด” (ชนัญญา ไบลอ, 2544 : บทคัดย่อ) พบว่า รายการโทรทัศน์ก่อนบ่ายคลายเครียดใช้รูปแบบละครตลก นำเสนอโดยใช้ละคร ลิเก โขน ล้อเลียนละคร ภาพยนตร์ เกมโชว์ ที่กำลังอยู่ในกระแสความนิยม ล้อเลียน ประเด็นทางสังคม และทางการเมือง รวมไปถึงการล้อเลียนวรรณคดี ละครพื้นบ้าน ทั้งของไทยและต่างประเทศ

การแสดงตลกเป็นการนำเสนอแบบละครอาศัยโครงสร้างแบบกลุ่ม ซึ่งประยุกต์มาจากการสวดคฤหัสถ์ในอดีต และ โครงสร้างของเนื้อหาเป็น โครงเรื่องที่ยืดหยุ่นเพื่อให้เกิดความหลากหลาย โดยการสื่อสารอารมณ์ขันมีองค์ประกอบคือ การเล่าเรื่อง การแสดงและบทสนทนา ของนักแสดงตลกในการแสดง นอกจากนี้ยังมีการประยุกต์องค์ประกอบของการทำรายการ

โทรทัศน์ เช่น เครื่องแต่งกาย ฉาก และอุปกรณ์การแสดง คนตรีและเสียงประกอบเพื่อสร้างอารมณ์
 ขึ้นให้แก่ผู้ชม

“ลักษณะการนำเสนอข่าวในรูปแบบสารบันเทิง ศึกษาเฉพาะกรณีรายการ : สะเก็ด
 ข่าว” (อรสา ชันเงิน, 2548 : บทคัดย่อ) พบว่า เนื้อหาของรายการ “สะเก็ดข่าว” จะเป็นข่าวเบา
 ครอบคลุมเรื่องต่าง ๆ ประกอบด้วย เรื่องที่เป็นเหตุการณ์ละสถานการณ์ปัจจุบัน เรื่องนักการเมือง
 และบุคคลที่มีชื่อเสียง เรื่องที่อยู่ในความสนใจ เรื่องแปลกประหลาด เรื่องความน่ารักของคน สัตว์
 และเรื่องอื่น ๆ โดยการนำเสนอสะเก็ดข่าวมีลักษณะรายการรายงานข่าวประเภทข่าวเมืองที่เน้น
 ความบันเทิง มากกว่าข่าวประเภทอื่น ๆ แม้นโยบายหลักจะไม่ได้เฉพาะเจาะจงที่ข่าวประเภทใด
 ประเภทหนึ่งก็ตาม

รูปแบบและกลวิธีการนำเสนออารมณ์ขันของรายการ “สะเก็ดข่าว” มีรูปแบบ
 โครงสร้างที่มีลักษณะค่อนข้างตายตัวและไม่เปลี่ยนแปลง มีการแบ่งเป็น 3 ช่วง คือ สะเก็ดข่าวแรก
 สะเก็ดข่าวระหว่างรายการ และสะเก็ดข่าวส่งท้าย ไม่ใช่รายการสด แต่สามารถทำให้ผู้ชมมี
 ความรู้สึกร่าเริงกำลังชมรายการสดอยู่ ใช้ภาษาลักษณะการเสวนามากกว่าภาษาข่าวที่มีลักษณะสั่งการ
 การนำเสนอความบันเทิงจะใช้เทคนิคด้านภาพและเสียง รวมทั้งการใช้คำพูดของผู้ประกาศข่าวมา
 สื่อด้านความบันเทิงและผ่อนคลาย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง เรื่อง “การศึกษาลักษณะการนำเสนออารมณ์ขันในละครตลก สถานการณ์ Situation Comedy กรณีศึกษา : ละครเรื่อง “เป็นต่อ” โดยใช้การวิจัยด้วยระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

3.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

การวิจัยเชิงคุณภาพแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน คือ

3.1.1 การวิเคราะห์เอกสาร (Document analysis)

3.1.2 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview)

3.1.3 การสังเกตการณ์

3.1.1 การวิเคราะห์เอกสาร (Document analysis)

การวิเคราะห์เอกสารในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการวิเคราะห์เกี่ยวกับการศึกษา ลักษณะการนำเสนออารมณ์ขันในละคร Situation Comedy กรณีศึกษา : ละครเรื่อง “เป็นต่อ” จากเอกสาร โดยศึกษาจากเอกสารดังต่อไปนี้

(1) บทละคร รวมทั้งหมด 10 ตอน

(2) เทปรายการละครในแต่ละตอน รวมทั้งสิ้น 10 ตอน โดยการเลือกสุ่มตั้งแต่ เดือน กรกฎาคม 2550 – พฤษภาคม 2551

(3) เว็บไซต์ละครเป็นต่อ คือ <http://www.thaitv3.com> : วันที่ 1 ธันวาคม 2550

3.1.2 การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview)

ประชากรกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเป็นผู้กำกับละครเป็นต่อ 1 คน, คนเขียนบทละคร 2 คน เป็นการสัมภาษณ์ เพื่อให้ทราบถึงรายละเอียดของข้อมูลที่ศึกษา โดยมีประเด็นหลักในการสัมภาษณ์ ดังนี้

- (1) คุณทิพย์วรรณ เทพศิริ : โปรดิวเซอร์หรือผู้ดูแลการผลิตละครเรื่อง “เป็นต่อ”
แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์
- มีการกำหนดกลุ่มเป้าหมายของละครเรื่อง “เป็นต่อ” อย่างไร
 - มีปัญหาและอุปสรรคระหว่างถ่ายทำละครเรื่อง “เป็นต่อ” อะไรบ้าง
- (2) คุณจิรศักดิ์ ไช้จิว : ผู้กำกับละคร
แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์
- มีวิธีการคิดรูปแบบละครซิทคอมเรื่อง “เป็นต่อ” (การเปิดเรื่อง ผูกเรื่อง
ดำเนินเรื่อง และอื่น ๆ)อย่างไร
 - มีวิธีการกำหนดเรื่องราวที่จะนำเสนอในแต่ละตอนเพื่อสะท้อนสังคมใน
แง่มุมต่าง ๆ อย่างไร
 - วิธีการนำเสนออารมณ์ขันในตัวละครอย่างไร
 - คำถามอื่นที่เกิดขึ้นขณะสัมภาษณ์
- (3) คุณกิตติ เชี่ยววงศ์สกุล และคุณอรุณพล ปานดี : ผู้ร่วมเขียนบท
แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์
- มีกรอบหรือแนวคิดของการเขียนบทละครตลกสถานการณ์ (Situation
Comedy) อย่างไร
 - มีวิธีการเขียนบทละครตลกสถานการณ์ (Situation Comedy) เพื่อให้เกิด
ความสนุกสนานและ สะท้อนสังคมเพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันอย่างไร
 - คำถามอื่นที่เกิดขึ้นขณะสัมภาษณ์

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth interview) , การเข้าไปมีส่วนร่วม โดยผู้วิจัยเข้าไปทำการแสดงร่วมกับนักแสดงละครเป็นต่อ เทปบันทึกเสียงขณะสัมภาษณ์ คือ

- 3.2.1 วัตถุประสงค์ของการผลิตละคร
- 3.2.2 การกำหนดรูปแบบ Situation Comedy
- 3.2.3 หลักในการนำเสนอละคร Situation Comedy
- 3.2.4 การกำหนดเนื้อหาของละคร

3.2.5 การกำหนดลักษณะของตัวละคร

3.2.6 เกณฑ์ในการคัดเลือกนักแสดง

3.2.7 กลุ่มเป้าหมายของละคร

3.2.8 องค์ประกอบที่ทำให้ละครประสบความสำเร็จ

3.2.9 ความเป็นมาของละคร

3.3 การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ใช้วิธีการตามลำดับ ดังนี้ คือผู้วิจัยลงไปมีส่วนร่วม ผู้วิจัยใช้เทปบันทึกเสียง เทปวิดีโอ เทปละคร เอกสารประกอบละคร ระยะเวลาระหว่างเดือน กรกฎาคม 2550- พฤษภาคม 2551 รวม 11 เดือน และกล้องถ่ายรูปประกอบการสัมภาษณ์

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้มาจากการสัมภาษณ์ การเข้าไปมีส่วนร่วม มาวิเคราะห์เชิงพรรณนา

3.6 ตัวอย่างตาราง Coding Sheet

ละครซิทคอมเรื่อง “เป็นต่อ”

ออกอากาศวันที่

ตอน

ฉาก คอนโด

ชื่อตัวละคร	ประโยคสนทนา	ลักษณะอารมณ์ขัน	มิติในการสะท้อนสังคม
เป็นต่อ			
พอใจ			
พีทพิץ			
พีทอล์ฟ			
เจ้าของมินิมาร์ท			

ฉาก ออฟฟิศ

ชื่อตัวละคร	ประโยคสนทนา	ลักษณะอารมณ์ขัน	มิติในการสะท้อนสังคม
เป็นต่อ			
พี่ยม			
วอก			
พี่อู๊ด			
เจี๊ยม			

ฉาก บางบาร์

ชื่อตัวละคร	ประโยคสนทนา	ลักษณะอารมณ์ขัน	มิติในการสะท้อนสังคม
เป็นต่อ			
พี่ยม			
วอก			
พี่อู๊ด			
เจี๊ยม			
พี่จวบ			

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง ลักษณะอารมณ์ขันในละครตลกสถานการณ์ (Situation comedy) : กรณีศึกษาละครเรื่อง เป็นต่อ โดยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

4.1 ตอนที่ 1 วิธีการของการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่อง เป็นต่อ

วิธีการของการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่อง เป็นต่อ โดยใช้กรอบในการวางเงื่อนไขของบทตลก แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

- 4.1.1 การเล่นตลกกับภาษา
- 4.1.2 การเล่นตลกกับสามัญสำนึก
- 4.1.3 การเล่นตลกกับความรู้สึก
- 4.1.4 การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน
- 4.1.5 การเล่นตลกกับกลไกของชีวิต

4.1.1 การเล่นตลกกับภาษา

โดยทั่วไปการใช้ภาษาจะมีไวยากรณ์และรูปประโยคคอยกำกับไว้ให้เป็นแบบแผนเดียวกันเมื่อไรก็ตามที่เราพูดถึงไปจากแบบแผนที่กำหนดไว้สิ่งที่เราพูดจะกลายเป็นเรื่องน่าขันไปทันที การเล่นล้อคำ หรือการเล่นกับสำนวนโวหารต่าง ๆ เป็นรูปแบบที่นิยมกันมากของการเล่นตลกกับภาษา เช่น การเล่นคำพวน การนำรูปประโยคหรือกลุ่มคำมากลับเสียใหม่จากซ้ายไปขวา เป็นขวาไปซ้าย เป็นต้น

เราจะเห็นได้ว่าการล้อเกิดขึ้นจากการเทียบเคียงรูปแบบใหม่กับรูปแบบเก่า ความหมายที่สร้างขึ้นมานี้เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความหมายเดิม เราจะเข้าใจการเล่นตลกเช่นนี้ได้ก็ต่อเมื่อเราเข้าใจคู่ของความหมายที่ถูกยกมาไว้ด้วยกัน (แต่ถูกกกดกลับหน้ากลับหลังเสีย) อย่างไรก็ตามการเล่นตลกจะไร้ความหมายไปทันทีถ้าเราไม่เข้าใจว่า ผู้ล้อมีเจตนาจะเลียนแบบสำนวนของใคร หรือลีลาแบบไหน แต่ถ้าเราสื่อสารกับการล้อเลียนประเภทนี้ได้เราก็จะหัวเราะไปกับความไร้สาระของการเล่นตลกกับภาษาได้อย่างเต็มที่ (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2536 : 35)

“ส่วนใหญ่จะใช้กับตัวละครชื่อออลฟ์ โดยการนำเพลงมาแปลงให้มีความหมายตลก สนุกสนาน เหมาะกับบุคลิกของตัวละครตัวนี้ เพราะตัวละครตัวนี้เป็นคนทะเล่ดั่งตง พุดจาสอง แ่งสองง่าม ชอบจีบผู้ชายตามภาษาของภพที่สาม แต่ด้วยความที่ตัวละครตัวนี้น่ารัก ใจดี ทำให้คำพูดและการแสดงออกมาดูไม่น่าเกลียด จัดได้ว่าเป็นตัวละครที่สร้างสีสันให้กับละครเรื่องเป็นต่อเป็นอย่างมาก” (อรรถพล ปานดี, 2551)

1. การเล่นตลกกับภาษาโดยการแปลงเพลงหรือการแปลงคำพูด

พอใจ “(ร้องเพลง) หากไม่คู่เป็นการรบกวนก็จะชวนเธอมารักกัน ถูกใจเธอมาตั้งนานรู้มั๊ย หากเต็มใจจะโคจรรบกวน ก็จะชวนมารวมหัวใจ คิดว่าช่วยหน่อยก็แล้วกัน”

พีทออล์ฟ “ว้ายยย หากไม่คู่เป็นการรบกวนก็จะชวนมาเป็นตุ้ดกัน ผ่านมแค่สี่ห้าพันรู้มั๊ย หากเต็มใจจะเป็นตุ้ดจริง ก็ต้องทิ้งความเป็นผู้ชาย แต่ก็นั่งฉี่ได้เหมือนเดิม”

ตอนเพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พีอู๊ด “(ร้องเพลง) เกิดมาเป็นวณิพกพเนจร”

ยม “(ร้องเพลง) เทียวเร่ร่อนร้องเพลงแลกเศษเงิน”

วอก “(ร้องเพลง) ที่เหลือกินเหลือเก็บเป็นส่วนเกินจะทำเงินสะสม”

พีอู๊ด “(ร้องเพลง) รักษาริดสีดวง”

ตอนเพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

วอก “อะ ๆ เห็นแกที่ไม่สบายนะเนี่ย เปลี่ยนไปร้องเพลงนี้แล้วกัน เปา นุ่นจิ้น”

พี่ยม “เออ ๆ ได้ ได้ ไม่มีเต่า”

วอก “(ทำดนตรีแบบเปา นุ่นจิ้น) แทง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ แท้แต่แต่แต่แทง (พี่ยมยิ้ม ๆ ทำมือแบบรำจิวโยกตามแล้วร้อง ฮ้อด ฮ้อด) แทง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ แท้แต่แต่แต่แทง (พี่ยมยิ้ม ๆ ทำมือแบบรำจิวโยกตามแล้วร้อง จักกั้งแก๊ด จักกั้งแก๊ด) ไค่ฟงยังโกว เต่าเต็มมือ (พี่ยม ฮือ! แล้วเซว็ดลัมทันที) เต่าตั้งสองตัว.. ลมใส่เลย... แท้แต่แต่แต่แดน แทนแทน”

ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

พี่อู๊ด “(ดีดกีตาร์ร้องเพลง) คนที่ไม่ใช่แฟนทำแทนให้ใครเปล่า เขาไม่รู้เอานะ แค่ชั่วคราว แค่กลางคืนขอยืมอ้อมแขน ถึงจะไม่ใช่แฟนทำแทนให้ได้ หรือไม่ เอาแค่ขำ ๆ กันไป จะไม่ก้าวล้ำเส้นแฟน ภาวะอย่างอื่นนับแสน อ้อมแขนแฟน ผู้ที่ไม่ได้ครับพี่น้อง”

พี่ยม “โห้ย ! ใครจะไปสู้อ้อมแขนแก่ได้ ขนาดข้างตัวเบ้อเรอแก้งกอดได้เลย”

ตอน ออกหักไม้ยักษ์ตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

เป็นต่อ “ความรักที่มันพอดีเนี่ย มันจะหาได้ที่ไหนนะ”

พี่อู๊ด “นั่นสิครับพี่น้อง (ร้องเพลง) อันคนเราหญิงชายทั้งหลายแหล่ ต่างมีดีมี เย่ออยู่พอ ๆ กัน... ผมไม่กินเหล้าไม่สูบบุหรี่ โอ้โฮ ! ทั้งกินทั้งสูบ... ฉันทันไม่ จู้จี้ไม่จู้จี้ โอ้โฮ ! คำกูตั้งแต่ปากขอยยันท้ายขอย แถมยังลงไม้ลงมือกับ กูอีก... นี่แหละครับพี่น้อง ความรักมันไม่มีหรอกที่จะสมบูรณ์แบบ เพราะ ความรักเองมันยังออกแบบไม่ได้... ชีวิตกูจะสมบูรณ์แบบได้ มันต้อง อาศัยความเข้าใจเท่านั้นครับพี่น้อง (ทุกคนคิดตาม / พี่อู๊ดร้องเพลง) ความรักความเข้าใจ ใครตอบได้ช่วยตอบที กูไม่เข้าใจ ทำไมอึ้งข้างกระต๊อบ กูอยู่ทุกวันนบนน”

ตอน ออกหักไม้ยักษ์ตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

พี่อู๊ด “ที่นี้ผมเลยไป चुคมันังครับพี่น้อง”

วอก “แล้วพี่ चुคเจอมัย”

พี่อู๊ด “มันจิ้นเลยครับ จิ้นว่า เลขหมายที่ท่าน चुคไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้”

ตอน พูพิชจืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

2. การเล่นตลกกับภาษา โดยการใช้คำพ้องเสียง

พี่หมอน “เป็นไรหะถึงอยู่ดี ๆ มาเข้าข้างคนอย่าง ไอ้อู๊ด ผีสิง หรือไงหะ”

พี่ยม “ผีไม่ได้เข้าสิงหรือครับอาจจะเข้าอ่างทองด้วยซ้ำไป ตลกชนิดนี้แต่ไม่ใช่ อย่างนั้นแน่นอนผมทำด้วยใจครับพี่

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

เจ๊มั้น “อ้าย ตายแล้ว สามีมาแล้ว นึกว่าจะไม่มาหาภรรยาซะแล้ว เปลี่ยนใจไปห้องเจ๊แล้วไซ้ใหม่จ๊ะ”

พี่หมอน (หัวเราะ) “น้องต่อไม่เล่นด้วย สมน้ำหน้า ู๊ย รักพี่คนเดียว ไม่เหลียวแลหญิงอื่น ทำดีมาหลายจ๊ะ”

เจ๊มั้น “เค้า ไม่สนใจเหมือนกัน ยัยป้าหน้าเห่ย”

ต่อ “พี่จวบ เหล้า”

พี่จวบ “กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีแมวสีสวาดคู่หนึ่ง”

ตอนเพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พี่ก๊อบ “พอตำรวจฟังประตูเข้าไปนะ ตำรวจเห็นอะไรรู้อยู่”

พี่ยม “เห็นประตูพัง”

พี่ก๊อบ “เห็นว่ามันกำลังจะหันศพเมียมันอยู่”

พี่ยม “หันศพหรือหันผัก”

พี่ก๊อบ “ขอผลึกทีหะพี่ยม”

พี่ยม “นี่มันดิบ”

ตอน ออกหักไม้ยักษ์ตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

3. การเล่นตลกกับภาษา โดยการใช้คำคล้องจองกัน

พอใจ “เจ๊มั้นยังไม่มาอีกหระคะ”

บ้อย “อ้อ เห็นเจ๊มั้นที่บอกว่าจะไปซื้อคัมพูเพิ่มครับ”

พี่กอล์ฟ “โอ๊ยอย่างเจ๊มั้นที่จะไปซื้อคัมพูเพิ่มทำไม ปากหมาอย่างนั้นไปซื้อตระก้อมาครอบปากดีกว่ามัย”

มั้นท์ “สวัสดีทุกคน”

ทิพย์+พอใจ “ไอ้โห”

พี่ทิพย์ “พี่กอล์ฟคะทิพย์ว่าไม่ต้องพาเจ๊มั้นท์ไปซื้อตระก้อครอบปากแล้วคะ พาไปโรงพยาบาลประสาทดีกว่า”

ตอน ทูพีซจืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

เป็นต่อ “อะอะอะไรแต่เข้าเลยเนียไอ้เหม่ง คนกำลังฝันดีเลย”

พี่ก๊อบ “ฝันว่ามีอะไรกับกะเทยไซ้มัยคะ”

เป็นต่อ “ไอ้ (พี่ก๊อบเงิน บ้า...) ก็มีทั้งต่อย มีทั้งเตะ มีทั้งเช่า มีทั้งศอก รู้สึกว่ากะเทยจะมีเลือดออกด้วยนะ (พี่ก๊อบ ฮือ... / เป็นต่อฆ่า ๆ แล้วหันไปหาพอใจ) หอมอะไรเนี่ยไอ้เหม่ง”

พอใจ “ก็หอมกาแพง เหม...ตื่นได้โดยไม่ต้องปลุกเลยนี่”

พี่ก๊อบ “กาแพ้น้องพอใจนะปลุกให้ตื่น แต่ กะเทยอย่างพี่ปลุกให้ตื่นคะ”

ตอน ลูกไก่ในกำมือ (ออกอากาศวันที่ 20 กันยายน 2550)

พี่ยม “นั่นนะสิ.. เราก็คูตกันอยู่แค่นี้ แล้วมันไปเข้าถึงหูพี่หอมอนได้ยังไง... (คิด ๆ) หรือว่าในหมู่พวกเราจะมีหอมอนบ่อนไส้”

พี่อู๊ด “ไอ้ครั้นพี่น้องยม ไม่บ่อนไส้ก็บ่อนไก่ ไม่บ่อนไก่ก็บ่อนปอยเปต”

ตอน หอมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

ผู้ชาย “ผมสมภพครับ”

พี่หอมอน “สมภพ.....งานนี้มีสมรสเน่ งานนี้อีหอมอนสมหวัง”

ตอน รักปลดลือก (ออกอากาศวันที่ 6 กันยายน 2550)

4. การเล่นตลกกับภาษา โดยการใช้คำพ้องรูป

พี่ทิพย์ “เออ นี่พูดถึงนะ คุณสมออาชิโอะเนี่ยเค้าน่าจะมาจากโมชิบบิ แล้วเค้าจะมากูแลลูกและภรรยา สงสารเจ๊เกี้ยวอะ”

พอใจ “อือ”

พี่ทิพย์ “แต่พี่ทิพย์ว่านะ คุณสมออาชิโอะ คงกลับมายากแหละ เพราะว่าลูกใหม่ แกรเรียนอยู่ที่นั่นตั้ง 3 คนอะ ชื่อ จูมง โฮจิน อิมซังโอะ”

ต่อ “วันนี้ทานยากันหรือยังครับ”

3 คน “ทานแล้วค่ะ”

ต่อ “ถ้าจั้นเดี๋ยวเอาอย่างนี้ดีกว่า เดี่ยวไปตามคุณสมออาชิโอะกลับมาให้นะ เพี้ยนกันไปใหญ่แล้ว”

พอใจ “เออ ไม่รู้เรื่อง”

พี่กอล์ฟ “มั่วชะครบเลยนะคะ ทั้งแขก จีน เกาหลี มาหมดเลยนี่ ดีไม่ชวนฝรั่งมาด้วย ละที่นี้จะได้ทำพริกกับเกลือรอร”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

5. การเล่นตลกกับภาษา โดยการใช้กลอน สุภาษิตคำพังเพย และคำผวน

ไพลิน “สาวดีค๊ะขอโทษนะคะที่มาสาย กรุงเทพนี่รถติดเหมือนเดิมเลยนะคะ”

วอก “อยากจะเป็นยาแดงเมื่อเธอล้มอยากเป็นยาเม็ดกลม ๆ เพื่อลดไข้อยากจะเป็นชวนป๊วย”

พีทอล์ฟ “น้องชมพู่จับได้ตายแน่ไอ้ลิง”

ตอน ใคร ๆ ก็ไล่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่ยม “อันบุญคุณน้องต่อมีมากมาย เกินบรรยายถึงความดีทุกแห่งหน รูปก็หล่อ แถมร่ำรวยหมวยจ๋วยชน (ฮือ) ไอวอกเพื่อนแกเขียนกลอนบ้าไรวะเนี่ย”

วอก “ไม่รู้พี่ ภาษาบาลีสันสกฤตหรือป่าว”

พี่ยม “ภาษาบาลีสันสกฤตบ้านป่าแกลดิ” หมวยจ๋วยชน โทธไปถามมันเดี๋ยวนีเลย ว่าแปลว่าอะไร เอ๊ะหรือว่าจะเป็นภาษาเวียคนาม”

ตอน พูพิชจืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

พี่ยม “ฉันเตรียมการณ้ไว้หมดแล้ว...เดี๋ยวน้องครีมมาหาแก ฉันก็จะชวนเค้าไปทานอาหารกลางวันที่ภัตตาคารสุดหรู !! หลังจากอาหารเสิร์ฟเสร็จ ฉันก็จะให้ไวโอลินของที่ร้านบรรเลงเพลงรัก แล้วในช่วงเวลาที่โรแมนติคที่สุด ฉันก็จะบอกเค้าว่า...”

พีอุ๊ด “น้ำมาปลากินมด”

พี่ยม “น้ำลคมดกินปลา...เก็บไว้บอกป้าแกหะไอ้เตี้ย”

ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

พืหมอน “ไม่มีอะไรหรอก แค่พี่จะบอกว่า (ตกแขนเสื้อ) เมื่อวานพี่ไปสักแขนมาลายนึ่ง”

เป็นต่อ “ลายอะไรหะอครับพี่”

พืหมอน “ลายเธอจนวันตัก รักเธอจนวันตาย... ฮีว!”

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

6. การเล่นตลกกับภาษา โดยการใช้คำพูดแบบไม่มีแบบแผน

เป็นต่อ “แล้วยังไงเจ้... มาเค้าตายแล้วก็ต้องติดคุก สุกท้ายก็ไม่ได้อยู่ด้วยกันอยู่ดี... พี่อุตุนุคถูกแล้วละ ถ้าจะรักใครซักคนเนี่ย ความรักอย่างเดียวไม่พอหรอก ต้องมีความเข้าใจด้วย และที่สำคัญมันต้องมีสติด้วย”

จวบ “อย่างเจ้เค้าไม่มีสติหรอก เค้ามีแต่สตอ...สตอเบอแหละนะ”

ตอน ออกหักไม้ขี้กคะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

เป็นต่อ “นี่พี่หมอนเค้าเป็นคนนะไม่ใช่พญาน”

วอก “พญานที่เห็นเหตุการณ์แล้วต้องไปให้ปากคำตำรวจนะเธอ (ทุกคน นั่นมันพยาน !!!)”

พี่ยม “อ้อ พญานที่ตัวยาว ๆ ยึกยือคล้ายหนอนไข่ม้อย (ทุกคน นั่นมันพยาน !!!)”

ตอน หมอนบ่อนไล่ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

7. การเล่นตลกกับภาษา โดยการใช้คำผิดความหมาย

วอก “ขอโทษนะพี่ยม หลั่ง ๆ ผมเห็นพี่ดูเหนื่อยง่าย และก็ไม่สบายบ่อยยังไงไม่รู้นะ”

เป็นต่อ “พี่ยม...ทำไมพี่ไม่บอกพวกเราว่าพี่เป็นมะเร็ง”

พี่อุตุนุค “ผมพิมพ์ผิดครับพี่น้อง”

พี่ยม “แกหมายถึงมะเร็งรีเปลา”

ตอน หมอนบ่อนไล่ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

8. การเล่นตลกกับภาษา โดยการใช้คำที่เขียนต่างกันแต่ความหมายเหมือนกัน

ทิพย์ “นี่เจ้ คิคอะไรไม่ดีอีกแล้วไข่ม้อย”

จวบ “อย่าใช้คำว่าไม่ดีกับเจ้ผมเลยครับ (เจ้มีนที่ยม) ใช้คำว่าชั่วดีกว่า”

เจ้มีนที่ “ไอ้ลูกน้องแล้ว”

ตอน น้องหาย (ออกอากาศวันที่ 25 ตุลาคม 2550)

9. การเล่นตลกกับภาษา โดยการเลียนเสียงเครื่องดนตรี

พี่ก๊อบ “โอ้โห... ร้องดังต้นขนาดนี้ พี่ว่าเค้าคงไม่ได้กำลังเชียร์ รุท เดอะสตาร์กันหรอกอะ มาหันศพกันอยู่เน่ ๆ ”

พ็ยม “โ้ย้ เจ้าอาจจะกำลังฮึด ! ฮึด ! จ๊กกิ้งแกร็ด ! จ๊กกิ้งแกร็ด ! กันอยู่ก็ได้ เสียงตึงเมื่อก็คงเป็นเสียงเตียงหั่นนะ”

ตอน ออกหักไม้ขี้กคะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

พอใจ “พ็ก็อบไปนานแล้วนะคะ ไม่รู้เป็นยังไงบ้าง”

พ็ยม “สงสัยมันคงไปแอบดูเจ้าฮึด ! ฮึด ! จ๊กกิ้งแกร็ด ! จ๊กกิ้งแกร็ด ! กันอยู่แหละ... ว่าแล้วไปแอบดูบ้างดีกว่า (เห็นพอใจ ทิพย์มองแข็ง) ฮึด ! ฮึด ! จ๊กกิ้งแกร็ด ! จ๊กกิ้งแกร็ด”

พ็ก็อบ “แน่แล้วละทุกคน ! เป็นอย่างที่พ็ก็คิดจริง ๆ ค่าย”

พ็ยม “เจ้ากำลังฮึด ! ฮึด ! จ๊กกิ้งแกร็ด ! จ๊กกิ้งแกร็ด ! กันอยู่หรือ”

ตอน ออกหักไม้ขี้กคะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

4.1.2 การเล่นตลกกับสามัญสำนึก

ในแต่ละสังคมต่างมีกฎเกณฑ์ว่าเรื่องใดสามารถพูดคุยกันได้อย่างเปิดเผย และเรื่องใดบ้างเป็นเรื่องต้องห้าม หรือ เป็นเรื่องเพื่อฝันที่เป็นจริงไม่ได้กฎเกณฑ์เหล่านี้เป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปจนกลายเป็นสามัญสำนึกของสมาชิกสังคมนั้น

การล้อเลียนเรื่องที่เขาใจกันว่าเป็นเรื่องของสามัญสำนึกนี้มักจะเรียกกันว่าเป็นเรื่องตลกไร้สาระ หรือ absurd คือ เข้าทำนองเป็นเรื่องที่รู้อยู่แล้วว่าเป็นไปไม่ได้ แต่เป็นการแหวกกฎเกณฑ์ต่าง ๆ โดยเล่นกับความคิดที่ “โง่” หรือ “บ้า” มาก ๆ หรือเล่นตลกโดยใช้ตรรกะแบบฉลาดแกมโกงชนิดที่คนดูมักจะคาดไม่ถึง (อุบลรัตน์ ศิริชูวงศ์, 2536 : 36)

พ็ฮึด “เถียงคำไม่ตกปาก ไช้มนี่น่าทำป็นลั่นใส่สักนัดเนอะ”

พ็ยม “นัดเดียวผมไม่ตายหรือครับเพราะว่าผมเป็นโอปาปติคะ”

ตอนใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ต่อ “มันเกิดไรขึ้นอะปุ๊ อะไรที่ทำให้ปุ๊ต้องปฏิเสธวิทย์เค้าไปแบบนั้น”

ปุ๊ “ต่อก็น่าจะเห็นแล้วไม่ใช่หรือว่าวิทย์เค้าเป็นคนยังไงอะ วิทย์เค้าเป็นคนขี้หึงมาก เค้าคอยโทรเช็คตามเช็คปุ๊ตลอดเวลา”

พี่กอล์ฟ “ແหม ຜູ້ຮາຍຊື່ຫຼິງມາກ ກໍ່ແສດຊວງເຕົ້າຮັກເຮາມາກນັ້ນແຫ່ລະຕໍ່ະ ຟີ່ເນີຍະນະຄະດ້າ ເກີດມີຜູ້ຮາຍມາຫຼິງຟີ່ມາກ ໆ ນະຄະ ຟີ່ຮັກຕາຍເລຍ”

ປູ “ແຕ່ເຕົ້າຊື່ຫຼິງເກີນໄປຈຽງ ໆ ນະຄະ ຂນາດເຣືອງເສື້ອຜ້າເນີຍ ເຕົ້າກໍ່ຍັງຄອຍຄວບຄຸມ ປູ ຕລອດເວລາ ເສື້ອເນີຍນະຄະເຕົ້າກໍ່ໄມ່ໃຫ້ໄລ່ແຂນຄຸດ ບອກວ່າ ໄປີຈນເກີນໄປ ແລ້ວ ປູຈະອອກໄປເທື່ວກັບເພື່ອນເນີຍ ເຕົ້າກໍ່ຄອຍຕາມໄປຄຸມຕລອດເວລາ ທັງ ໆ ທີ່ເພື່ອນ ທີ່ປູໄປເນີຍກໍ່ມີແຕ່ເພື່ອນຜູ້ເຣືອງ ໂທຣັຟທ໌ຂອງປູເນີຍນະ ເຕົ້າກໍ່ເອາມາຄອຍເຮັດຄນ ໂທຣເຂົ້າໂທຣອອກ ເວລາມີເພື່ອນຜູ້ຮາຍສ່ງຂໍຄວາມມາວຍພຣວນເກີດ ເຕົ້າກໍ່ຄອຍ ໂທຣຕາມໄປຕໍ່ວ່າ ຈນຕອນນີ້ນະຄະປູຄຸຍກັບຜູ້ຮາຍຄນໄໝໄມ່ໄດ້ ຍກເວນພໍຄັບ ນ້ອງຮາຍຂອງປູ ແລ້ວລ່າສຸດນະຄະ ເຕົ້າກໍ່ຕາມໄປໂວຍວາຍເພື່ອນຜູ້ຮາຍທີ່ທ່າງານ ຂອງປູບອກວ່າປູມີເຂົ້າຂອງແລ້ວ ໄມ່ໃຫ້ຜູ້ຮາຍຄນໄໝມາຄຸຍກັບປູ ຈນຕອນນີ້ໄມ່ມີ ໂຄຣອຍາກຈະຄຸຍກັບປູແລ້ວລະຕໍ່ະ”

พี่กอล์ฟ “**อ้อหือ ขี้หึงขนาดนี้พี่ว่า เอน้องปูเคลือบพลาสติกแล้วพกดิดตัวเลย**”

วอก “**ไม่ใช่ใบขี้**”

ຕອນ ຫ້າໄມ່ນ້ອງໄມ່ແຕ່ງຈນ (ອອກອາກາສວັນທີ່ 10 ພຸຣຸຮາຄມ 2551)

พี่ยม “ຕ່ອຈ້າ ເອ່ນ້ອງຕ່ອຮັບນ້ອງຕ່ອທ່າງານເນື້ອມັຍເນີຍ ມີອະໄກໃຫ້ຟີ່ຮ່ວຍມັຍ”

วอก “ໃຮ່ແລ້ວຮັບ ຟີ່ຕ່ອເມື່ອມັຍຮັບ ເດີຍວນວກໃຫ້ນະຮັບຟີ່ຕ່ອ”

ຕ່ອ “ທີ່ລຽງທຸນທ່າຂນາດນີ້ເພຣາະອຍາກຈະໄປງານບືກິນີ້ດ້ວຍໃຮ່ມະ”

ยม “**อู๋ย่น่ารักจริงๆ น้องต่อเนี่ย สมแล้วที่เป็นน้องสุดที่รักของพี่**” (ຍມຮອມ ແກ້ມຕ່ອ)

พี่อู๊ด “**อ้อย อ้อยม อ้อยว้าย**”

ຕ່ອ (ຫ້າເຣາະ)

พี่อู๊ด “ເຕັກປັຸຣຸຣາອ່ອນກໍ່ອ່ານແຜນມິງອອກ ໄອ້ບ້າເອີຍ”

พี่ยม “ແຮມຟີ່ອູ້ດ ຈັນກໍ່ທ່າທ່າຕລກ ໆ ທ່ານັ້ນ ແຫງລະ ໂຈັກຮູ້ປ່າວໂຈັດ ເພຣາະຍັງໃຮ່ຟີ່ກີ ຮູ້ວ່ານ້ອງຕ່ອຕ້ອງພາຟີ່ໄປງານແຜ່ຈັນທຸຟີ່ຮອຍູ່ແລ້ວໃຮ່ໄໝຮັບ”

ຕອນ ທຸຟີ່ຮ ຈິດຫ້າວໃຈ (ອອກອາກາສວັນທີ່ 17 ມກຣາຄມ 2551)

ต่อ “นี่กว่าม่องเท่งไปแล้วชะอีก อ้อใช่สิดูเหนื่อย ๆ อย่างนี้เที่ยวเยอะละสิ ไหน
เล่าให้พี่ฟังซิ ว่าสองสามวันมานี้ พี่ณุเค้าพาไปเที่ยวไหนมาบ้าง”

พอใจ “โห้ย พี่ณุเค้าพาพอใจไปเยอะมากเลย พี่ต่อ และรับรองว่าแต่ละที่ที่พี่ณุพา
ไปนะพี่ต่อต้องไม่เคยพาสาว ๆ ไปมาก่อนแน่นอน”

พี่กอล์ฟ “ทำไมหรอคะ เค้าพาไปเที่ยวโรงงานผลิตกระดาษหรอคะ”

พอใจ “ไม่ใช่”

ตอนเพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พี่ยม “มันมีเหตุผลด้วยกัน 2 ข้อ ข้อแรก ฉลองที่น้องครีมไม่อยู่ ส่วนข้อที่สอง
ฉลองที่แกได้เจอว่าที่แม่ของลูก ซึ่งก็คือ...”

เจมินท์ “เจ็องงงง !!!”

วอก “ซิ่นได้เจ็เป็นแม่ของลูก รับรองถูกหน้าเป็นวัว ตัวเป็นยีราฟ”

พี่ยม “ว่าที่แม่ของลูกไอ้ต่อเนี่ย ฉันทหมายถึงน้องแก้ม ! ไม่ใช่ขัยป้ายีราฟใส่วิกนี่”

ตอน รักปลดลือก (ออกอากาศวันที่ 6 กันยายน 2550)

พี่ยม “น้องเล็กช่วยพี่ยมหน่อยสิจ๊ะ มายืนเป็นหุ่นให้พี่ที (เล็กมายืนให้ยิ้ม ๆ / พี่
ยมก้มหน้าคุกเข่าลงไปสารภาพรัก) น้องครีมจ๊ะ ก่อนพบน้องครีม ดวงตา
ของพี่ยมมีประกายตลอด จนมาพบน้องครีม พี่ก็เหมือนได้แสงสว่างเข้ามา
ในชีวิต เพราะฉะนั้น... (พี่หอมอนเดินออกมาให้เล็กหลบแล้วยืนแทน)
แต่งงานกับพี่เถอะ (เงยหน้ามาเจอพี่หอมอน) อ้อ ! (จับตัวพี่หอมอนเขย่า) พี่
หอมอนออกมาเดี๋ยวนี้นะ เข้าสิงน้องเค้าทำไม”

พี่หอมอน “ไอ้บ้า ! ฉันคนนะไม่ใช่สัมภเวสี ! นี่ไอ้ยม แกจะสารภาพรักใคร ฉันก็ไม่ว่า
หรอคนนะ...แต่เนี่ยเวลางาน ช่วยตั้งใจทำงานก่อนได้มั๊ย... ทำอะไรไม่รู้เวลาล่า
เวลาเลย... (เสียดๆ) น้องต่อก็เหมือนกัน !! รู้มั๊ยว่านี่มันเวลาอะไร...(เป็นต่อ
ล่าหน้ายิ้ม ๆ / พี่หอมอนอเฮฮา) ก็เวลาความรักของเรา 2 คนไง..

ตอน รักปลดลือก (ออกอากาศวันที่ 6 กันยายน 2550)

พี่ยม “นี่ไอ้ต่อ ในฐานะที่แกเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องหญิงเนี่ย ฉันขอถามอะไร
หน่อยสิ”

เป็นต่อ “มันเกิดจากเชื้อราในร่มผ้าเนี่ยพี่”

พี่ยม “ฉันก็ว่านั่นแหละ... ไข่บ้า ไม่ได้จะถามเรื่องเกิ้ลอื่น !!!! (เป็นต่อขำ) ฉันจะถามแถวๆ ถ้าฉันสารภาพรักน่องครีมเต้าน้ำนม ฉันพอจะมีหวังมั๊วะ”
ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

พี่ก๊อบ “(สะดุ้ง) มะ..มีอะไรหะคะ”
พอใจ “มีสิ ! ก็ก๊อบนี่..(พี่ก๊อบสู่น) ทำไมมันเสียงแปลก ๆ ก็ไม่รู้ พี่ก๊อบมาปรับอะไรรีเปล่า”
พี่ก๊อบ “เปล่าหะคะ...ที่เสียงแปลกเนี่ย เพราะคิดไม่เป็นเองรีเปล่า (พอใจมองดู) สงสัยก๊อบมันเจ็บคอเนอะ (เสียงเคาะประตูดัง/พี่ก๊อบเปิดประตูให้พี่อู๊ดเดินเข้ามา)”
ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

วอก “เออ... พู๊ดถึงก๊อบแล้วนี่เรื่องน่องออก มีกระต่ายกับก๊อบเป็นเพื่อนอยู่บ้านเดียวกันพี่ ! กระต่ายมันใช้ก๊อบไปหาอาหาร ก๊อบก็ไป แต่ไปนานมากกระต่ายก็เลยตัดสินใจจะไปตาม พอเปิดประตูไปก็เห็นก๊อบนั่งอยู่หน้าบ้านปรากฏว่าก๊อบยังไม่ได้ไปไหนเลยครับ”
จวบ “อ้าว... ทำไมมันยังไม่ไปอะ”
วอก “ตีนเยอะ ยังใส่รองเท้าไม่เสร็จ”
ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

พี่ยม “ถ้าไมใช่ น้องเค้าไปบอก แล้วพี่หมอนรู้ได้ไงวะ”
พี่อู๊ด “ผมรู้แล้วครับพี่น้อง! (ทุกคนสนใจฟัง) พี่หมอนต้องเลี้ยงกุมารแน่ ๆ เลยครับ (ทุกคน โห้/พูดจริงจัง) อ้าว...นี่ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ นะครับพี่น้อง ที่บ้านผมเลี้ยงไว้อีกหนึ่ง เคยบนขอหอยเอาไว้ พอถูกแล้วลืมไปแก้ ตกตึกเท่านั้นแหละ มาขึ้นอยู่ตรงปลายเตียงร้อง (ทำเสียงประกอบน่ากลัว) ฮืออ... ฮืออ... (ทุกคน เฮ้ย) เท่านั้นยังไม่พอนะครับ ยังมาดิงขาผมอีก (ทุกคน ฮือ) เข่าไปเข่ามาจนเตียงเนี่ยสั่นเลย อีช่างเมียบผมทนไม่ไหว เลยลุกขึ้นมาถีบดังพลั๊ก”
วอก “กุมารหายห้องเลขไข่ม้อยพี่”
พี่อู๊ด “ผมเนี่ยแหละหัวทิ่มตกเตียงเลยจ้า (ทุกคน อ้าว) ก็มันบอกถูกปวดี เรียกอยู่ตั้งนานแล้ว ทำไมยังพาไปห้องน้ำอีก”
ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

4.1.3 การเล่นตลกกับความรู้สึก

มนุษย์เรียนรู้วิธีการแสดงออกเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกจากวัฒนธรรม สังคมมีแบบแผนที่กำหนดไว้แล้วว่าควรจะมีการแสดงออกในแต่ละสถานการณ์อย่างไร เช่น งานศพ งานแต่งงาน โยการเล่นตลกกับอารมณ์ความรู้สึกจะเป็นการนำเอาสิ่งที่เชื่อว่าเป็นการแสดงออกที่ถูกที่ควรมาล้อเลียน ในตอนแรกเราจะรู้สึกเจ็บลึก ๆ เมื่อได้ฟังหรือได้อ่านตลกแนวนี้ แต่เสียงหัวเราะจะช่วยให้ความเจ็บปวดหรือความกระดากอายค่อยเลือนหายไป

การเล่นตลกกับเรื่องของอารมณ์ความรู้สึกนี้เป็นเรื่องทีละเอียดอ่อน บางครั้งแทนที่จะตลกกลับกลายเป็นการตอกย้ำความเจ็บปวด มีคนจำนวนมากไม่ยอมรับว่าการเล่นตลกแบบ black humour นี้เป็นส่วนหนึ่งของการเผชิญหน้ากับปัญหาที่บางครั้งสังคมก็ไม่มีคำตอบสำเร็จรูปมาให้ พวกเขาเห็นว่านอกจากจะไม่ตลกแล้วยังไร้รสนิยมอีกด้วย แต่ทั้งนี้ก็มีนักวิเคราะห์เห็นว่าการนำเอาเรื่องที่เราไม่อยากแต่ต้องมานำเสนออย่างเปิดเผยในอีกแง่มุมหนึ่งนั้นมีส่วนช่วยให้เราเผชิญหน้ากับสิ่งที่หวาดกลัวได้ (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2536 : 38)

1. การเล่นตลกกับความรู้สึก เกี่ยวกับศาสนา

“เป็นเรื่องทีละเอียดอ่อนมากเกี่ยวกับศาสนา เพราะฉะนั้น จะเห็นได้ว่าในละครเรื่องเป็นต่อนี้ จะไม่ค่อยพูดถึงในทางที่รุนแรงมากนัก แต่จะเป็นการล้อเล่นแบบตลกเท่านั้น เพราะ ตลกประเภทนี้ถึงว่า แรงเกินไปสำหรับประเทศไทย” (อรรถพล ปานดี, 2551)

พอใจ “อู๊ย พี่กอล์ฟกระเป่าใครคะเนี่ย น่ารักจังของพี่ทิพย์หรือคะ”

พี่กอล์ฟ “โอ๊ย ไม่ใช่ของแม่ชีหรือคะ วันนี้แม่ชียังไม่มาบ้านเราเลยป่านนี้ยังเดินจงกลมอยู่กับมรรคทายก ซ้ายอย่างหนอ ขว้างอย่างหนอ เจอชะนีหัวเหม่งหนอ”

พอใจ “พี่กอล์ฟ นี่ถ้าหากว่าไม่ใช่ของพี่ทิพย์ ของพี่กอล์ฟหรือคะ”

พี่กอล์ฟ “กระเป่าลายแอมป์หวานขนาดนี้พี่ไม่ใช่หรือคะ ผมไม่ได้เป็นคนใช้”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ทิพย์ “ต่อ ทิพย์ว่าน้องไพลินเริ่มโตเป็นสาวแล้วนะเค้าถึงได้แต่งตัวเซ็กซี่”

เจมีนัท “ชุดของน้องไพลินเนี่ยนะ เจใส่ตอนอยู่ป.หนึ่ง”

พี่กอล์ฟ “เจ้เรดตั้งแต่ป.หนึ่งเลขหรือ”

เจมีนัท “โอ๊ย ทาลิปติกตั้งแต่อยู่บนบาล ล้อเล่นนี่โลกนี้เค้าพัฒนาไปถึงไหนแล้ว
จะแม่คุณเฮียสงสัยนี้จะอยู่ในวัดจนชินก็เลยคุ้นเคยอยู่กับสงบจิ๋วรชุนาค
ใช้มัยจะเมจิ”

จวบ “อยู่ในวัดในวาก็สงบดีแหละครับคุณทิพย์อย่าอยู่ในนรกอเวจีเหมือน
เจมีนัทเค้าเลย”

เจมีนัท “ใช่เคียวเอาต้นจิวหัวขาดเลย”

พอใจ “เจมีนัทคะเค้าไม่ใช่ต้นจิวนะคะ”

พีทอล์ฟ “สมน้ำหน้าและไอ้จวบอยู่ดีไม่ว่าดีมาว่าเจมีนัทอยู่ในนรก เจมีนัทอยู่ใน
สวนสัตว์เขาเขี้ยวเว้ย”

เจมีนัท “ขีราฟใช้มัย พอใจหรือยัง”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

บุญเย็น “หลบใครเหรอกครับ ? ใครจะทำอะไรคุณทิพย์”

จวบ “โ้วว ! พี่คนนี่เค้าเป็นใครเหรอกเจ้า ทำทางเหมือนมรรคทายก”

เจมีนัท “ถูกเป๊ะ ! เนี่ยแฟนชัยทิพย์เค้า”

ตอน น้องหาย (ออกอากาศวันที่ 25 ตุลาคม 2550)

2. การเล่นตลกกับความรู้สึก เกี่ยวกับเพศที่ 3

ต่อ “นี่กว่ามองห่างไปแล้วซะอีก อ้อใช่สิดูเหนื่อย ๆ อย่างนี้เที่ยวเยอะละสิ ไหน
เล่าให้พี่ฟังซิ ว่าสองสามวันมานี้ พี่ณเค้าพาไปเที่ยวไหนมาบ้าง”

พอใจ “โหย พี่ณเค้าพาพอใจไปเยอะมากเลย พี่ต่อ และรับรองว่าแต่ละที่ที่พี่ณพา
ไปนะพี่ต่อต้องไม่เคยพาสาว ๆ ไปมาก่อนแน่นอน”

พีทอล์ฟ “ทำไมเหรอกคะ เค้าพาไปเที่ยวโรงงานผลิตกระเทียมเหรอกคะ”

พอใจ “ไม่ใช่”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พอใจ “เมื่อกี้ได้ยินเสียงอะไรปะคะ พอใจได้ยินเสียงผู้หญิงหัวเราะมาจากพี่ต่ออะ”

พีทอล์ฟ “อู๊ยย ไม่ใช่เหรอกคะน้องพอใจในบ้านเรามีผู้หญิงอยู่แค่สองคนคือน้องพอใจ
กับพี่นะ”

พอใจ “เหรอ”

ฟีกอล์ฟ “ขอเป็นผู้หญิงวันหนึ่ง แต่ถ้าจะเป็นเสียงของผู้หญิงอื่นแสดงว่าต้องเป็นเป็นเสียง”

พอใจ “เสียงอะไรฟีกอล์ฟ”

ฟีกอล์ฟ “เสียงน้องต่อพยายามหัดทำตุ๊กตาค่ะ”

พอใจ “เฮ้ย”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

วอก “หือ เดี่ยวกระเทยรุ่นน้องจะขันกระเทยรุ่นพี่ ทั้งหมดเป็นเพราะพี่นั่นแหละ พี่ต่อเค้าไม่ให้ไปก็อยากไป ๆ คูสิแต่งตัวเป็นอะไรเนี่ย ถ้าพ่อผมรู้ว่าแต่งตัวเป็นตุ๊กตแล้วพ่อผมจะรู้สึกยังไงเนี่ย”

พี่ยม “เค้าต้องดีใจแน่ ๆ เลยวะ”

วอก “ฮึ”

พี่ยม “ที่แกสืบทอดเจตนากรรมของเค้า พ่อดีใจมากเลยที่วอกทำได้ ตระกูลของเราจะได้ไม่ต้องเสียความเป็นกะเทยไป ชอบ ๆ ๆ ”

วอก “ทำเสียงหล่อเหมือนพ่อกูเลย นี่พี่ต่อ โกรธคนเดียวไม่พอ จะให้ผม โกรธอีกคนหรือ”

พี่ยม “มีกันอยู่ 2 คนอย่างพี่สิ พี่อูช่วยพูดกะ ไอ้ต่อให้หน่อยดิ”

ตอน พูพิช จืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

พอใจ “ก็พอใจชอบตรงที่พี่ณเป็นคนทีเซอร์ ๆ ค่ะ ง่าย ๆ อารมณ์ดีและก็ใจดีด้วยนะคะ ที่สำคัญไปกว่านั้นเค้าเป็นคนที่ให้เกียรติผู้หญิงมาก ๆ เลยนะคะ มีครั้งหนึ่งคะเป็นครั้งที่พอใจรู้สึกประทับใจเค้าที่สุดเลยคะ ตอนนั้นไซ้หมะคะพอใจไปที่สะพานพุทธเนี่ยแหละคะแล้วพี่ณเค้าก็อยากวาดรูปพอใจ แล้ววันนั้นพอใจไม่ได้แต่งหน้ามา หน้าก็เลยโทรม ๆ พอใจก็เลยบอกว่าไม่เอาอะวันนี้พอใจไม่ยอมวาด พี่ณบอกพอใจว่า ใจรู้มั๊ยคะ”

ฟีกอล์ฟ “เอารองพื้นเบอร์สองของพี่ไปใช้ก่อนมั๊ยคะพอใจขา”

พอใจ “ขอบคุณคะ อี๊ จะบ้าหรือฟีกอล์ฟ พี่ณเค้าไม่ได้เป็นแก๊งเหมือนฟีกอล์ฟนะ”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พอใจ “พี่ต่อ... พี่ต่อ... พี่ต่อ... ตื่นได้แล้ว เคี้ยวก็ไปทำงานสายหรือ (ไม่มีเสียงตอบกลับ / พอใจแข็ง) สงสัยเมื่อคืนเมามาอีกแน่เลย”

เป็นต่อ “อะอะอะไรแต่เช้าเลยเนี่ยไอ้เหม่ง คนกำลังฝันดีเลย”

พี่ก๊อบ “ฝันว่ามีอะไรกับกะเทยไข่ม้อยคะ”

เป็นต่อ “ใช่ (พี่ก๊อบเงิน บ้า...) ก็มีทั้งต่อย มีทั้งตะ มีทั้งเช่า มีทั้งศอก รู้สึกว่ากะเทยจะมีเลือดออกด้วยนะ (พี่ก๊อบ อ้อ... / เป็นต่อขำ ๆ แล้วหันไปหาพอใจ) หอมอะไรเนี่ยไอ้เหม่ง”

พอใจ “ก็หอมกาแฟไง แหม...ตื่นได้โดยไม่ต้องปลุกเลขนี้”

ตอน ลูกไก่ในกำมือ (ออกอากาศวันที่ 20 กันยายน 2550)

พี่ยม “ไว๊ยย อีก๊อบ !!! นี่แกจะวิ่งไปวิ่งมาอีกนานมัยเนี่ย ฉันทเสียสมาธิในการทำงานหมดแล้ว”

พี่ก๊อบ “แหม...แค่เสียสมาธิ ที่ก๊อบเสียตัวให้พี่ยมก๊อบยังไม่บ่นเลย”

พี่ยม “อ้อหือเสียตัว...(ยกขาขึ้นอย่างมาดมันบนแก้อี) ขาอ่อนฉันทนี่แกก็ไม่ได้เห็นหรือ”

ตอน ออกหักไม้ซีกกะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

เจ้มัน “เฮ้ย คำถามนี้มันสั้น ๆ นะ เหมือนเพื่อนเคยถามเจ้เลยอะ เพื่อนเจ้มันไปตัดปีกาฐูมา ฟังนี่คิดว่ามันทำผิดพลาดในชีวิตมา ความจริงมันไม่ได้อยากเป็นตุ๊ด”

วอก “นี่พี่หอมอนครับ ถ้าพี่หอมอนเชื่อว่าพี่ต่ออะตัดปีกาฐูจริงพี่ก็ตั้งตงแล้วครับ พี่ น้องครับ”

ยม “อ้าวไอ้วอก ไม่น่าจะเว่ย แก่สังเกตตอนมันเดินเข้ามา ดูมันเจ็บช่วงล่าง ตัดแล้วแหง ๆ ”

ตอนเพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

3. การเล่นตลกกับความรู้สึก เกี่ยวกับการเมือง

ยม “อ้าว เข้าใจที่พี่หอมอนพูดกันหรือยังถ้าเข้าใจแล้วก็แยกย้ายกันไปทำงานไปเลอะเทอะไรสาระไม่มีก็ถูระเบียบไปไหนแล้วไปไปไปแล้วก็ถอดเสื้อคืน พี่อู๊ดด้วยเค้าจะไปขายแล้วก็ซื้อมาเลี้ยงเมียเค้าไปเลยอ้ออ้อ ๆ ๆ จะเป็น

ออฟฟิศไปได้ยังไงเนี่ยพวกเราทำงานกันไม่มีระบบแล้วระเบียบไม่มีแล้ว
สังคมขมกินเจ เฮ้ยเอาอีกทีนะครับพี่หมอนจริงแล้วผมไม่รู้เรื่องไรกับเค้า
เลยพี่ ไก่ก็ยังไม่กินส้มตำก็ยังไม่เคยกินนะ ยังผิดไทยประตูดิฉันอยู่ที่ไหน
ไม่รู้ผมยังไม่รู้จักกุ้งตัวขนาดนี้จริงหรือป่าวอาจจะเป็นกุ้งฝอยก็ได้ผมไม่รู้
เรื่องจริงครับพี่หมอนครับ”

อู๊ด “ใช่แล้วครับพี่น้องครับผมลืมบอกไปครับไปผมไม่ได้เกี่ยวกับอาหารพวกนี้
มันไม่ได้กินเลยครับแต่มันรับเงินจากผมสองร้อยครับพี่น้องครับ”

พี่หมอน “ไอ้หึบประชาธิปไตยไปทำงานเลยไปทำงาน”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ยม “สองร้อย นี่ดอกของพี่อู๊ด หมอนทำอะไร”

พี่หมอน “ดึกแล้วหมอนหิวนิ”

ยม “หิวทำไมไม่บอกปรึกษาผมสิครับถ้าอยากกินใส่เสื้อโปกห้วจะได้กินแบบ
เนียน ๆ ”

พี่หมอน “กินเลขหรอ”

ยม “นั่นแหละส้มตำอร่อยมากเลยพี่”

อู๊ด “ทำไรครับพี่น้องครับนี้จะมาบอกไม่ต้องตกใจกินกันให้เต็มที่เลขไอ้ที่สั่ง
มายังไม่ได้จ่ายกินแล้วจ่ายด้วยนะ”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่ยม “ถ้าพร้อมแล้วขอให้ขี้มนะเว่ยขอไว้ก่อนก๊อ่งตัวเนี่ยเป็นระบบสโมล์ชัต
เตอร์ถ้าไม่ขี้มนั้นไม่ถ่ายนะจะบอกให้ ฮ้าว หนึ่ง สอง เฮ้ยเดี๋ยว ๆ ไอ้ ออ นี้
ถามจริงเถอะวะตอนเด็ก ๆ คุณพ่อคุณแม่คุณไม่เคยสอนให้คุณขี้มนเลขหรือ
ใจครับ”

วอก “พี่ยม พี่อย่าไปถือสาไรพี่ ออ เค้า พี่ก็รู้ว่าหน้าหน้าเค้าพิการตอนเด็ก ๆ แม่
อู๊ดก็หล่นใจหน้าไปโดนไม้ซ้อตยงหน้าหน้าตายเลย”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่หมอน “บ้า ๆ ๆ ๆ พุดอย่างนี้ได้ไงเค้าเป็นคนมีพ่อแม่มีแม่นะตัวเอง”

ยม “อะประธานโทษครับพี่หมอนไม่ทราบว่พี่หมอนมีคุณพ่อคุณแม่กับเค้าด้วยหรือครับ ตายผมก็คิดว่าเก็บมาจากถังขยะเปียก”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พ็ยม “ไอ้เรานี้ย มันหล่อ แบบว่า...สวยครับ น่ารักจังเลยอะ เป็นแฟนกับพี่มัย อัยไม่เอาดีกว่า คำไปเดี๋ยวลีติด แต่น้องสาวคนนี้ลี น่ารัก เพอเฟค สไตล์ เกาหลี วัยไม่เอาดีกว่า เหมือนหมาญี่ปุ่น อัยคนนี้ ไอ้ไอ้บ้าผู้ชาย ต้องคนนี้ ขาวผ่องเป็นนวลโยคยาวเหมือนยีราฟ ไม่เอาอะ แต่คนนี้ลี ไอ้โหดเปิดเรา หญิงสาวสูงอายุหน้าที่การงานมั่นคง แต่ก็ไม่เอาดีกว่า เพราะอยู่กับเราไม่กี่ปี เดียวก็ตายจาก”

พี่หมอน “แกเป็นไรของแกอะ ไอ้ยม”

พ็ยม “เป็นคนหล่อเลือกได้ครับ”

ตอน ทำไมน้องไม่แต่งงาน (ออกอากาศวันที่ 10 พฤษภาคม 2551)

พี่หมอน “น้องต่อจ้่า ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องชุดแต่งงานเนี่ยพี่จะไปดูเองที่ชอชของหล่อนะจ๊ะ ส่วนน้องต่อกี้ไปจองโรงแรมเลขกะกันนะ”

ต่อ “ครับ”

วอก “เฮ้ยไอ้ต่ออย่าบอกนะ ว่าตกลงปลงใจจะแต่งงานกับพี่หมอนแล้วคิคคิ ๆ ว่ามันได้ไม่คุ้มเสียนา”

พ็ยม “พี่หมอนเค้าอยู่กะแกได้อีกไม่นาน เดียวแกต้องเป็นหม้ายตอนหนุ่มนะไอ้ต่อ”

พี่อู๊ด “แกพูดก็ไม่ถูกต้องนะอย่างน้อยก็ได้รับมรดกจากพี่หมอนนะ อย่างว่ามรดกพี่หมอนก็ยังมีแต่กระปุกตั้งใจ กะฝาหม้อสุ ๆ ”

ตอน ทูพีซจืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

หมอดู “จะดูเจาะจงเรื่องความรักอย่างเดียวเลยมัย (พี่หมอนพยักหน้า ค่ะ) จันสืบไฟ่ตามอายุ”

พี่ก๊อบ “ถ้าสืบตามอายุพี่หมอน เทียงคิ่นจะสืบเสร็จมัยคะ”

ตอน รักปลดลือก (ออกอากาศวันที่ 6 กันยายน 2550)

เป็นต่อ “ครีมจ๊ะ... นี่พี่หมอนนะ”

เจมินท์ “แม่ยกเป็นต่อ ! แต่คงยกได้อีกไม่นาน เพราะเดี๋ยวจะมีคนยกแกเข้าวัดแล้ว”

ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

O.S.พี่ก๊อบ “เสร็จแล้วค่ะ! เสร็จแล้วค่ะ! (เก๊กเสียงหล่อแบบโหมยก) และต่อจากนี้ไป ขอเชิญทุกท่านพบกับนางสาวไทยปีล่าสุด ก๊อบซี่ ศรีโคราช!!!! (พี่ก๊อบเดินโบกมือแบบนางงามออกมาจากห้องน้ำ ในสภาพหน้าขาวอก ตัวขาวอก แล้วร้องเพลงนางสาวไทย) โหมยก โหมยก อร่ามแท้ แลตะลิ่ง ได้เจอ ครั้งหนึ่ง.....”

เจมินท์ “นี่นางสาวไทย หรือควายซุบแป้งทอดเนี่ย ตกลงจะทำเอาสวยหรือทำเอามันส์”

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

พี่ยม “พวกเราขอโทษนะครับพี่หมอน”

พี่หมอน “ไม่เป็นไร...ก็ถือว่าฉันกับพวกแกก็ผิดกันคนละครั้งแล้วกัน”

พี่อู๊ด “โอิโห! แพร่สุด ๆ เลยครับพี่น้องหมอน (เข้าไปคบไหล่พี่หมอน) รักจริง ๆ นะเนี่ย แซยิดเมื่อไหร่จะเอากับข้ามาช่วย (พี่หมอนมองดู) อู๊ย”

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

เป็นต่อ “เฮ้! ยังยืนเล่นกันอยู่อีก เมียผมจะได้สบายใจ”

พี่หมอน “น้องต่ออะ (กับพี่ยม) เห็นริยังไ้ย้ม ฉันบอกแล้วว่าหยอดทุกวัน ๆ ซักวันต้องเคลิ้ม (เซซคางเป็นต่อ) เดี่ยวเมียไปประชุมก่อนนะสามิ ฮีววววว”

พี่ยม “โอิโห ! หลอกคนแก่บ่าปนะเว่ย ยิ่งหลอกคนแก่รุ่นดุ้นเปิดฝาโลงเนี่ย บาบหนักเป็นสองเท่าเลย”

ตอน ออกหักไม่ยักกะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

หลี่เจิน “พี่ต่อ !!! พี่ต่อ !!! แ่แล้วพี่ !!! แ่แล้วพี่ !!!”

พี่ยม “ร้องทำไมไอ้เจิน ผัวจับได้หรือว่าไม่ใช่คน”

ตอน ออกหักไม่ยักกะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

พ็ยม “นี่ ! พวกแกอยากรู้มัยว่าการพาผู้หญิงอายุ 8 , 18 , 28 , 38 , 48 , 58 , 68 ไป
ขึ้นเตียงเนี่ยมันต่างกันยังไง ?”

พี่อู๊ด “ไม่อยากครับพี่น้อง”

พ็ยม “โอเค... (เดินหันหลังกลับแล้วหันมากระโดดตีหัวพี่อู๊ด) แต่ฉันจะเล่า !
(พี่อู๊ด อือออ !) ผู้หญิงอายุ 8 ขวบเนี่ย... เราต้องพาเค้าไปขึ้นเตียงก่อนแล้ว
ค่อยเล่าเรื่องให้เค้าฟัง... ผู้หญิงอายุ 18 เนี่ย (ทำหน้าหื่นกาม) เราต้องมีเรื่อง
เล่าให้เค้าฟังก่อนถึงจะพาเค้าไปขึ้นเตียงได้”

วอก “ถูกต้องนะคร้าบ...”

พ็ยม “ผู้หญิงอายุ 28 เนี่ย ไม่ต้องเล่าเรื่องอะไรให้ฟังหรอก พาขึ้นเตียงได้เลย
อย่างไอ้ออร์เป็นต้น แต่ไม่มีใครกล้าพาไปหรอก เพราะหน้ามันตาย (ทุกคน
ขำ / ออร์เคืองแต่หน้านิ่ง) ส่วนผู้หญิงอายุ 38 เนี่ย มันจะเล่าเรื่องล่อหลอก
เราเพื่อพาเราไปขึ้นเตียง... อย่างอิจิเม็นท์ที่ที่หลอกเป็นต่ออยู่ทุกวัน (ทุกคน
ขำ) ต่อมาผู้หญิงอายุ 48 เราต้องเล่าเรื่องให้มันยาวหน่อยเพื่อให้มันหลับ
หลีกเลียงการไปขึ้นเตียงกับเค้า... (ทุกคนขำ) ผู้หญิงอายุ 58 เราจะรีบขึ้นไป
นอนหลับบนเตียงก่อนเลย จะได้ไม่ต้องฟังมันเล่าเรื่อง (ทุกคนขำ) สุดท้าย
ผู้หญิงอายุ 68 ถ้ามีใครพาไปขึ้นเตียงเนี่ย มึงได้เป็นเรื่องให้คนอื่นเอาไปเล่า
แน่... (ทุกคนฮากลิ้ง / หันไปหาเป็นต่อ) ว่าแต่เมื่อไหร่แกกับพี่หอมอนจะเป็น
เรื่องเล่ากันวะ”

วอก “อ้าว พ็ยม ไปลือพี่ต่อเรื่องพี่หอมอนมากเค้าร้องไห้เลยนะ”

พี่อู๊ด “อู๊ย ไอ้ชั่ว ไอ้เลว ไอ้สันดอน ไอ้พ่อแม่เลี้ยงมาผิด ๆ ไอ้...”

ตอน ลูกไก่ในกำมือ (ออกอากาศวันที่ 20 กันยายน 2550)

3. การเล่นตลกกับความรู้สึก เกี่ยวกับวัฒนธรรมทางสังคม

เจ้เม็นท์ “ผูกโบว์ให้เจ้หน้ายอติ”

ต่อ “ไม่ต้องแอนมาสิเจ้เม็นท์น่ากลัว”

เจ้เม็นท์ “เป็นต่ออาจจะผูกไม่ถนัดนะเพราะในร้านนี้มันมีคิไปผูกที่ห้องเจ้ดีกว่า”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

เจมินท์ “นี่เป็นต่อ ! รู้ข่าวนี้รึยัง รู้รึยัง รู้รึยัง รู้รึยัง !!!!”
เป็นต่อ “ข่าวอะไรเจ้”
เจมินท์ “ห้องเจ้เปลี่ยนเตียงใหม่ นิมนิ่ม ไปดูกัน”
จวบ “มาถึงก็จะลากผู้ชายไปห้อง (พูดกับแก้ม) คุณหมอแก้มช่วยพาเจ้ไปรักษาโรคป้าผู้ชายหน่อยเหอะครับ ไม่หายไม่ต้องปล่อยกลับมาะครับ”
เจมินท์ “ฉันไม่ได้เป็นโรคจิตนะ !...ว่าแต่หมอหล่อมั๊ย ?”

ตอน รักปลดลือก (ออกอากาศวันที่ 6 กันยายน 2550)

ต่อ “คือชุดที่เราใส่อยู่นี้นะ”
ไพลิน “สวยใช้มั๊ยคะ ไพลินนี่นะคะเก็บเงินซื้อมาประมาณ 1 เดือนกว่าจะได้แพงมากคะ”
วอก “โอ้โหหยุดได้แล้วพี่ว่าถ้าน้องหมุนต่อไปเนี่ยร้านนี้กระดาศขิทของไม่พอเช็ดจมูกพี่”
ต่อ “นั่งเถอะจ๊ะ มันสวยนะแต่ว่ามัน โห้วเยอะมากไปหน่อยมั๊ย”
ไพลิน “ไม่นะคะที่อเมริกาที่ใส่กันอย่างนี้มันเป็นเรื่องธรรมดาที่คนอื่นจะใส่ปีกันนี่”
วอก “ว้าว วัยรุ่นแบบนี้ที่ประเทศเราต้องการ”
ต่อ “คือเข้าใจประเทศอเมริกาที่มันประเทศไทยแล้วพี่ว่าชุดแบบนี้มัน”
พอใจ “เอาน่าพี่ต่อวัยรุ่นก็แบบนี้และนะเอาเป็นว่าค่อย ๆ คุยไปเดี๋ยวน้องก็เข้าใจเองเดี๋ยวพอใจช่วยคุยให้นะ”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

4.1.4 การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน

ความขี้เล่นของมนุษย์ทำให้สามารถหยิบเอาเรื่องรอบ ๆ ตัวขึ้นมาล้อเลียนได้ตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องในครอบครัว เรื่องระหว่างมิตรสหาย เรื่องศิลปวัฒนธรรม หรือ เรื่องการเมืองที่ทุกคนมีประสบการณ์ร่วมกันในชีวิตประจำวัน วิธีการเล่นตลกกับเหตุการณ์เหล่านี้ทำได้หลายรูปแบบขึ้นอยู่กับเจตนาของเจ้าของอารมณ์ขันว่าต้องการเล่นตลกแบบจำอวด ต้องการล้อเลียนอย่างเบา ๆ เพื่อหยอกเย้า หรือเสียดสีรุนแรง (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2536 : 39)

1. การเล่นตลกกับเองในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับเรื่องของการเมือง

ต่อ “พี่อู๊ด ๆ มาถ่ายรูปด้วยกันเถอะมา”

พี่อู๊ด “เห็นจะไม่ได้หรอกพี่น้องครับเพราะว่าผมไม่มีเวลาเล่นปัญญาอ่อนแบบพวกแกหรอกเว้ย ตอนเนี่ยประชาธิปไตยรอความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนครับพี่น้องครับ”

พี่ยม “ทำไมหรือพี่พ่อของประชาธิปไตยเป็นมะเร็งหรือครับ”

พี่อู๊ด “ใช่แล้วครับตอนนี้อยู่ที่ห้องไอซียูรอพ่อตาไปเยี่ยมไอ้ม มันไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะเว้ยพี่น้องครับมันเป็นเรื่องของความเป็นอยู่ของบ้านเมืองเขียวนะเว้ยพี่น้องครับ นี่ประเทศไทยจะได้ประชาธิปไตยอย่างแท้จริงมันขึ้นอยู่กับพวกเราทุกคน เพราะฉะนั้นแล้ววันที่23ธันวาคมนี้”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ต่อ “เฮ้ยแต่ก็ว่าไปแล้วพี่อู๊ดแกเป็นคนที่รักประเทศไทยบ้านเมืองมากเลยนะเว้ย และถ้าประเทศเรามีคนอย่างพี่อู๊ดเยอะ ๆ เนี่ยมันก็ได้เวลาที่เราจะได้ประชาธิปไตยที่แท้จริงคืนมาสักทีวะ”

พี่ยม “แหมเราก็ขอแค่ันการเมืองที่เราเลือกตั้งเข้าไปนะเว้ยไม่โก่งกินบ้านกินเมืองก็พอแล้ว”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่อู๊ด “พี่น้องครับถ้ารักประเทศไทยละก็อย่าขายสิทธิ์ขายเสียงกันนะครับพี่น้องครับฝากบอกลุงป้าน้าอาตายพวกแกด้วยอย่าเห็นแก่เงินอันน้อยนิดที่เค้ามาซื้อเสียงเราครับพี่น้องถ้าอยากให้บ้านเมืองเรามีประชาธิปไตยที่ถูกต้องละก็เราต้องร่วมมือกันพี่น้องครับ”

พี่ยม “ขอโทษนะพี่นี้พี่มารณรงค์เรื่องประชาธิปไตยหรือมาสวดคงเต็ก”

อู๊ด “นี่ไอ้มแกเลิกปัญญาอ่อนได้มัยเนี่ย”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่ยม “โอเคพี่ในเมื่อพี่ให้ความร่วมมือกับประชาธิปไตยขนาดนี้ผมให้ความร่วมมือเต็มที่เลยพี่”

พี่อู๊ด “ดีมาก”

พี่ยม “ขั้นแรกพี่จ่ายมาก่อนหัวละสองร้อย หนึ่ง สอง สาม ดี ห้า ห้าคนหนึ่งพันบาทเอาเงินหนึ่งพันบาทมาเก็บรวมกับผม ผมจะได้หักสิบเปอร์เซ็นต์มาเลย”

พี่อู๊ด “อู๊ดก็มีความคิดแบบแกในบ้านเมืองของเราใจจะประเทศไทยถึงไม่ได้ไปถึงไหนสักทีไอ้ยม”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

อู๊ด “พี่น้องครับผู้แทนจากการเลือกตั้งไข่ม้อยพี่น้องครับ วันที่ 23 ธันวาคมนี้พวกเราเราจะออกไปใช้สิทธิใช้เสียงในการเลือกคนดีเข้าสภาไข่ม้อยพี่น้องครับ บ้านเมืองเราจะพัฒนาประเทศเราจะต้องเจริญก้าวหน้าโดยที่ไม่ขายสิทธิ์ขายเสียงไข่ม้อยพี่น้องครับถ้าผู้แทนคนไหนขายสิทธิ์ขายเสียงให้เราเราจะไม่เลือกมันไข่ม้อยพี่น้องครับ ดีมากครับพี่น้องขอบคุณสหายทุกท่าน อันดับต่อไปเชิญทานอาหารตามอัธยาศัย”

พี่หมอน “โอ้โหนี่มันเกิดไรขึ้นกับออฟฟิศฉันเนี่ยหะ”

อู๊ด “พี่หมอนครับขอบคุณมาก ๆ ครับพี่น้องครับที่ทำให้อู๊ดหูตาสว่างขึ้นมาตอนนี้ออฟฟิศกำลังจะแบ่งบานไปด้วยประชาธิปไตยครับพี่น้องครับ”

พี่หมอน “โอ้โห”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

อู๊ด “ไข่ม้อยแล้วครับพี่น้องครับผมลืมบอกไปครับไอ้ยมไม่ได้เกี่ยวกับอาหารพวกนี้ มันไม่ได้กินเลยครับแต่มันรับเงินจากผมสองร้อยครับพี่น้องครับ”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่หมอน “ดีแล้วหมอนหิวนิ”

ยม “ หิวทำไมไม่บอกปรึกษาผมสิครับถ้าอยากกินใส่เสื้อโททหัวจะได้กินแบบเนียน ๆ ”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ต่อ “เพื่อนี่ไม่เหมือนคราวที่แล้วเว้ย งานถ่ายแพชั่นจริง ๆ เป็นคอเล็กชั้นซูดว่ายน้า ทูพีซ ใหม่ล่าสุด”

3 คน “หี”

- พี่ยม “เรื่องจริงไข่ม้อย แฟชั่นชุดว่ายน้ำทูพีช”
- วอก “เออ แหล่มเลย”
- วอก+ยม “อยากไปทำ ๆ ๆ ”
- พี่ยม “ใช่ดีใจอะไรนักหนา ญาติแก่ได้เป็นนายกหรือไงวะ ฉันจะบอกให้ว่างานนี้มีแต่ไอ้ผู้คกะน้องต่อเท่านั้นที่ จะต้องไปส่วนแก่ 2 คนนะขึ้นไปเสียชื่อบริษัทฉันหมดเลย”
- พี่ยู๊ด “ใช่แล้วครับพี่น้องครับ พวกแกสนใจแต่เรื่องไร้สาระ เคยคิดมัยว่าบ้านเมืองหลังการเลือกตั้งจะเป็นยังไง ใครสัญญาอะไรกับเราไว้ เคยคิดจะไปติดตามผลงานของพวกเค้ามัยว่าเค้าทำให้เราริเปล่า เพราะมีคนแบบนี้บ้านเมืองถึงไม่เจริญไ้ครับพี่น้องครับ ถ้าสักแต่พูด ๆ ๆ อย่างเดียวไม่ทำตามทีพูดเนี่ย มันจะดีมัยวะ อารมณ์ขึ้นเลยนะเนี่ย งานเริ่มก็โมงครึ่ง พี่น้องครับ”
- ต่อ “ทุ่มนึงพี่”
- พี่ยู๊ด “ทุ่มนึง ดีเลยครับพี่น้องเดี๋ยวดี 4 เราออกจากบ้านเลข 4 ไปปูเสื่อรอเลยจะได้นั่งหน้าครับ”
- ตอน ทูพีช จืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)
- ต่อ “เลิกเล่นเป็นเด็ก ๆ ได้แล้วพี่ ที่ผม โกรธ ถ้าเค้าจับได้ขึ้นมา มันเสียชื่อเสียงมัยแล้วเราทำงานสื่อถ้าเค้ารู้มันเสียถึงบริษัทมัย”
- พี่ยู๊ด “สมองหมาบัญญัติควาย พวกแกเคยคิดบ้างไหม ถ้าเรื่องนี้รู้ถึงขุนากแล้วเค้าจะคิดยังไง แทนที่เค้าจะเอาเวลาไปบริหารประเทศ เอาเวลาไปพัฒนาประชาธิปไตย เอาเวลาไปดูแลคนยากไร้ เสียเวลาเพราะพวกแก”
- พี่ยม “พี่ยู๊ดจะบ้าหรือไงผมปลอมตัวไปหลอกเค้า ผมไม่ได้ไปซื้อสิทธิ์ขายเสียชะหน่อย ไม่ต้องค่ากันขนาดนั้น อย่าดูถูกนะครับ วันเลือกตั้ง ผมตื่นตั้งแต่ 6 โมงเช้า”
- วอก “เป็นคนดีขนาดนั้น”
- พี่ยม “ตื่นมาเชียวแล้วก็หลับต่อ”
- วอก+ผู้ค “ถูก”

ตอน ทูพีช จืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

พี่อู๊ด “ไม่ยากหรอกครับพี่น้อง... ฝึกบ่อย ๆ เดี่ยวก็จะจำได้เองแหละครับ มันก็มีอยู่ไม่กี่คอร์คหรือ (นับให้พอใจฟัง) เอ... บี... ซี... ดี... อี... เอฟ... จี...”

พี่ก๊อบ “(ร้องเพลงต่อ) เอช ไอ เจ เค แอล เอ็ม เอ็น โอ พี !”

พี่อู๊ด “คิว อาร์ เอส... โอ้ยยย !!! ไม่ใช่เพลงสอนเด็กอนุบาล ! (พี่อู๊ดจำ ๆ) อย่างที่บอกนะครับน้องพอใจ ฝึกซ้อมเยอะ ๆ รับรองไม่ยาก ก็เหมือนกับรัฐธรรมนูญนี้แหละครับ ถ้าคนไทยร่วมใจกัน มันก็เสร็จไม่ยากหรอกครับพี่น้อง”

พี่ก๊อบ “ใช่ ! แล้วมันก็เหมือนกับการเป็นตุ๊คดีแหละ แค่นคนไทยร่วมใจกันเบี่ยงเบนทางเพศ ! รับรองว่าเราสร้างตุ๊คดีเสร็จไม่ยากแน่ !”

ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

เป็นต่อ “ใจเย็นนะพี่ พี่หมอนเค้าอาจจะมึเหตุผลที่ทำได้”

พี่ยม “เอาอีกแล้ว อะอะเข้าข้างเมียตลอดเลย (เป็นต่อเซ็ง) เค้าจะมีเหตุผลอะไรมาแอบฟังแบบนี้มันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของเรชาติ ๆ (ก๊อบวอก) ไอ้วอกแกรู้มั๊ยว่ารัฐธรรมนูญฉบับใหม่เค้าว่ายังไงเรื่องนี้บ้าง”

วอก “เค้าว่ายังไงเธอพี่”

พี่ยม “ไม่รู้เหมือนกัน ฉันทังไม่ได้ศึกษาอย่างละเอียด (วอก โห้ว!) หมอนเล่นมาดักฟังกันแบบนี้ หมอนก็ต้องเจอการเล่นละครตบตาของพวกเขา (พี่อู๊ดเดินมา) เป็นไงพี่ เขียนบทที่เราจะใช้เล่นตบตาพี่หมอนมาเสร็จรึยัง”

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

เป็นต่อ “นี่พี่อู๊ดแกงานเสร็จแล้วหรือ”

พี่อู๊ด “ตอนนี้ยังไม่อยากแกงาน อยากแก้รัฐธรรมนูญให้เสร็จก่อนครับพี่น้อง... พุดแล้วของจีนครับ ไม่รู้จะให้แกกันทำไมนักหนา”

วอก “รัฐธรรมนูญนะเธอพี่อู๊ด”

พี่อู๊ด “งานผมเนี่ยครับพี่น้อง พี่หมอนเค้าจะให้แก้ทำไมนักหนา... คอยดูนะ ถ้าแก้ไปให้ แล้วยังจะให้แกอีกนะ คราวนี้ผมจะแก้ผ้าให้ดูเลขครับพี่น้อง”

ตอน ออกหักไม่หักกะต่าย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

2. การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับเรื่องของการนำบุคคลที่มีชื่อเสียงในสังคมมาล้อเลียน

พีทีย์ “ทำไมล่ะคะพี่อู๊ด... ตัวนี้แพงเหรอกคะ”
พี่อู๊ด “ไม่แพงเหรอกครับ แต่ที่รักเพราะมันมีลายเซ็นน้ำหงา คาราวาน (ทุกคน
 things) อยู่ตรงนี้ไงครับ (ชี้แถว ๆ บอดี)”
พี่ก๊อบ “(อ่านตามลายเซ็นต์) ให้พี่อู๊ดนะครับ บีเคอะสตาร์”
พี่อู๊ด “พอดีเจอน้องเค้าที่แกรมมี... เย้ยยย ! ผิดอันครับ ! ของน้ำหงาอยู่นี่ (ชี้ที่อื่น
 / ทุกคนก้มดู things ๆ) กว่าจะได้มาผมต้องตามไปคุน้ำหงาแกร้องเพลงอยู่ตั้ง
 หลายทีเลยนะครับพี่น้อง ! ว่าแล้วก็ไปคิดว่า... คุยเพลินทุกที”
 ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

พอใจ “โอ้โหหน้าเหงឹ้ม แต่งตัวเหมือนจะไปเป็นนายกเลยนะคะ”
น้ำเหงឹ้ม “พอดีพ่อวางมือทางการเมืองแล้วลูก พ่อขอเป็นโซ่ขัอกกลางห่อะลูก”
พี่จวบ “พ่อครับ กรุณาเล่นห่างคุณหน่อยนะพ่อครับ”
 ตอน พูพีซ จืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

พี่ทิพย์ “กลับมาอารมณ์ดีร้องเพลงอย่างกับคนมีความรัก มีอะไรเล่าให้พี่ทิพย์ฟัง
 เดี่ยวนี้เลยนะคะ”
พี่กอล์ฟ “เล่ามา ๆ นะคะ”
พอใจ “พอใจก็อยากจะเล่าให้พี่ทิพย์ฟังเหรอกนะคะ แต่ว่าพอใจเล่าไม่ได้เหรอก
 พอใจอาย”
พี่ทิพย์ “อายไครคะ”
พอใจ “อายเพื่อนที่มหาลัย พอใจเล่าให้ฟังไม่ได้จริง ๆ นะคะ เพราะว่าคุณแม่
 ขอร้อง”
พี่ทิพย์ “นี่น้องพอใจจะไม่ต้องมาตลกกลบเกลื่อนเลยนะคะ เล่าความจริงมาเดี๋ยวนี้
 นะคะ”
 ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พี่ทิพย์ “นี่น้องพอใจจะไม่ต้องมาตลกกลบเกลื่อนเลยนะคะ เล่าความจริงมาเดี๋ยวนี้
 นะคะ”

พี่กอล์ฟ “ใช่เล่ามาซะดี ๆ นะคะ ว่ากำลังอินเลิฟอยู่กะใคร ไม่เล่าซะใหม่”
 พอใจ “เล่าก็ได้ค่ะ”
 พี่กอล์ฟ “โอ้โหไปวาดภาพเหมือนมาอีกแล้วนะคะ นี่ถ้าให้พี่เดานะคะ พี่ว่าน้อง
 พอใจกำลังอินเลิฟอยู่กับ อ.เฉลิมชัย โคติพิพัฒน์ซะใหม่”
 ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พอใจ “เฮ้ยพี่ต่อ คุณเรื่องเจ็ทเกี่ยวงัยจำได้ปะ”
 ต่อ “อ้อ ใครอะ เจ็ทเกี่ยวหรอ”
 กอล์ฟ “บอกมานะเจ็ทเกี่ยวไหน”
 พอใจ “จะไปรู้หรอ ซ้อมมันคูน ๆ หูอะ คนที่เค้าเป็นเจ้าของรถ บขส. อะ ขายขนม
 โตเกียว หรือขายเกี้ยว”
 ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

เป็นต่อ “(ยิ้ม ๆ) แล้วตกลงทีมฟุตบอลทีมไหนเข้าสู่สุดเหวี่ยง”
 พี่ยม “เมนู (ทุกคนงง) อะ งง ๆ ก็เมนูเค้ามีก๊าก”
 วอก “อ้อ ไรอัน ก๊าก ... คึ้ยยย !! (พี่ยมจำ ๆ) เออ แล้วนี่พี่หมอนไปกินข้าวเที่ยงยัง
 ไม่ขึ้นมาซะมั๊ย... นานขนาดนี้ แยกไปกินข้าวหรือไปปลุกข้าวอะ”
 ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

พี่ทิพย์ “ทิพย์ว่าต่อไปหาหมอดีกว่านะ จริง ๆ นะต่อ เผื่อมันอาจจะมีข้าโนหรือ
 เปลา”
 ต่อ “ทิพย์แค่นี้เอง นิดหน่อยน่า”
 วอก “พี่ต่ออะ นิดหน่อย ดูเค้าสิ ฮือ มันกระที่บชะจนเป็นเฮ็ดดีผีน่ารักซะแล้ว
 ครัว คอยดูนะ ถ้าเค้าไม่สบายมานะ เค้าจะตามไปฆ่ามันถึงบ้านเลย”
 พี่กอล์ฟ “นี่ได้ข่าวว่าเค้าเป็นนักกีฬาขึงปีนไม้ซะหรอ ไม่กลัวเค้ายิงหัวบถมาหรอ”
 วอก “เออวะ ฮือ เจ็บใจแค่นั้นก็ทำไรมันไม่ได้”
 ตอน ทำไมน้องไม่แต่งงาน (ออกอากาศวันที่ 10 พฤษภาคม 2551)

3. การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับเรื่องของศาสนา และวัฒนธรรม

- เป็นต่อ “ถ้าหัวข้อนี้ละ ผมว่าพี่ไปชวนป้าทิพย์คุยดีกว่า...”
- พี่อู๊ด “ซ้าก่อน... มันไม่ได้น่าเบื่อบ้างที่คิดนะครับพี่น้อง ฟังผม... ฟังธรรมะจะทำให้ไม่เปลืองแรง แต่ถ้าฟังพรศักดิ์ส่องแสงจะเปลืองแรงเพราะ มีเมียเด็ก ต้องหมั่นตรวจเช็คร่างกะอะอะอะอายยย...”
- วอก “ฉันขอผมบ้าง... ฟังธรรมะจะทำให้ไม่โง่ แต่ถ้าฟังโปเตโต้ ถึงมีรักแท้ก็ดูไม่ได้”
- พี่ยม “ฟังธรรมะทำให้ความรักไม่เกิด แต่ถ้าฟังพี่สะเดิด จะทำให้ฮักสาวซอน แลนนน”
- เป็นต่อ “ของผมเจ๋งกว่า... ฟังธรรมะทำให้ไม่มีคนโทรหา แต่ถ้าฟังบีเคอะสตาร์ จะมีคนโทรมาเพื่อจะบอกว่ารักกก...”

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

- พี่อู๊ด “เรียบร้อยครับพี่น้อง ไม่ต้องห่วง.. ตอนเด็ก ๆ เนี่ยผมเดินเข้าออกคณะละครเกตุทิพย์เป็นว่าเล่น”
- วอก “ไปฝึกเขียนบทละครวิทยุที่คณะเกตุทิพย์เลยหรือพี่”
- พี่อู๊ด “เดินจดหอย”

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

- ทิพย์ “ตกลงมีอะไรรีเปลาเนี่ย”
- เจ้มินท์ “ไม่มีอะไร ลูกค้ามานั่งร้านฉัน ฉันก็ดีใจ (มองไปที่ประตู เห็นบุญเย็นเดินเข้ามา) อ้าว ! พี่บุญเย็นมาเที่ยวร้านเจ้เธอคะเนี่ย (บุญเย็นอึ้ง ๆ / ทิพย์หันไปเห็น เฮ้ยยย !! / ทิพย์หลบ ๆ) นี่แวะใส่น้ำหอมมาด้วยเธอคะเนี่ย”
- บุญเย็น “ไม่ใช่ น้ำหอมหรือครับ นี่น้ำอบ เหลือมาจากงานสร้างน้ำพระตอนสงกรานต์... กลิ่นมันอยู่ที่กาย แต่จะหอมหรือไม่หอมเนี่ยมันอยู่ที่ใจครับ (เจ้มินท์ จ๊ะ) เอ้อ คุณทิพย์ทำอะไรเธอครับ”
- จวบ “ไม่ได้หาเค้าหลบ”
- บุญเย็น “หลบใครเธอครับ ? ใครจะทำอะไรคุณทิพย์”

ตอน น้องหอย (ออกอากาศวันที่ 25 ตุลาคม 2550)

- ทิพย์** “นี่เจ้ ฉันยังเป็นคนธรรมดาอยู่นะ ยังมีรัก มีโลก มีโกรธ มีหลงเหมือนกันแหละ ฉันไม่อยากทำลายน้ำใจเค้า”
- เจ้มินท์** “อ้อ คนเราไม่ชอบก็บอกเค้าไปตรง ๆ สิ”
- ทิพย์** “เคยบอกไปแล้ว เค้ายังมาตีอยู่ เข้าใจมั๊ย... คนบางคนเนี่ย พูดยี่เดียวเค้าก็อาจจะเข้าใจ แต่กับบางคนพูดไปเค้าก็ไม่เข้าใจหรอก ฉันถึงหนีเค้าไง”
- เจ้มินท์** “อ้าว แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ”
- จวบ** “อ้าว เจ้หาสามีอยู่ไม่ใช่หรือไง ก็เอาเค้ามาเป็นสามีสิ เค้าเป็นมรรคทายก เรียกคนเข้าวัดเก่ง เค้าอาจจะเรียกแขกเข้าร้านเก่งก็ได้...”
- เจ้มินท์** “ความคิดดี ขอติบยอดหน้าซำกทีเถอะ”

ตอน นื่องหาย (ออกอากาศวันที่ 25 ตุลาคม 2550)

4. การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบันและที่เกิดขึ้นในสังคม

- มินท์** “เป็นไงคะแพชั่นชุดใหม่ของเจ้ สวยแปลกตามั๊ย”
- พี่กอล์ฟ** “กลัวโจรจะเตะหลังแล้ววิ่งเครื่องประดับไปมากกว่า นี่เจ้แต่งตัวหรือว่าย้ายบ้าน ข้าวของพระรูงพระรังไปหมด”
- มินท์** “นี่แสดงว่าไม่รู้จักกันเลยใช่ไหมเนี่ย แบบนี้เค้าเรียกว่า แพชั่นดีไซน์”
- ตอน ทูพีซ จี๊ดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

- ต่อ** “โหยพี่กอล์ฟ ทำไมบ้านนี้มันมีดอย่างนี้วะ อย่างกะถ้ำลิเจีย”
- พี่กอล์ฟ** “โ้ย นื่องต่อคะ บ้านมีดติดคือเค้าไม่นึกถึงถ้ำลิเจียกันหรอก เค้าจะนึกถึงว่ามีเมียเป็นกะเทยดีกว่ามั๊ย”
- ต่อ** “ฟังชื่อมาเมื่อกี้ไม่รู้จะคมพอเปล่า”
- พี่กอล์ฟ** “อ้ายนื่องต่อ ต้องไปลงกับจุกไวน์ อ่ามาลงกับกะเทยคะ เคี้ยวกะเทยร้อง... วิ้ย ไล่แตก”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

- พี่ทิพย์** “พอใจจ้า อย่าคิดมากเลยนะ คิดซะว่าเค้ายังไม่ใช่คนที่เหมาะกับเรา”

พี่กอล์ฟ “ใช่ค่ะ ชีวิตน้องพอใจแถมโดนทำร้าย แต่ในที่สุดก็ไม่โดนทำลาย วันนี้ก็แค่หัวใจสลาย เดือนตัวเองเอาไว้ให้ดีกว่าฉันต้องมีชีวิตอยู่ ความรักดวงหรรคมันก็แค่เจ็บปวด ไม่มีค่า ให้มันทำลายชีวิตฉันได้”

ต่อ “หน้าด้านสุด ๆ ”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พี่หมอน “หมดเวลาพักเที่ยงแล้วทำไมยังไม่ไปทำงานทำการกัน (กับเป็นต่อ) น้องต่อ... พี่มีอะไรจะเล่าให้ฟัง...”

วอก “นั่น... ตรงตำราผู้หญิงอายุ 58 เต๊ะ ! พี่ต่อรีบขึ้นเตียงนอนหนีเลย จะได้ไม่ต้องฟังพี่หมอนเล่าเรื่อง”

พี่หมอน “อะไรของแก ไอ้แวน ! ...เมื่อวานที่ฝันว่าโดนจรด พี่ก็เลยไปหาหมอ ดูหมอกว่าตัวนั้นจะเป็นเนื้อคู่พี่ให้พี่แต่งงานด้วย”

พี่อู๊ด “อู๊ย... ทำยังกับในข่าว สงสารกูเนอะ (พี่หมอนเอาแฟ้มตบเปรี้ยง) ไม่สงสารกูแล้ว สงสารกูเองนั่นแหละ”

พี่หมอน “พี่ก็เลยค่าหมอกูไปเลยว่ะ พี่จะเป็นเนื้อคู่กับกูได้ยังไง ในเมื่อเนื้อคู่พี่อะ (เอามือลูบคางเป็นต่อ) นั่งหน้าหล่ออยู่ตรงนี้... ฮีววว ! (อยู่ดี ๆ เป็นต่อเอามือกุมท้อร้องโหย แล้วฟูบลงโต๊ะไปทันที) ฮี ! ใครทำอะไรน้องต่ออะ”

วอก “มีพี่อะยุ่งกับเค้าอยู่คนเดียว”

ตอน ลูกไก่ในกำมือ (ออกอากาศวันที่ 20 กันยายน 2550)

วอก “พูดถึงพี่หมอนแล้วนึกได้ (ทุกคนสนใจ) มีคนเคยเล่าให้ผมฟังว่า เห็นพี่หมอนอย่างเนี่ย เคยทำเคน ธีรเดชร้องไห้มาแล้วนะ”

พี่ยม “ไปหักอกเคน ธีรเดชนะเธอ”

วอก “เปล่า ปีนบ้านขโมยพระเค้า 55555”

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

วอก “แม่แล้วพี่! แม่แล้วพี่!... พี่หมอน! พี่หมอน!...”

เป็นต่อ “พี่หมอน โคนยัดทรัพย์เธอ”

วอก “*อายดีไว้เลย ๆ (ทุกคน เข้ย!) ไม่ใช่เรื่องนั้น แต่มันใหญ่กว่านั้นอีก พี่หมอนรู้เรื่องที่ผมจะแก้งลาป่วยแล้ว โดคงานไปเกี่ยวกับน้องชมพู่อาทิตย์ หน้าเลยยยค๊าบ (ทุกคน หา !!!) ไม่รู้พี่หมอนเค้ารู้ได้ไงอะ”*

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

เจมินท์ “*ต่อจากนี้ไป...เจ็ก็จะสวยใสไว้เทียบทาน และหล่นลงมาจากคานทองซั๊กที (ทำท่ามุงมั้น) งานนี้แหละจะกินผู้ชายให้อร่อยไปเลย (หัวเราะแบบมีอำนาจ สุด ๆ) โฮ้วววว! ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ*

ทิพย์ “*นี่...กินผู้ชายนะไม่ใช่ซื้อทีมฟุตบอลได้ ทำไมต้องดีใจขนาดนั้นด้วย (นิกได้) อ้อ ลืมไป ก็ทั้งเที่ยว ทั้งแก่ ทั้งย่นขนาดนี้ คงขาดผู้ชายมาเป็นพัน ๆ ปีแล้วละสิ”*

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

5. การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับใช้ชีวิตประจำวันของคุณ

ที่อุ๊ต “*ทำไมจะไม่กล้าละครับพี่น้องครับ”*

ที่ยม “*เถียงแล้วเป็นไง”*

ที่อุ๊ต “*ก็โดนช่างกระที่บลงใจ”*

ที่ยม “*ก็นั่นไงแล้วมันเป็นประชาธิปไตยตรงไหนในครอบครัวของพี่น้องในเมื่อเมียของที่ยังใช้ให้พี่ชั๊กกางเกงในให้เค้าเลยครับ”*

อุ๊ต “*ไอ้โห ตบปาก ผู้หญิงเจ็บเลยหุบปากห้ามยิ้ม นี่จะบอกไรให้นะเว่ยการที่ผู้ชายชั๊กกางเกงในให้ผู้หญิงเนีย เป็นหน้าที่ของสามีเว่ยไอ้น้อง”*

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ทิพย์ “*นี่ต่อแต่ว่าต่อมีเวลาพาน้อง ไพลินไปเที่ยวบ้างหรือเปล่าถ้าเกิดว่า ไม่มีนะบอกทิพย์ได้เลยทิพย์จะพาไปเที่ยวเอง”*

ที่กอล์ฟ “*น้องทิพย์พาน้องไพลินเค้าเป็นเด็กนอกนะคะเค้าคงไม่เที่ยวงานปิดทองฝังลูกนิมิต งานตักบาตรเทโวของแม่ชีหรอกคะ”*

ทิพย์ “*ไอ้ที่กอล์ฟขาถ้าเกิดถึงจะเป็นเด็กนอกแต่ว่ามีจิตใจใฝ่ธรรมะทิพย์ก็เชื่อว่าชวนไปน้องไพลินก็ต้องไปแน่นอน”*

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พอใจ “เล่าก็ได้ค่ะ ก็มีวันนึงไซ้ใหม่คะ โบว์อะ เพื่อนพอใจเค้าชวนพอใจไปเดินเล่นที่สะพานพุทธ”

พี่กอล์ฟ “เดียว ๆ ก่อนนะคะ น้องพอใจขา เป็นถึงประชาสัมพันธ์โรงแรมระดับ 5 ดาว ไปเดินสะพานพุทธเนี่ยนะคะ กันดาน ๆ ”

พอใจ “อ้าว”

พี่กอล์ฟ “นี่พี่เป็นแค่แม่บ้านนะคะ พี่ยังเดิน พารา곤เลย”

พี่ทิพย์ “เดี๋ยวนี้พี่กอล์ฟซื้อปิ้งพารา곤แล้วหรอคะเนี่ย”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

ต่อ “โห พอ ๆ ๆ เ้าเล่าต่อสิไปไหนมาบ้าง”

พอใจ “เมื่อวานซืนเนี่ยไซ้ใหม่คะ เค้าพาพอใจไปนั่งเล่นที่ท่าพระอาทิตย์ แล้วก็พาพอใจไปช้อปปิ้งต่อที่สวนลุมไนซ์บาร์ซ่า ส่วนเมื่อวานนี้เค้าพาพอใจไปดูเทศกาลหนังสั้นมาด้วยคะ แล้วก็พาพอใจไปทำบุญโรงศพที่หัวลำโพง ส่วนวันนี้เค้าพาพอใจไปทานข้าวที่เยาวราช แล้วก็พาพอใจไปนั่งเล่นต่อที่สะพานพุทธแล้วจากนั้นก็”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พี่อุ๊ด “อย่าเพิ่งแซวเรื่องเมียครับพี่น้อง เดี่ยวบี๊ดต้อยให้พ่อเบาหวานขึ้นตาละ... ผมแต่งเพลงนี้เพื่อจะเอาไปออกเทปกับแกรมมี่ครับพี่น้อง”

วอก “แล้วถ้าแกรมมี่เค้าไม่เอาเพลงพี่ละ”

พี่อุ๊ด “ถ้าแกรมมี่ไม่เอาผมจะไปร้านบะหมี่”

พี่ยม “เฮ้อ ! แล้วทำไมพี่ไม่ลองเอาไปขายค่ายอื่นเค้าดูก่อนเล่า”

พี่อุ๊ด “ผมหิวแวะกินบะหมี่ก่อนไม่ได้รีไรังครับพี่น้อง”

ตอน ออกหักไม้ซัดกะตายเป็น (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

6. การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับเพศที่ 3

พอใจ “จะเอาไงกันแน่จะแอบแมนเมื่อก็ยังเป็นกะเทยเปลี่ยวที่ขิวสึดมอยู่เลยไม่ใช่หรอจ๊ะ”

พีกอล์ฟ “พี่เป็นกะเทยรุ่นใหม่ตอนนี้ตีตลาดแข่งกับโซนี่อยู่ ชื่อรุ่นว่าโซนี่คัต อีหกห้า รุ่นนี้เปลี่ยนหน้ากากรับได้สองแบบ แต่วางกับ แอ็บแมน”

พอใจ “คนนะไม่ใช่มีถือ”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พีกอล์ฟ “ช่วงนี้ตำรวจไม่ให้ขายตรงสี่แยก ชิมขาดทุนเว้ย ไม่ต้องมาตลกเลยเนี่ยเอา หลอดไฟคืนไปเลยที่ฝากซื้อเนี่ย”

พอใจ “ขอบคุณค่ะ”

พีกอล์ฟ “ส่วนตั้งค้ทอนสองร้อยกว่าบาท คินนี่เดียวไปทำบุญที่มูลนิธิให้แล้วกัน”

พอใจ “ก็ค้ค้พีกอล์ฟมูลนิธิปอเต็กตั้งที่วัดหัวลำโพงก็ค้ค้ค้”

พีกอล์ฟ “ไมใช่ค้ค้อันนี้มูลนิธิเพื่ออาหารกลางวันกะเทยเปลี่ยวที่ยาวสี่ลม”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พีกอล์ฟ “ไปซื้อปิ้งอะไรละคะ น้องทิพย์ขา แค่เคลิ้มเดินตามผู้ชายไปเฉย ๆ ”

พืทิพย์ “เฮ้อ”

พีกอล์ฟ “พูดแล้วยังแข็งอยู่เลยนะคะเนี่ย เดินอยู่ทุกวันนา ดี ๆ มีผู้ชายเดินปาดหน้า เคลิ้มเดินตามเค้าขึ้นรถเมย์ไปเฉยเลย เดินตามอยู่ 3 ชม. มันคงจะรำคาญอะ ค้ หันมาแล้วก็บอกพี่ว่า จะตามทำไมอีนี่ สปีชีเดียวกัน”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

7. การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับเรื่องราวที่เป็นที่รู้จักกันในปัจจุบัน

พือุ๊ต “คอร์คจีจับแบบนี้ละรับพี่น้อง (จัดนิ้วพอใจ) ถ้าแบบนี้เรียกคอร์คจี (จัด นิ้วพอใจ) แต่ถ้าอิมเนอร์เนี่ยเอานิ้วกดตรงนี้” (จัดนิ้วพอใจ)

พืก๊อบ “แล้วอิมฟอร์มกดใจ”

พือุ๊ต “ก็กดที่หัวป่าแกสรีรับพี่น้อง”

ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

พืยม “ปากแข็งอย่างนี้มันต้องสั่งสอน (พยักหน้าส่งซิกให้พือุ๊ต) จัดการ”

พี่อุ๊ “(ทำหน้าเข้มนิด ๆ) สองคุณสองเป็นเท่าไรครับพี่น้อง (แก้ก๊ง ๆ ลี) แล้วลี คุณลีละ (แก้ ลีบหก) แล้วลียบหกลบตีบวกห้าละ (แก้ ลีบเจ็ด) เก่งมาก (พี่ยมเอามือดึงเคราพี่อุ๊) ฮือ!!!!”

พี่ยม “ไอ้ปัญญาอ่อน! ฉันไม่ได้ให้สอนแบบนี้ นี่แกไปเที่ยวพระราม 9 คาเฟ่มา ไซ้มี๊เนี่ย (พี่อุ๊คิ้ม ๆ) เคียวปีคส่งไปอยู่กับเฮียเลี้ยงเลย”

ตอน หมอนบ่อนไล่ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

เจมินท์ “ไอ้จวบเหรอ... ช่างมาซ่อมแอร์แล้วไซ้มี๊ เออ ๆ ๆ เคียวฉันจะรีบกลับไป ดูเคียวนี้แหละ... เออว่าแต่ (มองมือถือ) อ้าว!...แบตหมคอีกแล้ว แล้วฉันจะ รับสายมันได้ใจเนี่ย”

พี่ก๊อบ “แบตหมคก็โทรไปที่ CALL CENTER ให้เค้าโอนสายให้ลี”

เจมินท์ “แล้วถ้าป้าทิพย์ประจำเดือนหมดละ โทรไปที่ไหนละ 5555 (ทิพย์เซ็งสุด ๆ) งั้นเคียวเจ้ไปร้านก่อนนะ พอดีช่างมาซ่อมแอร์”

ตอน หมอนบ่อนไล่ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

8. การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับอาชีพ

พี่ก๊อบ “เรารู้ว่านายใหญ่! (เป็นต่อพ้ยหน้ากวน ๆ อืออือ...) คนอย่างเราถ้าไม่เห็น กับตา เราไม่เชื่อ (ก้มไปที่เป่ากางเกงเป็นต่อ / ทุกคน เฮ้ย !!!) ตกใจอะไร เราจะดูหัวเข็มขัดนาย ว่ามาจากสถาบันอะไร ใหญ่จริงรีเปล่า”

พอใจ “ว่าแต่นายอยู่ช่างอะไร ทำไมตัวอ้วนจัง”

พี่ก๊อบ “เราอยู่ช่างเชื่อม”

พอใจ “เชื่อมเหล็กหรือ?”

พี่ก๊อบ “เชื่อมกล้วยเชื่อมมันขาย”

ตอน ลูกไก่ในกำมือ (ออกอากาศวันที่ 20 กันยายน 2550)

9. การเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน เกี่ยวกับการหยอกล้อในเรื่องทั่วไป

พี่ยม “แล้วทำไมต้องคิดถึงพี่ยมคนแรกด้วยล่ะจ๊ะ”

แอม “คือว่า แอมว่าแอมท้องกับพี่ยมอะคะ”

ทุกคน “ฮะ”

แอม “เอ่อขอตัวไปห้องน้ำก่อนนะคะ เคียวกลับมาคุยต่อ”

ทุกคน (หัวเราะ)
 พี่หมอน “ว่ายังไงจะ พ่อหล่อเลือกได้ สงสัยจะเป็นหล่อเลือกเปลเด็กชะละมั้ง”
 (หัวเราะ)

พี่ยม “น้องฝ้าย น้องฝ้ายมาได้ไงจะเนี่ย มีธุระอะไรกับพี่ปะ”

ฝ้าย “มีสิคะ ถึงได้ท้องกับพี่ไง”

เจ็มนัท “นอกจากหล่อจะเลือกเปลได้นะ ยังเลือกได้อีกว่าคนไหนหลวง คนไหนน้อย”

ทุกคน (หัวเราะ)

ตอน ทำไมน้องไม่แต่งงาน (ออกอากาศวันที่ 10 พฤษภาคม 2551)

พี่ยม “ถ้าพร้อมแล้วขอให้ยืมนะเว่ยขอไว้ก่อนกล้องตัวเนี่ยเป็นระบบสไมล์ชัดเตอร์ถ้าไม่ยืมมันไม่ถ่ายนะจะบอกให้ อ้าว หนึ่ง สอง เฮ้ยเดี๋ยวจะ โอ้อ นี่ถามจริงเออะวะตอนเด็ก ๆ คุณพ่อคุณแม่คุณไม่เคยสอนให้คุณยืมเลขหรือไงครับ”

วอก “พี่ยม พี่อย่าไปถือสาไรพี่ ออ เค้า พี่ก็รู้ว่าหน้าหน้าเค้าพิการตอนเด็ก ๆ แม่อุ้มก็หล่นไปไหนไปไหนไม่ซื้อคยงหน้าหน้าตายเลย”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่หมอน “บ้า ๆ ๆ ๆ พูดยังนี้ได้ไงเค้าเป็นคนมีพ้อมิแม่นะตัวเอง”

ยม “อะประธานโทษครับพี่หมอนไม่ทราบว่พี่หมอนมีคุณพ่อคุณแม่กับเค้าด้วยหรือครับ ตายผมก็คิดว่าเก็บมาจากถังขยะเปียก”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่ยม “ไอ้เราเนี่ย มันหล่อ แบบว่า ...สวยครับ น่ารักจังเลยอะ เป็นแฟนกับพี่มัย อ้อยไม่เอาดีกว่า คำไปเดี๋ยวลีติด แต่น้องสาวคนนี่สิ น่ารัก เพอเฟค สไตล์เกาหลีส วัยไม่เอาดีกว่า เหมือนหมาญี่ปุ่น อ้อยคนนี่ โอ้ยไอ้บ้าผู้ชาย ต้องคนนี่ ขาวผ่องเป็นนวลโยคยาวเหมือนยิราฟ ไม่เอาอะ แต่คนนี่สิ โอ้โหสเป็คเราหญิงสาวสูงอายุหน้าทีการงานมันคง แต่ก็ไม่เอาดีกว่า เพราะอยู่กับเราไม่กี่ปี้เดี๋ยวก็ตายจาก”

พี่หมอน “แกเป็นไรของแกละไอ้ยม”

พี่ยม “เป็นคนหล่อเลือกได้ครับ”

ตอน ทำไมน้องไม่แต่งงาน (ออกอากาศวันที่ 10 พฤษภาคม 2551)

พี่หมอน “น้องต่อจ๋า ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องชุดแต่งงานเนี่ยพี่จะไปดูเองที่ชอปปิงทงหล่อนะจ๊ะ ส่วนน้องต่อก็ไปจองโรงแรมเลยละกันนะ”

ต่อ “ครับ”

วอก “เฮ้ยไอ้ต่ออย่าบอกนะ ว่าตกลงปลงใจจะแต่งงานกับพี่หมอนแล้วคิดดี ๆ ว่ามันได้ไม่คุ้มเสียนา”

พี่ยม “พี่หมอนเค้าอยู่กะแกได้อีกไม่นาน เดี่ยวแกต้องเป็นหม้ายตอนหนุ่มนะไอ้ต่อ”

พี่อู๊ด “แกพูดก็ไม่ถูกต้องนะอย่างน้อยก็ได้รับมรดกจากพี่หมอนนะ อย่างว่ามรดกพี่หมอนก็ยังมีแต่กระปุกตังโน้ กะฝาหม้อๆ ”

ตอน ทูพีซจืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

หมอดู “จะดูเจาะจงเรื่องความรักอย่างเดียวเลยม๊าย (พี่หมอนพยักหน้า ค่ะ) งั้นสับไฟ้ตามอายุ”

พี่ก๊อบ “ถ้าสับตามอายุพี่หมอน เทียงคินจะสับเสร็จม๊ายคะ”

ตอน รักปลดลือล (ออกอากาศวันที่ 6 กันยายน 2550)

พี่ยม “มันมีเหตุผลด้วยกัน 2 ข้อ ข้อแรก นลองที่น้องครีมไม่อยู่ ส่วนข้อที่สอง นลองที่แกได้เจอว่าที่แม่ของลูก ซึ่งก็คือ...”

เจมินท์ “เจ็เองงงง !!!”

วอก “ซินได้เจ็เป็นแม่ของลูก รับรองลูกหน้าเป็นวัว ตัวเป็นยีราฟ”

พี่ยม “ว่าที่แม่ของลูกไอ้ต่อเนี่ย ฉันหมายถึงน้องแก้ม ! ไม่ใช่ขัยป้ายีราฟใส่วิกนี่”

ตอน รักปลดลือล (ออกอากาศวันที่ 6 กันยายน 2550)

4.1.5 การเล่นตลกกับกลไกของชีวิต

พฤติกรรมทางสังคมของคนเรานั้นมีแบบแผนที่แน่นอน ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติจนเป็นกิจวัตรและเป็นข้อตกลงร่วมกันจนในที่สุดจนกลายเป็นสถาบันทางสังคมขึ้นมา สมาชิกของสังคมจะรับรู้แบบแผนการปฏิบัติตัวตามบทบาทที่ตนสวมอยู่ เช่น คนที่เป็นหมอบ คนใช้ ต่างก็การปฏิบัติตัวเฉพาะของตนเมื่อต้องการสังสรรค์กัน ดังนั้นการเล่นตลกกับกลไกของชีวิต ก็คือการทำให้แบบแผนที่ซ้ำซากเสมือนหนึ่งการทำงานของเครื่องจักรเกิดอาการสะดุด หรือหันเหไปทิศทางที่คาดเอาไว้ อารมณ์ขันจึงทำให้ระบบที่เป็นอยู่รวนไปชั่วขณะหนึ่ง (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2536 : 39)

1. การเล่นตลกกับกลไกของชีวิต โดยการกลับบทบาทของคน

พ็ยม “ฟังพี่นะวีวี แกนั่นแหละที่ต้องเข้าไปขอโทษไอ้ต่อ ไปเลย เพราะว่าแกเป็นกะเทยรุ่นน้อง ฉันเป็นกะเทยรุ่นพี่ ขอโทษไม่ได้เดี๋ยวเสียสถาบันกะเทย ”

วอก “หือ เดี่ยวกะเทยรุ่นน้องจะยันกะเทยรุ่นพี่ ทั้งหมดเป็นเพราะพี่นั่นแหละ พี่ต่อเค้าไม่ให้ไปก็อยากไป ๆ คุณแต่งตัวเป็นอะไรเนี่ย ถ้าพ่อผมรู้ว่าแต่งตัวเป็นตุ๊ดแล้วพ่อผมจะรู้สึกยังไงเนี่ย”

พ็ยม “เค้าต้องดีใจแน่ ๆ เลยวะ”

ตอน ทูพีซ จืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

ทิพย์ “นี่เจ้ ฉันยังเป็นคนธรรมดาอยู่นะ ยังมีรัก มีโลก มีโกรธ มีหลงเหมือนกันแหละ ฉันไม่อยากทำลายน้ำใจเค้า”

เจมินท์ “เฮ้อ คนเราไม่ชอบก็บอกเค้าไปตรง ๆ สิ”

ทิพย์ “เคยบอกไปแล้ว เค้ายังมาคืออยู่ เข้าใจมัย... คนบางคนเนี่ย พูดทีเดียวเค้าก็อาจจะเข้าใจ แต่กับบางคนพูดไปเค้าก็ไม่เข้าใจหรอก ฉันถึงหนีเค้าไง”

เจมินท์ “อ้าว แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ”

จวบ “อ้าว เจ้หาสามีอยู่ไม่ใช่หรือไง ก็เอาเค้ามาเป็นสามีสิ เค้าเป็นมรรคทายกเรียกคนเข้าวัดเก่ง เค้าอาจจะเรียกแขกเข้าร้านเก่งก็ได้...”

เจมินท์ “ความคิดดี ขอถึบยอดหน้าซั๊กทีเถอะ”

ตอน น้องหาย (ออกอากาศวันที่ 25 ตุลาคม 2550)

4.2 ตอนที่ 2 การศึกษาอารมณ์ขันในบทละครตลก

จากการศึกษาอารมณ์ขันในบทละครตลกสามารถสะท้อนมิติทางสังคมของคนกรุงเทพฯ ไม่ว่าจะเป็นทัศนคติ วิถีชีวิตและค่านิยมของสังคมไทยยุคใหม่ทั้งเพศชายเพศหญิงและเพศที่สามซึ่งปัจจุบันเป็นที่ยอมรับมากขึ้น ครอบครัวเป็นครอบครัวขนาดเล็กจึงนิยมพักอาศัยเป็นคอนโดมิเนียมเสียส่วนใหญ่ ทำงานออฟฟิศ เที่ยวตามสถานบันเทิง รักความอิสระ มักจะไม่ผูกติดกับการแต่งงาน สนใจกับข่าวสารเหตุบ้านการเมือง ซึ่งละครตลกสถานการณ์จะนำเอาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันมานำเสนอ และสะท้อนทัศนคติและค่านิยมของสังคมไทยในปัจจุบันผ่านละครซิทคอม เรื่อง เป็นต่อ

การนำเพศที่ 3 มาสร้างความตลกขบขัน ไม่ว่าจะเป็นการหยอกล้อ การพูดจาทะลึ่ง สองแง่สองง่ามหรือแม้แต่บุคลิกกระตุงกระตึ่ง การพูดจาจับเพศตรงข้าม มาทำให้เป็นเรื่องตลกขบขัน

“ในละครเรื่องนี้ สามารถมุขกระเษได้ อย่างชัดเจน เพราะ ผู้ชมส่วนใหญ่จะเป็นคนนอนดึกแต่ ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็ไม่ล่อแหลมจนเกินไป พยายามให้อยู่ในกรอบของสังคมไทยจะรับได้ ถึงว่ามุขเพศที่ 3 ยังไม่รุนแรงเท่ากับของต่างประเทศที่ค่อนข้างเป็นเรื่องละเอียดอ่อนกว่าบ้านเรา” (อรรถพล ปานดี, 2551)

ตัวอย่างบทละคร

- ต่อ “โหยพี่กอล์ฟ ทำไมบ้านนี้มันมีคอย่างนี้วะ อย่างกะถ้ำลิเจีย”
 พี่กอล์ฟ “โ้ย น้องต่อคะ บ้านมีคติดคือเค้าไม่นึกถึงถ้ำลิเจียกันหรือค เค้าจะนึกถึงว่ามีเมียเป็นกระเทยคกว่ามัย”
 ต่อ “ฟังชื่อมาเมื่อกี้ไม่รู้จะคมพอเปล่า”
 พี่กอล์ฟ “อ้ายน้องต่อ ต้องไปลงกับจุกไวน์ อย่างมาลงกับกระเทยคะ เดี่ยวกระเทยร้อง... ว้าย ไล่แตก”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

- พี่กอล์ฟ “ส่วนดั่งคตอนสองร้อยกว่าบาท คินนี้เดี๋ยวไปทำบุญที่มูลนิธิให้แล้วกัน”
 พอใจ “ก็คิคะพี่กอล์ฟมูลนิธิปอเด็กคั้งที่วัดหัวลำโพงคิคินะคะ”
 พี่กอล์ฟ “ไม่ใช่คะอันนี้มูลนิธิเพื่ออาหารกลางคินกระเทยเปลี่ยวที่ยังสิลม”

ตอน ใคร ๆ ก็ไล่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

- พีกอล์ฟ** “กระเป๋าลายแฉิวหวานขนาดนี้พี่ไม่ใช่หรอกะ ผมไม่ได้เป็นคนใช้”
- พอใจ** “จะเอาใจกันแน่จะแฉิวแมนเมื่อก็ยังเป็นกะเทยเปลี่ยวที่ขิวสิลมอยู่เลยไม่ใช่หรอจ๊ะ”
- พีกอล์ฟ** “ที่เป็นกะเทยรุ่นใหม่นี้ดีตลาดแข่งกับโซนี่อยู่ ซ็อรุ่นว่าโซนี่ดี อีหกหัวรุ่นนี้เปลี่ยนหน้ากาบได้สองแบบ แต่วแตก กับ แฉิวแมน”
- พอใจ** “คนนะไม่ใช่มือถือ”
- ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)
- พอใจ** “เมื่อก็ได้ยินเสียงไรปะคะ พอใจได้ยินเสียงผู้หญิงหัวเราะมาจากพี่ต่ออะ”
- พีกอล์ฟ** “อู๋ไม่ใช่หรอกะน้องพอใจในบ้านเรามีผู้หญิงอยู่แค่สองคนคือน้องพอใจกับพี่นะ”
- พอใจ** “หรอ”
- พีกอล์ฟ** “ขอเป็นผู้หญิงวันนึง แต่ถ้าจะเป็นเสียงของผู้หญิงอื่นแสดงว่าต้องเป็นเสียง”
- พอใจ** “เสียงอะไรพีกอล์ฟ”
- พีกอล์ฟ** “เสียงน้องต่อพยายามหัดทำตุ๊ดแตกอยู่คะ”
- พอใจ** “เฮ้ย”
- ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)
- พ็ยม** “ฟังพี่นะวีวี แกนั่นแหละที่ต้องเข้าไปขอโทษไอต่อ ไปเลย เพราะว่าแกเป็นกะเทยรุ่นน้อง ฉันทันเป็นกะเทยรุ่นพี่ ขอโทษไม่ได้เดี๋ยวลีสถาบันกะเทย”
- วอก** “หือ เดียวกะเทยรุ่นน้องจะยันกะเทยรุ่นพี่ ทั้งหมดเป็นเพราะที่นั่นแหละ พี่ต่อเค้าไม่ให้ไปก็อยากไป ๆ คูสิแต่ตัวเป็นอะไรเนี่ย ถ้าพ่อผมรู้ว่าแต่งตัวเป็นตุ๊ดแล้วพ่อผมจะรู้สึกยังไงเนี่ย”
- พ็ยม** “เค้าต้องตีใจแน่ ๆ เลววะ”
- ตอน ทูพีช จี๊ดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

วอก “หือ เคียวกระเทยรุ่นน้องจะยันกระเทยรุ่นพี่ ทั้งหมดเป็นเพราะพีนั่นแหละ พี่ต่อเค้าไม่ให้ไปก็อยากไป ๆ คูสิแต่งตัวเป็นอะไรเนี่ย ถ้าพ่อผมรู้ว่าแต่งตัว เป็นตุ๊คแล้วพ่อผมจะรู้สึกยังไงเนี่ย”

พียม “เค้าต้องดีใจแน่ ๆ เลยวะ”

วอก “ฮึ”

พียม “ที่แกสืบทอดเจตนากรรมของเค้า พ่อดีใจมากเลยที่วอกทำได้ ตระกูลของ เราจะได้ไม่ต้องเสียความเป็นกระเทยไป ชอบ ๆ ๆ ”

วอก “ทำเสียงหล่อเหมือนพ่อกูเลย นี่พี่ต่อ โกรธคนเดียวไม่พอ จะให้ผม โกรธอีก คนหรือ”

พียม “มีกันอยู่ 2 คนอย่าทิ้งพี่สิ พี่อุ้ช่วยพุดกะไอ้ต่อให้หน่อยดิ”

ตอน ทูพีซ จืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

พียม “ไว๊ยย อีก็อบ !!!! นี่แกจะวิ่งไปวิ่งมาอีกนานมัยเนี่ย ฉันเสียสมาธิในการ ทำงานหมดแล้ว”

พี่ก็อบ “แหม...แค่เสียสมาธิ ที่ก็อบเสียตัวให้พียมก็อบยังไม่บ่นเลย”

พียม “อือหือเสียตัว...(ยกขาขึ้นอย่างมาดมันบนแกอี้) ขาอ่อนฉันทันนี้แกก็ไม่ได้ เห็นหรือ”

ตอน ออกหัก ไม่ยักกะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

พอใจ “ก็พอใจตรงที่พี่ณเป็นคนทีเซอร์ ๆ ค่า ง่าย ๆ อารมณ์ดีและก็ใจดีด้วยนะ ค่ะ ที่สำคัญไปกว่านั้นค่าเป็นคนทีให้เกียรติผู้หญิงมาก ๆ เลยนะค่ะ มีครั้ง หนึ่งค่ะเป็นครั้งที่พอใจรู้สึกประทับใจเค้าที่สุดเลยค่ะ ตอนนั้นไซ้ไหมค่ะ พอใจไปที่สะพานพุทธเนี่ยแหละค่ะแล้วพี่ณเค้าก็อยากวาดรูปพอใจ แล้ววัน นั้นพอใจไม่ได้แต่งหน้ามา หน้าก็เลยโทรม ๆ พอใจก็เลยบอกว่าไม่เอาอะ วนนี้พอใจไม่ยอมวาด พี่ณบอกพอใจว่าไม่รู้มัยค่ะ”

พี่กอล์ฟ “เอารองพื้นเบอร์สองของพี่ไปใช้ก่อนมัยค่ะพอใจขา”

พอใจ “ขอบคุณค่ะ อี๊ จะบ้าหรือพี่กอล์ฟ พี่ณเค้าไม่ได้เป็นแก๊งเหมือนพี่กอล์ฟ นะ”

พี่กอล์ฟ “นี่ไม่รู้หรือ”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

ต่อ “นี่กว่าม่องเท่งไปแล้วชะอีก อ้อใช่สิดูเหนื่อย ๆ อย่างนี้เที่ยวเยอะละสิ ไหนเล่าให้พี่ฟังสิ ว่าสองสามวันมานี้ พี่ณุเค้าพาไปเที่ยวไหนมาบ้าง”

พอใจ “โห พี่ณุเค้าพาพอใจ ไปเยอะมากเลย พี่ต่อ และรับรองว่าแต่ละที่ที่พี่ณุพาไปนะพี่ต่อดีงไม่เกยพาสาว ๆ ไปมาก่อนแน่นอน”

พี่กอล์ฟ “ทำไมหรอคะ เค้าพาไปเที่ยวโรงงานผลิตกระดาษหรอคะ”

พอใจ “ไม่ใช่”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พอใจ “พี่ต่อ... พี่ต่อ... พี่ต่อ... ตื่นได้แล้ว เดียวก็ไปทำงานสายหรอ (ไม่มีเสียงตอบกลับ / พอใจแข็ง) สงสัยเมื่อคืนเมามาอีกแน่เลย”

เป็นต่อ “อะอะอะไรแต่เช้าเลยเนี่ยไอ้เหม่ง คนกำลังฝันดีเลย”

พี่ก๊อบ “ฝันว่ามีอะไรกับกะเทยไซ้มียะคะ”

เป็นต่อ “ไซ้ (พี่ก๊อบเงิน บ้า...) ก็มีทั้งต่อย มีทั้งตะ มีทั้งเช่า มีทั้งสอก รู้สึกว่ากะเทยจะมีเลือดออกด้วยนะ (พี่ก๊อบ ฮือ... / เป็นต่อขำ ๆ แล้วหันไปหาพอใจ) หอมอะไรเนี่ยไอ้เหม่ง”

พอใจ “ก็หอมกาแฟไง แหม...ตื่นได้โดยไม่ต้องปลุกเลยนี่”

พี่ก๊อบ “กาแฟน้องพอใจนะปลุกให้ตื่น แต่ กะเทยอย่างพี่ปลุกให้ตื่นคะ”

ตอน ลูกไก่ในกำมือ (ออกอากาศวันที่ 20 กันยายน 2550)

การสะท้อนสังคมในด้านการเมือง จะเห็นได้ว่า ละครซิตคอมเป็นช่องทางอย่างหนึ่งในการระบายความกดดันทางสังคมและการเมือง การหยอกล้อเสียดสีผู้นำทางการเมืองมักพบเห็นได้ง่าย อีกทั้งยังช่วยในการเป็นกระบอกเสียงให้กับประชาชนอีกด้วย

“มุขการเมืองต่าง ๆ จัดได้ว่าไซ้บ่อย โคนผ่านตัวละครชื่อ พี่อู๊ด เป็นส่วนใหญ่ จะนำเรื่องที่เป็นสถานการณ์ที่น่าสนใจในปัจจุบันหรือ เรื่องที่เป็นประโยชน์ต่อคนดู เพื่อเป็นการช่วยเหลือสังคมอีกมุมหนึ่ง เช่น เมื่อครั้งที่มีเหตุการณ์ พ่อของนักแสดงตลกชื่อดังถูกคนบ้าฆ่าตาย ซึ่งเป็นเหตุการณ์สะเทือนขวัญของคนกรุงเทพฯ เป็นอย่างมาก เราก็ได้หยิบยก เรื่องราวให้ทันกับสถานการณ์ปัจจุบันเพื่อนำมาบอกกล่าวกับสังคมในลักษณะของละคร ซิตคอม” (อรรถพล ปานดี, 2551)

ต่อ “พี่อู๊ด ๆ มาถ่ายรูปด้วยกันเถอะมา”

อู๊ด “เห็นจะไม่ได้หอรกที่ห้องครับ เพราะว่าผมไม่มีเวลาเล่นปัญญาอ่อนแบบพวกแกหอรกเว้ย ตอนเนียประชาธิปไตยรอดความช่วยเหลืออย่างเร่งด่วนครับที่ห้องครับ”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ยม “ทำไมหอรกที่ พ่อของประชาธิปไตยเป็นมะเร็งหอรกครับ”
อู๊ด “ใช่แล้วครับตอนนี้อยู่ที่ห้องไอซียูรอพ่อตาไปเยี่ยมไอ้ม มันไม่ใช่เรื่องล้อเล่นนะเว้ยที่ห้องครับมันเป็นเรื่องของความเป็นอยู่ของบ้านเมืองเชียวนะเว้ยที่ห้องครับ นี่ประเทศชาติจะได้ประชาธิปไตยอย่างแท้จริงมันขึ้นอยู่กับพวกเราทุกคน เพราะฉะนั้นแล้ววันที่ 23 ธันวาคมนี้”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พอใจ “ไอ้โหน้หน้างี้ยม แต่งตัวเหมือนจะไปเป็นนายกเลยนะคะ”

นำหญิงยม “พอดีพ่อวางมือทางการเมืองแล้วลูก พ่อขอเป็น โฆษกกลางเหอะลูก”

พิจวบ “พ่อครับ กรุณาเล่นห่างๆ หน่อยนะพ่อครับ”

ตอน พูพิชจิตหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

ต่อ “เฮ้ยแต่ที่ว่าไปแล้วที่อู๊ดแกเป็นคนทีรักประเทศชาติบ้านเมืองมากเลยนะเว้ย และถ้าประเทศเรามีคนอย่างอู๊ดเยอะ ๆ เนี่ยมันก็ได้เวลาที่เราจะได้ประชาธิปไตยที่แท้จริงคืนมาสักทีวะ”

ยม “แหมเราก็ขอแค่เนักการเมืองที่เราเลือกตั้งเข้าไปนะเว้ยไม่โกงกินบ้านกินเมืองก็พอแล้ว”

อู๊ด “พี่น้องครับถ้ารักประเทศชาติละก็อย่าขายสิทธิขายเสียงกันนะครับพี่น้องครับฝากบอกลุงป้าน้าอาตายายพวกแกด้วยอย่าเห็นแก่เงินอันน้อยนิดที่เค้ามาซื้อเสียงเราครับพี่น้องถ้าอยากให้บ้านเมืองเรามีประชาธิปไตยที่ถูกต้องละก็เราต้องร่วมมือกันพี่น้องครับ”

ยม “ขอโทษนะพี่นี่พี่มารณรงค์เรื่องประชาธิปไตยหรือมาสวดกตเด็ก”

อู๊ด “นี่ไอ้มแกเลิกปัญญาอ่อนได้มัยเนี่ย”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พื้ม “พี่อู๊ดครับผมรู้แหละว่าพี่ชอบประชาธิปไตยอยากให้ประเทศชาติของเราเนี่ยมีประชาธิปไตย แต่ก่อนให้ประเทศเราเป็นประชาธิปไตยนะพี่ช่วยทำครอบครัวของพี่เนี่ยเป็นประชาธิปไตยก่อนเถอะ ยกตัวอย่างง่าย ๆ เลยตอนนี้ พี่กล้าเถียงเมียข้างน้ำของพี่มั๊ย”

พี่อู๊ด “ทำไมจะไม่กล้าละครับพี่น้องครับ”

พื้ม “เถียงแล้วเป็นไง”

พี่อู๊ด “ก็โดนข้างกระบะทีบลงใจ”

พื้ม “ก็นั่นไงแล้วมันเป็นประชาธิปไตยตรงไหนในครอบครัวของพี่นะในเมื่อเมียของพี่ยังใช้ให้พี่ชกทางเกงในให้เค้าเลยครับ”

อู๊ด “โอ้โฮ ตบปาก ผู้หญิงเจ็บเลขหุบปากห้ามยิ้ม นี่จะบอกไรให้นะเว่ยการที่ผู้ชายชกทางเกงในให้ผู้หญิงเนี่ย เป็นหน้าที่ของสามีเว้ยไอ้น้อง”

ยม “ช่างมีศักดิ์ศรีเหลือเกินเลยไอ้เตี้ย หะมันเป็นประชาธิปไตยตรงไหนในเมื่อพี่ชกเสร็จแล้วมาบ่นกับผม เอากางเกงในมาตากหลังบ้าน เหมือนแห้วงละเหมือนขำดักปลาบั้งละเหมือนหนังกลางแปลงบั้งละพี่มาบ่นทำไมหะไอ้เตี้ย”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

อู๊ด “พี่น้องครับผู้แทนจากการเลือกตั้งไข่ม้อยพี่น้องครับ วันที่23ธันวาคมนี้พวกเราจะออกไปใช้สิทธิใช้เสียงในการเลือกคนดีเข้าสภาไข่ม้อยพี่น้องครับ บ้านเมืองเราจะพัฒนาประเทศเราจะต้องเจริญก้าวหน้าโดยที่ไม่ขายสิทธิ์ขายเสียงไข่ม้อยพี่น้องครับถ้าผู้แทนคนไหนขายสิทธิ์ขายเสียงให้เราเราจะไม่เลือกมันไข่ม้อยพี่น้องครับ ดีมากครับพี่น้องขอบคุณสหายทุกท่านอันดับต่อไปเชิญทานอาหารตามอัธยาศัย”

พี่หมอน “โอ้โหเนี่ยมันเกิดไรขึ้นกับออฟฟิศฉันเนี่ยหะ”

อู๊ด “พี่หมอนครับขอบคุณมาก ๆ ครับพี่น้องครับที่ทำให้อู๊ดหูตาสว่างขึ้นมาตอนนี้ออฟฟิศกำลังจะแบ่งบานไปด้วยประชาธิปไตยครับพี่น้อง”

พี่หมอน “โอ้โห”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่หมอน “นี่อู๊ดแกกำลังรณรงค์ประชาธิปไตยด้วยการซื้ออาหารพวกนี้มาเลี้ยงเค้า หรือหะแกจะบ้าหรือแกรู้มั้งวะวิธีนี้นอกจากจะไม่ช่วยเกิดประชาธิปไตยแล้ว มันจะเป็นการทำลายประชาธิปไตยอีกด้วยเว้ย”

อู๊ด “พี่หมอนครับมันทำลายตรงไหนครับพี่น้องครับแล้วอีกอย่างสหายพวกเนี่ย ผมก็ไม่ได้บังคับจิตใจพวกนี้ที่เค้าทำตามเพราะเค้าอยากทำ”

พี่หมอน “ถ้าฉันเกลียดบอกฉันมาสิการที่แกซื้อของมาให้เค้าเพื่อให้เค้าเห็นด้วยกับวิธีการของแกเนี่ยมันต่างจากนักการเมืองที่ซื้อเสียงตรงไหนพวกแกก็เหมือนกันรับของเค้ามาแล้วก็ทำตามที่เค้าบอกมันไม่ต่างจากการขายเสียง จะบอกให้อู๊ดการที่แกทำเพื่อนประเทศชาติมันก็คืออยู่หรือกแต่มันต้องมากับการที่ถูกดองด้วย”

ยม “อ้าว เข้าใจที่พี่หมอนพูดกันหรือยังถ้าเข้าใจแล้วก็แยกย้ายกันไปทำงานไป เลอะเทอะไร้สาระไม่มีกฏระเบียบไรกันแล้วไปไปไปแล้วก็ถอดเสื้อตี้น พี่อู๊ดด้วยเค้าจะไปขายแล้วก็ซื้อมาเลี้ยงเมียเค้าไปเลยเฮ้ออ้อ ะ ะ จะเป็น ออฟฟิศไปได้ยังไงเนี่ยพวกเราทำงานกันไม่มีระบบแล้วระเบียบไม่มีแล้ว สังคมขมกินเจเหย้าอีกทีนะครับพี่หมอนจริงแล้วผมไม่รู้เรื่องไรกับเค้าเลย พี่ไก่อ๊ยัง ไม่กินส้มตำก็ยังไม่เคยกินนะหะยังผัดไทยประตูดิฉันอยู่ที่ไหนไม่รู้ ผมยังไม่รู้จักกึ่งตัวขนาดนี้จริงหรือป่าวอาจจะเป็นกึ่งฝอยก็ได้ผมไม่รู้เรื่องจริงครับพี่หมอนครับ”

อู๊ด “ใช่แล้วครับพี่น้องครับผมลืมบอกไปครับไปยมนไม่ได้เกี่ยวกับอาหารพวกนี้ มันไม่ได้กินเลยครับแต่มันรับเงินจากผมสองร้อยครับพี่น้องครับ”

พี่หมอน “ไอ้หลิบประชาธิปไตยไปทำงานเลยไปทำงาน”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ยม “สองร้อย นี่คอกของพี่อู๊ด หมอนทำไร”

พี่หมอน “คึกแล้วหมอนหิวนิ”

ยม “หิวทำไมไม่บอกปรึกษาผมสิครับถ้าอยากกินใส่เสื้อโปกห้วจะได้กินแบบ เนียน ๆ ”

พี่หมอน “กินเลขหรือ”

ยม “นั่นแหละส้มตำอร่อยมากเลยพี่”

อู๊ด “ทำไรครับพี่น้องครับนี้จะมาบอกไม่ต้องตกใจกินกันให้เต็มที่เลยไอ้ที่สั่งมายังไม่ได้จ่ายกินแล้วจ่ายด้วยนะ”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

พี่หอม “ไอ้อู๊ด พรุ่งนี้มีงานด่วนไรจำได้มั๊ย แกต้องไปทำคอลัมเบื้องหลังการถ่ายทำแพชั่น ทำไมคราวนี้ไม่ตีใจเลยหรอโงะ”

พี่ยม “จะตีใจทำไมคราวที่แล้วก็เหมือนกัน เดี่ยวพวกแกเตรียมตัวไปถ่ายแพชั่นนะ ผมก็ตีใจจนตัวสั่นที่ไหนได้ ไปถ่ายแพชั่นมะหมา เดินขาสั้นหางกระดิกมาเป็นแถวเลย”

ต่อ “เที่ยวนี่ไม่เหมือนคราวที่แล้วเว้ย งานถ่ายแพชั่นจริง ๆ เป็นคอเล็กชั้นซูดวายน้ำ ทูพีช ใหม่ล่าสุด”

3 คน “หึ”

พี่ยม “เรื่องจริงโงะมะ แพชั่นซูดวายน้ำทูพีช”

วอก “เออ แห่ลมเลย”

วอก+ยม “อยากไปทำ ๆ ๆ ”

พี่หอม “เฮ้ยตีใจอะไรนักหนา ญาติแก่ได้เป็นนายกหรือโงะ ฉันทจะบอกให้ว่างานนี้มีแต่ไอ้อู๊ดกะน้องต่อเท่านั้นที่ จะต้องไปส่วนแก 2 คนนะขึ้นไปเสียชื่อบริษัทชั้นหมดเว้ย”

พี่อู๊ด “ใช่แล้วครับพี่น้องครับ พวกแกสนใจแต่เรื่องไร้สาระ เคยคิดมั๊ยว่าบ้านเมืองหลังการเลือกตั้งจะเป็นยังไง ใครสัญญาอะไรกะเราไว้ เคยคิดจะไปติดตามผลงานของพวกเค้ามั๊ยว่าเค้าทำให้เราไร้เปล่า เพราะมีคนแบบนี้บ้านเมืองถึงไม่เจริญไร้ครับพี่น้องครับ ถ้าสักแต่พูด ๆ ๆ อย่างเดียวไม่ทำตามทีพูดเนี่ย มันจะตีมั๊ยวะ อารมณ์ขึ้นเลยนะเนี่ย งานเริ่มก็โงมครับพี่น้องครับ”

ต่อ “ทุ่มนิ่งพี่”

พี่อู๊ด “ทุ่มนิ่ง ดีเลยครับพี่น้องเดี๋ยวลี้ 4 เราออกจากบ้านเลย ไปปูเสื่อรอเลยจะได้นั่งหน้าครับ”

วอก+ยม “โวย”

ตอน ทูพีช จืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

ต่อ “เลิกเล่นเป็นเด็ก ๆ ได้แล้วพี่ พี่ผม โกรธ ถ้าเค้าจับได้ขึ้นมา มันเสียชื่อเสียง
ม้วยแล้วเราทำงานสื่อถ้าเค้ารู้มันเสียถึงบริษัทมัย”

พี่อู๊ด “สมองหมาปัญญาควาย พวกแกเคยคิดบ้างไหม ถ้าเรื่องนี้รู้ถึงขุนากแล้ว
เค้าจะคิดยังไง แทนที่เค้าจะเอาเวลาไปบริหารประเทศ เอาเวลาไปพัฒนา
ประชาธิปไตย เอาเวลาไปดูแลคนยากไร้ เสียเวลาเพราะพวกแก”

พี่ยม “พี่อู๊ดจะบ้าหรือไงผมปลอมตัวไปหลอกเค้า ผมไม่ได้ไปซื้อสิทธิขายเสียง
ซะหน่อย ไม่ต้องด่ากันขนาดนั้น อย่าดูถูกนะครีบ วันเลือกตั้ง ผมตื่นตั้งแต่
6 โมงเช้า”

วอก “เป็นคนดีขนาดนั้น”

พี่ยม “ตื่นมาเชียวแล้วก็หลับต่อ”

วอก+อู๊ด “อูย”

ตอน ทูพีซ จืดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

เป็นต่อ “ใจเย็นนะพี่ พี่หมอนเค้าอาจจะมีเหตุผลที่ทำได้”

พี่ยม “เอาอีกแล้ว เอะอะเข้าข้างเมียตลอดเลย (เป็นต่อเซ็ง) เค้าจะมีเหตุผลอะไร
มาแอบฟังแบบนี้มันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของเรารัด ๆ (กับวอก)
ไอ้วอกแกร่มมัยว่ารัฐธรรมนูญฉบับใหม่เค้าว่ายังไงเรื่องนี้บ้าง”

วอก “เค้าว่ายังไงเหอพี่”

พี่ยม “ไม่รู้เหมือนกัน ฉันทังไม่ได้ศึกษาอย่างละเอียด (วอก โว้ว!) หมอนเล่นมา
ดักฟังกันแบบนี้ หมอนก็ต้องเจอการเล่นละครตบตาของพวกเขา (พี่อู๊ดเดิน
มา) เป็นไงพี่ เขียนบทที่เราจะใช้เล่นตบตาที่หมอนมาเสร็จรึยัง”

ตอน โคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ยม “โอเคพี่ในเมื่อพี่ให้ความร่วมมือกับประชาธิปไตยขนาดนี้ผมให้ความ
ร่วมมือเต็มที่เลยพี่”

อู๊ด “ดีมาก”

ยม “ขั้นแรกที่จ่ายมาก่อนหัวละสองร้อย หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า ห้าคนหนึ่งพัน
บาทเอาเงินหนึ่งพันบาทมาก็รวบรวมกับผม ผมจะได้หักลิบเปอร์เซนมาเลย”

อู๊ด “ดูก็มีคนคิดแบบแสบในบ้านเมืองของเราไงวะประเทศไทยถึงไม่ได้ไปตั้ง
ไทหนสักทีไอ้ยม”

ตอน ไคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

เป็นต่อ “นี่พี่อู๊ดแก็งานเสร็จแล้วหรือ”

พี่อู๊ด “ตอนนี้ยังไม่อยากแก็งาน อยากแก็รัฐธรรมนูญให้เสร็จก่อนครับพี่น้อง...
พูดแล้วของจีนครับ ไม่รู้จะให้แก็กันทำไมนักหนา”

วอก “รัฐธรรมนูญนะหรือพี่อู๊ด”

พี่อู๊ด “งานผมเนี่ยครับพี่น้อง พี่หมอนเค้าจะให้แก็ทำไมนักหนา... คอยดูนะ ถ้าแก็
ไปให้ แล้วยังจะให้แก็อีกนะ คราวนี้ผมจะแก็ผ้าให้คุณเลยครับพี่น้อง”

ตอน ออกหัก ไม่ยั้งกะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

การสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมภาษา และ ความเป็นอยู่ของคนกรุงเทพฯ ความเป็น
คนเจ้าบทเจ้ากลอน การเล่นกับภาษาซึ่งเป็นวัฒนธรรมมาแต่ โบราณโบราณ ไม่จะเป็นคำผวน
คำพ้องรูป พ้องเสียง เป็นต้น

“ส่วนใหญ่จะถ่ายทอดมุขตลกประเภทนี้ผ่านตัวละครที่ชื่อว่า พิกอล์ฟ เป็นส่วนใหญ่
มีการนำบทเพลงที่เป็นที่นิยมมาแปลเนื้อให้ตลกขบขันประกอบกับภาษาท่าทางการแสดงออก จึง
ทำให้มุขนี้ถูกใช้บ่อยในละครเรื่องนี้” (คุณกิตติ เชี่ยววงศ์สกุล, 2550)

พี่ยม “อันบุญคุณน้องต่อมีมากหลาย เกินบรรยายถึงความดีทุกแห่งหน รูปก็หล่อ
แถมล่ำรวยหมวยจ๋วยชน (ฮือ) ไอ้วอกเพื่อนแก็เขียนกลอนบ้าไรวะเนี่ย”

วอก “ไม่รู้พี่ ภาษาบาลีสันสกฤตหรือป่าว”

พี่ยม “ภาษาบาลีสันสกฤตบ้านป่าเถื่อน” หมวยจ๋วยชน โทรไปถามมันเดี๋ยวนี้อย
ว่าแปลว่าอะไร เอ๊ะหรือว่าจะเป็นภาษาเวียคนาม”

ตอน ทูพีซ จี๊ดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

พี่อู๊ด “ที่นี่ผมเลยไปขุมมั่งครับพี่น้อง”

วอก “แล้วพี่ขุดเจอมัย”

พี่อู๊ด “เจอจะ ๆ เลขครับพี่น้อง”

วอก “เฮ้ย”

พี่อู๊ด “มันจีนเลยครับ จีนว่า เลขหมายที่ท่านชุดไม่สามารถติดต่อได้ในขณะนี้”
พี่ยม (ตะพี่อู๊ด)
พี่อู๊ด “อะผมไม่เนี่ย”
พี่ยม “หมั่นไส้ มุขปัญญาอ่อนแกใจไอ้เดีย หมั่นคนกำลังจะยกกาแฟเข้าปาก
 สำลักพรวดเลย”

ตอน ทูพีซ จี๊ดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

พอใจ “เจ้มันยังไม่มาอีกหรือคะ”
บ๊อย “อ้อ เห็นเจ้มันที่บอกว่าจะไปซื้อตุ้มหูเพิ่มครับ”
ที่กอล์ฟ “โธ้ยอย่างเจ้มันที่จะไปซื้อตุ้มหูเพิ่มทำไม ปากหมาอย่างนั้นไปซื้อตระก้อ
 มาครอบปากดีกว่ามัย”

มินท์ “สวัสดิ์ทุกคน”

ทิพย์+พอใจ “ไอ้โห”

ที่ทิพย์ “ที่กอล์ฟคะทิพย์ว่าไม่ต้องพาเจ้มันที่ไปซื้อตระก้อครอบปากแล้วละ พาไป
 โรงพยาบาลประสาทดีกว่า”

มินท์ “โหมเอย โหมงาม อร่ามแท้ แลตะลึง ได้เจออครั้งหนึ่ง สวยซึ่งตรงใจ โหม
 เอย โหมงาม อร่ามแท้ แลตะลึง ได้เจออครั้งหนึ่ง สวยซึ่งตรงใจ”

3 คน “พอแล้ว”

ตอน ทูพีซ จี๊ดหัวใจ (ออกอากาศวันที่ 17 มกราคม 2551)

พี่ยม “ฉันเตรียมการณ้ไว้หมดแล้ว...เดี๋ยวน้องครีมมาหาแก ฉันก็จะชวนเค้า
 ไปทานอาหารกลางวันที่ภัตตาคารสุดหรู !! หลังจากอาหารเสิร์ฟเสร็จ ฉันก็
 จะให้ไวโอลินของที่ร้านบรรเลงเพลงรัก แล้วในช่วงเวลาที่โรแมนติกที่สุด
 ฉันก็จะบอกเค้าว่า...”

พี่อู๊ด “น้ำมาปลาकिनมด”

พี่ยม “น้ำลคมคกินปลา...เก็บไว้บอกป้าแกหอะไอ้เดีย”

ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

พอใจ “(ร้องเพลง) หากไม่ดูเป็นการรบกวนก็จะชวนเธอมารักกัน ถูกใจเธอมาตั้งนานรู้มั๊ย หากเต็มใจจะโดนรบกวน ก็จะชวนมารวมหัวใจ คิดว่าช่วยหน่อยก็แล้วกัน”

พีทอล์ฟ “ว้ายยย หากไม่ดูเป็นการรบกวนก็จะชวนมาเป็นตุ๊ดกัน ผ่านมแค่ ดี ห้า พันรู้มั๊ย หากเต็มใจจะเป็นตุ๊ดจริง ก็ต้องทิ้งความเป็นผู้ชาย แต่ก็นั่งคิดได้เหมือนเดิม”

พอใจ “น่าเกลียด”

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พีอุ๊ด “(ร้องเพลง) เกิดมาเป็นฉลามพจนเจอร์”

ยม “(ร้องเพลง) เทียวเร่ร่อนร้องเพลงแลกเศษเงิน”

วอก “(ร้องเพลง) ที่เหลือกินเหลือเก็บเป็นส่วนเกินจะทำเงินสะสม”

พีอุ๊ด “(ร้องเพลง) รักษาโรคสีดวง”

ทั้งหมด (หัวเราะ)

ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พีทิพย์ “พอใจจ้า อย่าคิดมากเกินไปนะ คิดซะว่าเค้ายังไม่ใช่คนที่เหมาะกับเรา”

พีทอล์ฟ “ใช่ค่ะ ชีวิตน้องพอใจแค่โดนทำร้าย แต่ในที่สุดก็ไม่โดนทำลาย วันนี้แค่ หัวใจสลาย เดือนตัวเองเอาไว้ให้คิดว่าฉันต้องมีชีวิตอยู่ ความรักลวงหรือ มันก็แค่เจ็บปวด ไม่มีค่า ให้มันทำลายชีวิตฉันได้”

ต่อ “หน้าด้านสุด ๆ ”

ตอนเพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

พีอุ๊ด “(ตลกก็ตลกร้องเพลง) คนที่ไม่ใช่แฟนทำแทนให้ได้รีเปล่า เขาไม่รู้เอานะ แค่ชั่วคราว แค่กลางคืนขอยืมอ้อมแขน ถึงจะไม่ใช่แฟนทำแทนให้ได้หรือไม่เอาแต่ฆ่า ๆ กันไป จะไม่ก้าวล้ำเส้นแฟน ภาระอย่างอื่นนับแสน อ้อมแขนแฟน ผู้ที่ไม่ได้ครับพี่น้อง”

พ็ยม “โอ้ย ! ใครจะไปสู้อ้อมแขนแก่ได้ ขนาดข้างตัวเบือเรอแกยังกอดได้เลย”

ตอน ออกหักไม่ยกกะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

เป็นต่อ “ความรักที่มันพอดีเนี่ย มันจะหาได้ที่ไหนนะ”

พี่อู๊ด “นั่นสิครับพี่น้อง (ร้องเพลง) อันคนเราหญิงชายทั้งหลายแห่ต่างมีคิมิแยอยู่พอ ๆ กัน... ผมไม่กินเหล้าไม่สูบบุหรี่ ไอ้โห ! ทั้งกินทั้งสูบ... ฉันทันไม่จู้จี้ไม่จู้จ้น ไอ้โห ! คำกูตั้งแต่ปากขอยยันท้ายขอย แถมยังลงไม้ลงมือกับกูอีก... นี่แหละครับพี่น้อง ความรักมันไม่มีหรอกที่จะสมบูรณ์แบบ เพราะความรักเองมันยังออกแบบไม่ได้... ชีวิตกูจะสมบูรณ์แบบได้ มันต้องอาศัยความเข้าใจเท่านั้นครับพี่น้อง (ทุกคนคิดตาม / พี่อู๊ดร้องเพลง) ความรักความเข้าใจ ใครตอบได้ช่วยตอบที กูไม่เข้าใจ ทำไมอีข้างกระที่บูกู อยู่ทุกวันนหนน”

ตอน ออกหักไม่ยักกะตาย (ออกอากาศวันที่ 15 พฤษภาคม 2551)

จวบ “อย่างเจ้าเค้าไม่มีสติหรอก เค้ามีแต่สตอ...สตอเบอแหละนะ”

เป็นต่อ “แล้วยังไงเจ้... มาเค้าตายแล้วก็ต้องติดคุก สุดท้ายก็ไม่ได้อยู่ด้วยกันอยู่ดี... พี่อู๊ดพูดถูกแล้วละ ถ้าจะรักใครซักคนเนี่ย ความรักอย่างเดียวไม่พอหรอก ต้องมีความเข้าใจด้วย และที่สำคัญมันต้องมีสติด้วย”

เจ้มินท์ “ไอ้จวบ !! (คว่ำหัวจวบไว้ แต่จวบถอดแอฟโพรวิ่งหนี) หนอย

พี่หมอน “ไม่มีอะไรหรอก แค่นี้จะบอกว่า (ถกแขนเสื้อ) เมื่อก่อนพี่ไปสักแขนมาลายนึ่ง”

เป็นต่อ “ลายอะไรเหอครับพี่”

พี่หมอน “ลายเธอจนวันตึก รักเธอจนวันตาย ฮีว!”

พี่ยม “นั่นนะสิ.. เราก็คู่กันอยู่แค่นี้ แล้วมันไปเข้าถึงหูพี่หมอนได้ยังไง... (คิด ๆ) หรือว่าในหมู่พวกเราจะมีหมอนบ่อนไส้”

พี่อู๊ด “ใช่ครับพี่น้องยม ไม่บ่อนไส้ก็บ่อนไก ไม่บ่อนไกก็บ่อนปอยเปต”

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

วอก “อะ ๆ ๆ เห็นแก่ที่ไม่สบายนะเนี่ย เปลี่ยนไปร้องเพลงนี้แล้วกัน เปา บูนจิ้น”

พี่ยม “เออ ๆ ได้ ได้ ไม่มีเต่า”

วอก “(ทำคนตรีแบบเป่าบันจิ้น) แทง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ แท่แดแต่แต่แแต่ (พื้มยืม ๆ ทำมือแบบรำจิวโยกตามแล้วร้อง อ้อด อ้อด) แทง ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ แท่แดแต่แต่แแต่ (พื้มยืม ๆ ทำมือแบบรำจิวโยกตามแล้วร้อง จักกั้งแก็ด จักกั้งแก็ด) ไค่ฟงยั้งโกว เต่าเต็มมือ (พื้ม อ้อ! แล้วเซวิดลัมทันที) เต่าตั้งสองตัว.. ลม ใส่อย... แท่แดแต่แต่แแต่ แท่นแทน”

ตอน รักเราไม่เก่าเลย (ออกอากาศวันที่ 5 กรกฎาคม 2550)

สะท้อนทัศนคติและค่านิยมของสังคมไทย มุมมองของคนกรุงเทพฯ เช่น วัด ศาสนา ซึ่งดูเป็นเรื่องห่างไกลตัว หรือ เป็นเรื่องเซยที่จะพูดถึง ตลอดจนคนกรุงเทพฯ ที่กลับชื่นชมใน ค่านิยมแบบชาวตะวันตกมากจนเกินไป และความแตกต่าง การแบ่งชนชั้นของคนกรุงเทพฯ กับ คนชนบท

พอใจ “อู๋ พี่กอล์ฟกระเป่าใครคะเนี่ย น่ารักจังของพี่ทิพย์หรอคะ”
 พี่กอล์ฟ “อ้อ ไม่ใช่ของแม่ชีหรอคะวันนี้แม่ชียังไม่มาบ้านเราเลยป่านนี้ยังเดิน จงกลมอยู่กับมรรคทายก ซ้ายอย่างหนอ ขว้าย่างหนอ เจอชะนีหัวเหม่ง หนอ”
 ทิพย์ “นี่ต่อแต่ว่าต่อมีเวลาพาน้องไพลินไปเที่ยวบ้างหรือเปล่าถ้าเกิดว่าไม่มีนะ บอกทิพย์ได้เลยทิพย์จะพาไปเที่ยวเอง”
 พี่กอล์ฟ “น้องทิพย์พาน้องไพลินเค้าเป็นเด็กนอกนะคะเค้าคงไม่เที่ยวงานปิดทองฝัง ลูกนิมิต งานตักบาตรเทโวของแม่ชีหรอคะ”
 ทิพย์ “โอ้พี่กอล์ฟขาถ้าเกิดถึงจะเป็นเด็กนอกแต่ว่ามีจิตใจใฝ่ธรรมะทิพย์ก็เชื่อว่า ชวนไปน้องไพลินก็ต้องไปแน่นอน”

ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ต่อ “คือชุดที่เราใส่อยู่นี้”
 ไพลิน “สวยไหม๊ยะ ไพลินนี่นะจะเก็บเงินซื้อมาประมาณ 1 เดือนกว่าจะได้แพง มากคะ”
 วอก “โอ้โหหยุดได้แล้วพี่ว่าถ้าน้องหมุนต่อไปเนี่ยร้านนี้กระดาศชิตชู่คงไม่ พอเซ็คจุกพี่”

ต่อ “นั่งเถอะจ๊ะ มันสายนะแต่ว่ามันโซว์เยอะมากไปหน่อยมัย”
 ไพลิน “ไม่นะคะที่อเมริกาที่ใส่กันอย่างนี้มันเป็นเรื่องธรรมดาที่คนอื่นจะใส่
 ปีกินนี่”
 วอก “ว้าว วัลรุ่นแบบนี้ที่ประเทศเราต้องการ”
 ต่อ “คือเข้าใจประเทศอเมริกาที่มันประเทศไทยแล้วพี่ว่าชุดแบบนี้มัน”
 พอใจ “เอาน่าพี่ต่อวัลรุ่นก็แบบนี้และนะเอาเป็นว่าค่อย ๆ คุยไปเดี๋ยวน้องก็เข้าใจ
 เองเดี๋ยวพอใจช่วยคุยให้นะ”
 ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ทิพย์ “ต่อทิพย์ว่าน้อง ไพลินเริ่มโตเป็นสาวแล้วนะเค้าถึงได้แต่งตัวเซ็กซี่”
 เจมีนทร์ “ชุดของน้อง ไพลินเนี่ยนะเจ้ใส่ตอนอยู่ป.หนึ่ง”
 พี่กอล์ฟ “เจ้แเรคตั้งแต่ป.หนึ่งเลยหรอ”
 เจมีนทร์ “โอย ทาลีปสติคตั้งแต่อยู่อนุบาล ล้อเล่นนี่โลกนี้เค้าพัฒนาไปถึงไหนแล้ว
 จ๊ะแม่คุณเฮียสงสัยนี้จะอยู่ในวัดจนชินก็เลยคุ้นเคยอยู่กับสงฆจิวรชุดนาค
 ไซ้มัยจะแม่ซี”
 จวบ “อยู่ในวัดในวาก็สงบดีแหละครับคุณทิพย์อย่าอยู่ในนรกอเวจีเหมือนเจมีนทร์
 เค้าเลย”
 เจมีนทร์ “ไซ้เดี๋ยวดูเอาต้นจิวหัวขาดเลย”
 พอใจ “เจมีนทร์คะเค้าไม่ใช่ต้นจิวนะคะ”
 พี่กอล์ฟ “สมน้ำหน้าและไอ้จวบอยู่ดีไม่ว่าดีมาว่าเจมีนทร์อยู่ในนรก เจมีนทร์อยู่ใน
 สวนสัตว์เขาเขี้ยวเว้ย”
 เจมีนทร์ “ซีราฟไซ้มัย พอใจหรือยัง”
 ตอน ใคร ๆ ก็ใส่กัน (ออกอากาศวันที่ 20 ธันวาคม 2550)

ทิพย์ “ตกลงมีอะไรไปเล่าเนี่ย”
 เจมีนทร์ “ไม่มีอะไร ลูกค้านั่งร้านฉัน ฉันก็ดีใจ (มองไปที่ประตู เห็นบุญเฮ็นเดิน
 เข้ามา) อ้าว ! พี่บุญเฮ็นมาเที่ยวร้านเจ้หระอะเนี่ย (บุญเฮ็นยิ้ม ๆ / ทิพย์หัน
 ไปเห็น เฮ้ยยย !! / ทิพย์หลบ ๆ) นี่แวะใส่น้ำหอมมาด้วยหระอะเนี่ย”

บุญเย็น “ไม่ใช่ น้ำหอมหรือครับ นี่น้ำอบ เหลือมาจากงานสงกราน้ำพระตอง
สงกรานต์... กลิ่นมันอยู่ที่กาย แต่จะหอมหรือไม่หอมเนี่ยมันอยู่ที่ใจครับ (เจ้
มินท์ จ๊ะ) เออ คุณทิพย์หาอะไรหรือครับ”

จวบ “ไม่ได้หาเค้าหลบ”

บุญเย็น “หลบใครหรือครับ ? ใครจะทำอะไรคุณทิพย์”

ตอน นื่องหาย (ออกอากาศวันที่ 25 ตุลาคม 2550)

บุญเย็น “หลบใครหรือครับ ? ใครจะทำอะไรคุณทิพย์”

จวบ “โ้วว ! ที่คนนี้เค้าเป็นใครหรือเจ้ ทำทางเหมือนมรดกทายก”

เจ้มินท์ “ถูกเป๊ะ ! เนี่ยแฟนชัยทิพย์เค้า”

ตอน นื่องหาย (ออกอากาศวันที่ 25 ตุลาคม 2550)

ทิพย์ “นี่เจ้ ฉันยังเป็นคนธรรมดาอยู่นะ ยังมีรัก มีโลก มีโกรธ มีหลงเหมือนกัน
แหละ ฉันไม่ยอมทำลายน้ำใจเค้า”

เจ้มินท์ “เฮ้อ คนเราไม่ชอบก็บอกเค้าไปตรง ๆ สิ”

ทิพย์ “เคยบอกไปแล้ว เค้ายังมาตี้อยู่ เข้าใจมั๊ย... คนบางคนเนี่ย พุดทีเดียวเค้าก็
อาจจะเข้าใจ แต่กับบางคนพุดไปเค้าก็ไม่เข้าใจหรอก ฉันถึงหนีเค้าไป”

เจ้มินท์ “อ้าว แล้วจะให้ฉันทำยังไงล่ะ”

จวบ “อ้าว เจ้หาสามีอยู่ไม่ใช่หรือไง ก็เอาเค้ามาเป็นสามีสิ เค้าเป็นมรดกทายก
เรียกคนเข้าวัดเก่ง เค้าอาจจะเรียกแขกเข้าร้านเก่งก็ได้...”

เจ้มินท์ “ความคิดดี ขอถึบยอดหน้าซึกทีเถอะ”

ตอน นื่องหาย (ออกอากาศวันที่ 25 ตุลาคม 2550)

พอใจ “เล่าก็ได้ละ ก็มีวันนึงไซ้ใหม่คะ โบว์อะ เพื่อนพอใจเค้าชวนพอใจไปเดิน
เล่นที่สะพานพุทธ”

พิกอล์ฟ “เดี่ยว ๆ ก่อนนะคะ นื่องพอใจขา เป็นถึงประชาสัมพันธ์โรงแรมระดับ 5
ดาว ไปเดินสะพานพุทธเนี่ยนะคะ กันดาน ๆ ”

พอใจ “อ้าว”

พิกอล์ฟ “นี่พี่เป็นแค่แม่บ้านนะคะ พี่ยังเดิน พาราгонเลย”

พีทีย์ “เดี๋ยวนี้พี่กอล์ฟซื้อปิ้งพาราคอนแล้วหรอคะเนี่ย”
 พี่กอล์ฟ “ไปซื้อปิ้งอะไรคะ นื่องทิพย์ขา แค่เคลิมเดินตามผู้ชายไปเฉย ๆ ”
 พีทีย์ “อ๊า”
 พี่กอล์ฟ “พูดแล้วยังแข็งอยู่เลยนะคะเนี่ย เดินอยู่ตะวันนา ดีดี มีผู้ชายเดินปาดหน้า
 เคลิมเดินตามเค้าขึ้นรถเมล์ไปเฉยเลย เดินตามอยู่ 3 ชม. มันคงจะรำคาญอะ
 ค่ะ หันมาแล้วก็บอกพี่ว่า จะตามทำไมอีนี่ สปีซี่เดียวกัน”
 ตอน เพื่อนเขย (ออกอากาศวันที่ 6 มีนาคม 2551)

เป็นต่อ “ถ้าหัวข้อนี้ละ ผมว่าพี่ไปชวนป้าทิพย์คุยดีกว่า...”
 พี่อู๊ด “ซักก่อน... มันไม่ได้น่าเบื่อบ้างที่คิดนะครึบพี่น้อง ฟังผม... ฟังธรรมะจะ
 ทำให้ไม่เปลืองแรง แต่ถ้าฟังพรศักดิ์ส่องแสงจะเปลืองแรงเพราะ มีเมียเด็ก
 ต้องหมั่นตรวจเช็คร่างกะอะอะอะอายยย...”
 วอก “ฉันขอผมบ้าง... ฟังธรรมะจะทำให้ไม่โง่ แต่ถ้าฟังโปเตโต้ ถึงมีรักแท้ก็ดู
 ไม่ได้”
 พี่ยม “ฟังธรรมะทำให้ความรักไม่เกิด แต่ถ้าฟังพีสะเคิด จะทำให้อีกสาวซอน
 แลนนน”
 เป็นต่อ “ของผมเจ๊งกว่า... ฟังธรรมะทำให้ไม่มีคนโทรหา แต่ถ้าฟังบีเคอะสตาร์
 จะมีคนโทรมาเพื่อจะบอกว่ารักกก...”
 ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

พี่ยม “ถ้าไม่ใช่น้องเค็ก ไปบอก แล้วพี่หมอนรู้ได้ไงวะ”
 พี่อู๊ด “ผมรู้แล้วครึบพี่น้อง! (ทุกคนสนใจฟัง) พี่หมอนต้องเลี้ยงกุมารแน่ ๆ เลย
 ครึบ (ทุกคน โว้ว/พูดจริงจัง) อ้าว...นี่ไม่เชื่ออย่าลบหลู่ครึบพี่น้อง ที่บ้าน
 ผมเลี้ยงไว้องค์นี้ เคยบนขอหวยเอาไว้ พอถูกแล้วลืมนไปแก้ ตกคึกเท่านั้น
 แหละ มายืนอยู่ตรงปลายเตียงร้อง (ทำเสียงประกอบน่ากลัว) อืออ... อืออ...
 (ทุกคน เฮ้ย) เท่านั้นยังไม่พอนะครึบ ยังมาดิงขามอีก (ทุกคน อือ) เขย่าไป
 เขย่ามาจนเตียงเนี่ยสั่นเลย อีข้างเมียผมทนไม่ไหว เลยลุกขึ้นมาตีบดงพลัก”
 วอก “กุมารหงายท้องเลขไข่ม้อยพี่”

พี่อู๊ด “ผมเนี่ยแหละหัวทิ่มตกเตยงเลยจ้าบ (ทุกคน อ้าว) ก็มันบอกลูกปวคอี เรียก
อยู่ตั้งนานแล้ว ทำไมยังพาไปห้องน้ำอีก”

ตอน หมอนบ่อนไส้ (ออกอากาศวันที่ 19 กรกฎาคม 2550)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะ เป็นบทสรุปของผลการวิจัยการศึกษาลักษณะการนำเสนออารมณ์ขันในละครตลกสถานการณ์ (Situation Comedy) กรณีศึกษาละครเรื่อง “เป็นต่อ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่องเป็นต่อ และเพื่อศึกษาอารมณ์ขันเรื่องเป็นต่อที่สามารถสะท้อนมิติทางสังคมให้เห็นถึงการดำเนินชีวิตของคนกรุงเทพฯ ผู้วิจัยได้ศึกษาบทละครเรื่องเป็นต่อ จำนวน 10 ตอน เลือกศึกษาเฉพาะฉากคอนโด ฉากออฟฟิศ และฉากบางบาร์ ระยะเวลาตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2550 – พฤษภาคม 2551 รวม 5 เดือนโดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับการสื่อสารอารมณ์ขันแนวคิดเรื่องรูปแบบละครโทรทัศน์แบบละครตลกสถานการณ์ (Situation Comedy) และทฤษฎีประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมกับการรับรู้ความหมาย

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ตอนที่ 1 วิธีการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่อง เป็นต่อ โดยใช้กรอบในการวางเงื่อนไขของบทตลก แบ่งออกเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับภาษา ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 23 ครั้ง ถือว่าเป็นที่นิยมในการใช้มุขตลกแบบนี้ในการสร้างเสียงหัวเราะเพราะทำให้คนดูเข้าใจง่าย ในการใช้ภาษาเราจะสังเกตได้ว่าจะเสนอมุขตลกโดยการสอดแทรกบทกลอนต่าง ๆ นั้นแสดงให้เห็นถึงความ เป็นเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมไทยที่มีอารมณ์สุนทรีย์ เจ้าบทเจ้ากลอนใช้ภาษาอย่างมีศิลปะและ น่าจะสะท้อนให้เห็นถึงรสนิยมของคนไทยที่สืบทอดมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

2. การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับสามัญสำนึก ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 10 ครั้ง โดยส่วนใหญ่จะเป็นการแสดงออกของมุขตลกที่ไร้สาระไม่มีเหตุผลมากกว่าที่จะเป็นเรื่องเพื่อ ฟัน เกินจริง เข้ามาอยู่ในบทละครเรื่องเป็นต่อ

3. การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับความรู้สึก ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 26 ครั้ง เป็นมุขตลกที่จะเข้าใจเฉพาะสังคมนั้น ๆ ที่มีวัฒนธรรมและการรับรู้ในบริบทร่วมกัน เช่น การเปรียบเทียบกันกระเทย กับถั่วลิเจีย ถ้าไม่ใช่คนในสังคมไทยในยุคนั้นก็คงไม่รู้สึกรำกับมุขนี้

4. การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 49 ครั้ง หยิบยกเอาเหตุการณ์ประจำวันที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องครอบครัว เรื่องเพื่อน เรื่องศิลปวัฒนธรรม หรือเรื่องการเมืองที่ทุกคนมีประสบการณ์ร่วมกัน

5. การสร้างมุขตลกโดยการเล่นตลกกับกลไกของชีวิต ในจำนวน 10 ตอนนี้มีทั้งหมด 2 ครั้ง เป็นการสลับบทบาทที่เป็นอยู่จากผู้ชายปลอมเป็นกระเทย

5.1.2 ตอนที่ 2 จากการศึกษาอารมณ์ขันในบทละครตลก สามารถสะท้อนมิติทางสังคมของคน

กรุงเทพฯ

อารมณ์ขันในบทละครตลกสถานการณ์สามารถสะท้อนมิติทางสังคมของคนกรุงเทพฯ ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง ในปัจจุบันได้เป็นอย่างดีไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ร่างรัฐธรรมนูญที่มีการณรงค์ให้ประชาชนไปร่วมกันลงคะแนน หรือการสะท้อนให้เห็นค่านิยม วัฒนธรรมความเป็นอยู่ของคนไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ตลอดจนสะท้อนให้เห็นถึงการเคารพ ผู้อาวุโส ปู่ย่าตายาย หรือญาติผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามของไทย

จากการสำรวจละคร “เป็นต่อ” พบว่ามักใช้มุขตลกในลักษณะเหยียดรูปร่างหน้าตา และล้อเลียนเกี่ยวกับความสวยงามเพื่อให้เกิดความขำ โดยตัวละครหญิงจะถูกเหยียดหยามในเรื่องดังกล่าวมากกว่าชาย บางครั้งยังพบเนื้อหาที่ใช้ความรุนแรงทางเพศด้วย สำหรับตัวละครเพศที่ 3 จะถูกนำเสนอในเชิงตลก วิดว้าย บ้าผู้ชาย และทำสิ่งไร้สาระ ซึ่งถือเป็นปรากฏการณ์อคติและเหยียดเพศที่ 3 อย่างชัดเจน

“ผู้จัดละครควรแก้ไขชิทคอมให้มีเนื้อหาของผู้คนแต่ละชนชั้นที่เท่ากัน และระมัดระวังการสร้างบุคลิกตัวละครอันจะส่งผลให้เกิดความคิดและทัศนคติที่ผิดเพี้ยน ควรแก้ปัญหาเรื่องอคติที่นำเพศหญิงมาใช้เรียกเสียงหัวเราะ ตอกย้ำว่าเป็นวัตถุทางเพศ ลดการเหยียดความบกพร่องด้านรูปร่างหน้าตามาล้อเลียน เพราะจะยิ่งขยายความแตกต่างและทำให้คนอื่นรู้สึกด้อยค่า” (เอื้อจิต วิโรจน์ไตรรัตน์, 2550)

5.2 อภิปรายผล

การวิเคราะห์บทละครเป็นต่อ จำนวน 10 ตอน เฉพาะฉากคอนโด ฉากออฟฟิศ และฉากบาร์และการสัมภาษณ์เชิงลึกของผู้กำกับการแสดง และคนเขียนบทจำนวน 2 ท่าน เกี่ยวกับวิธีการนำเสนออารมณ์ขันของตัวละครเรื่องเป็นต่อ ทำให้ทราบว่า

1. ละครซิทคอมเรื่องเป็นค่อนี้ได้มีการวางกรอบเงื่อนไขการเสนอความตลกของมุขตลกต่างประเทศ โดยแบ่งเป็น 5 ประเภท ดังที่กล่าวมาข้างต้น โดยใช้การดำเนินเรื่องตามแนวคิดเรื่องรูปแบบและละครโทรทัศน์แบบละครตลกสถานการณ์ Situation Comedy ซึ่งเป็นละครที่มีลักษณะการดำเนินเรื่องไม่ซับซ้อน เป็นประเด็นหลัก(main) และมีประเด็นรอง (sub) อีกหนึ่งเรื่อง ซึ่งจะเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวกับประเด็นหลักก็ได้ ทั้งนี้ในเรื่องของเวลาที่ดำเนินต่อหนึ่งตอนจะมีลักษณะของละครที่จบในตอนมีการเริ่มเรื่อง การขัดแย้ง การเกิด และการขยายตัวของปัญหา จนถึงจุดสุดยอดของปัญหาและอวสานในที่สุด

วิธีการในการเขียนบทละครตลกแบ่งออกเป็น 5 ส่วนใหญ่ คือ

1.1 การเขียนบทตลกโดยนำภาษามาเล่น เช่น การแปลงเพลง การใช้คำพวน การใช้สำนวนโวหารต่าง ๆ หรือการใช้คำเหมือนกันแต่ต่างความหมายเพื่อให้เกิดความหมายที่ต่างไปจากความหมายเดิม ซึ่งวิธีนี้จะสอดคล้องกับทฤษฎีการเล่นตลกกับภาษา

1.2 การเขียนบทตลกโดยการนำสามัญสำนึก ซึ่งเป็นบรรทัดฐานของสังคมนั้น ๆ ในแต่ละสังคมต่างมีกฎเกณฑ์ว่าเรื่องใดสามารถพูดคุยกันได้อย่างเปิดเผย และเรื่องใดบ้างเป็นเรื่องต้องห้าม หรือ เป็นเรื่องเพื่อฝันที่เป็นจริงไม่ได้กฎเกณฑ์เหล่านี้เป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปจนกลายเป็นสามัญสำนึกของสมาชิกสังคมนั้น ในเรื่องเป็นค่อนี้มักไม่ค่อยนิยมนำเรื่องเพื่อฝันเข้ามาเขียนเป็นบทละครเนื่องจากเนื้อหาของละครเรื่องเป็นต่อจะเป็นละครที่นำเสนอเรื่องจริง เหตุการณ์ปัจจุบันที่เกิดขึ้นจริงในสังคม จึงไม่ใช่เรื่องเพื่อฝันหรือจินตนาการ แต่จะนำเหตุการณ์นั้น ๆ ออกมาชี้แนะเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสังคม เพื่อหาหนทางแก้ไข และให้แง่คิดในมุมมองจากเรื่องหนักเป็นเรื่องเบา ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการเล่นตลกกับสามัญสำนึก

1.3 การเขียนบทตลกโดยการนำเรื่องของอารมณ์และความรู้สึกจากวัฒนธรรมสังคมนั้นที่มีแบบแผนกำหนดไว้แล้วว่าควรมีการแสดงออกในแต่ละสถานการณ์อย่างไร เมื่อมีการแสดงออกผิดแปลกออกไปจึงเกิดเสียงหัวเราะ แต่การเล่นตลกกับความรู้สึกเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อนสิ่งที่ต้องห้ามเลยคือ ในเรื่องของสถาบันพระมหากษัตริย์ ศาสนา เป็นต้น สำหรับในละครเรื่องเป็นค่อนี้มีเรื่องเกี่ยวกับศาสนาเข้ามาบ้างแต่ไม่รุนแรงนัก เป็นแค่เพียงคำพูดหยอกล้อกับตัวละครที่มีบุคลิกเป็นคนใจบุญ ชอบเข้าวัดปฏิบัติธรรม ซึ่งอาจจะไม่ค่อยพบเห็นมากนักในสังคมปัจจุบัน การเขียนบทประเภทนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการเล่นตลกกับความรู้สึก

1.4 การเขียนบทตลกโดยการนำเรื่องในชีวิตประจำวัน เรื่องรอบ ๆ ตัวหยิบยกนำมาล้อเลียนไม่ว่าจะเป็นเรื่องครอบครัว เพื่อน ศิลปวัฒนธรรม การเมือง หรือข่าวสารบ้านเมือง ซึ่งทุกคนมีประสบการณ์ร่วมกันในชีวิตประจำวัน นำมาแสดงออกในบทละครที่ตลกขบขันแต่สามารถสร้างประโยชน์ให้กับคนดู บางครั้งอาจทำให้คนดูคล้อยตามดังตัวอย่าง เช่น เหตุการณ์

ร่วมร่างรัฐธรรมนูญ การรณรงค์ให้คนไทยไปเลือกตั้ง เป็นต้น การเขียนบทประเพณีนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการเล่นตลกกับเรื่องในชีวิตประจำวัน

1.5 การเขียนบทโดยการนำกลไกของชีวิต ซึ่งเป็นพฤติกรรมทางสังคมที่ปฏิบัติจนเป็นกิจวัตรประจำวันมาสลับทบทวนหน้าทีกัน การเขียนบทตลกประเภทนี้ไม่ค่อยนิยมในละคร sitcom เรื่องเป็นต่อเท่าไรนัก เนื่องจากมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกันระหว่างคนไทยกับคนตะวันตก ซึ่งเป็นที่เข้าใจยาก การเขียนบทละครประเภทนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการเล่นตลกกับกลไกของชีวิต

2. ละคร sitcom เรื่องเป็นต่อ ถือว่าเป็นสื่อบันเทิงหนึ่งที่ทำให้ทั้งความสนุกสนาน ขำคิด และผ่อนคลายไปกับมุขของตัวละครแต่ละตัวที่สร้างสีสันให้ sitcom ไม่น่าเบื่อ และยังทำหน้าที่เป็นหลุมหลบภัยทางจิตใจ (Escapist) เพราะสังคมไทยในปัจจุบันต้องการหาที่พึ่งทางจิตใจอย่างมากเนื่องจากสังคมไทยมีแต่ความวุ่นวายทั้งจากเหตุบ้านการเมืองที่ไม่ลงตัว สภาวะเศรษฐกิจขึ้น ๆ ลง ๆ ค่าครองชีพที่สูงและแพงขึ้น โดยเฉพาะชุมชนเมือง ชีวิตวันหนึ่ง ๆ อยู่แต่กับการทำงานและชีวิตบนท้องถนน รถติดที่แออัด บวกกับสภาพแวดล้อมที่ร้อนอบอ้าว เจอแต่เรื่องเค็ม ๆ ขำซากแบบจำเจ มีแต่ความน่าเบื่อหน่าย จึงก่อให้เกิดภาวะของความเครียด ซึ่งเป็นสาเหตุของปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น ฆ่าตัวตาย ลักขโมย สังคมเสื่อมทราม ฆ่าชิงทรัพย์หรือแม้กระทั่งปัญหาความยากจน เป็นต้น เลยมีความจำเป็นต้องหาสิ่งที่มาผ่อนคลายหลังเสร็จจากภารกิจในแต่ละวัน นั่นก็คือ ช่วงหลังเลิกงาน เป็นการทำงานในออฟฟิศ พอค้า แม่ค้า หรือแม้แต่การดำเนินชีวิตภายในบ้านแบบครอบครัวที่อบอุ่น

ละคร sitcom เรื่องเป็นต่อส่วนใหญ่จะเน้นเนื้อหาที่เป็นแบบกลุ่มครอบครัวเล็ก เพื่อที่ต้องการสะท้อนให้เห็นว่า สังคมในปัจจุบันยังขาดครอบครัวที่อบอุ่น มุมมองเนื้อหาของ sitcom ก็จะเป็นแบบสะท้อนสังคม ค่านิยม แฟชั่น วัฒนธรรม ศาสนา ฯลฯ รวมถึงนำเอาวิถีชีวิตของสังคมไทยในปัจจุบันนำมาเป็นส่วนหนึ่งของบทละครและสอดแทรกความสนุกสนานเข้าไป ทำให้คนที่ดูหันกลับมานึกคิดว่า “เราน่าจะเป็นเหมือนครอบครัวนี้นะ เราน่าจะดูแลครอบครัวและน้อง ๆ ได้ อย่างเป็นต่อทำ” บวกกับความรักก็ก๊อ๊กแบบวัยรุ่นหนุ่มสาว เพื่อให้เข้ากับคนดูทุกเพศทุกวัย มีสไตล์ของตัวละครที่หลากหลายเพื่อความลงตัวที่เหมาะสม เพื่อไม่ให้ sitcom ของเราเบื่อ sitcom จะเป็นละครแบบต่อเนื่องเพื่อเป็นจุดสนใจให้คนดูคอยติดตามตลอดเวลา มีความสั้น กะทัดรัด ดูแล้วเข้าใจง่าย ได้ใจความ มีบทสรุปที่ลงตัว และใช้ตัวละครชุดเดียวในการแสดง

ละคร sitcom เรื่อง เป็นต่อ สะท้อนให้เห็นว่าสื่อได้ทำการประกอบสร้างความจริงที่อยู่รอบตัวและสามารถชี้้นำให้คนในสังคมมีพฤติกรรมเลียนแบบและปฏิบัติตามตลอดจนได้ดีแม้กับเหตุการณ์ของคนในสังคมนั้น ๆ ซึ่งในปัจจุบันสังคมไทยมีการเปิดกว้างในการรับอารยธรรมตะวันตกเข้ามามากยิ่งขึ้น โดยผู้คนในสังคมนั้นได้หล่อหลอมตัวเรา จนเราค่อย ๆ ซึมซับ

(Internalize) ภาวะเบียบสังคมเข้าไปในตัวเอง และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนและโลกรอบ ๆ ตัว แต่คนต่างเกิดมาจากโลกทางกายภาพเดียวกันแต่มีสังคมที่ต่างกัน การรับรู้และการตีความหมายจึงต่างกัน บทละครตกในเรื่อง “เป็นต่อ” ที่มีการพูดถึงเพศที่สาม โดยการหยอกล้อเพื่อให้เกิดอารมณ์ขัน แต่เป็นเรื่องต้องห้ามของชาวตะวันตกซึ่งถือว่าเป็นการมีอคติกับเพศที่สาม เพราะในสังคมของชาวตะวันตกมีความละเอียดอ่อนกับเรื่องนี้มาก หรือแม้กระทั่งมุขบางมุขประชาชนต่างจังหวัดก็อาจจะไม่ตกลงเนื่องจากมีสภาพแวดล้อมความเป็นอยู่ที่ต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการประกอบสร้างความเป็นจริงทางสังคมกับการรับรู้ความหมาย

สิ่งสำคัญสำหรับการดูจิตคอมเพื่อการหาที่พึ่งทางจิตใจ คือ ดูแล้ว ต้องหัดคิดตาม ดูแล้วเอาบางมุขที่ดี ๆ มาปรับใช้กับการดำเนินชีวิตของเรา เพื่อที่จะใช้เป็นตัวแก้ไขปัญหา ในสถานการณ์ต่าง ๆ อย่างเช่น สังคมไทยในปัจจุบัน ไม่ใช่ว่ามีปัญหาอันใหญ่หลวงกำลังมาขัดขวางการทำงานของคุณ แต่คุณกับไม่ทำอะไรเลย มีแต่จะหนีปัญหาอย่างเดียว หรือแก้ไขปัญหาที่ปลายเหตุ ซึ่งมันเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง ดูแล้วความมีวิจารณญาณ ใช้สมองคิดตามอยู่เสมอ เพราะนั่นมันอาจจะเป็นหนทางหรือ

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการทำวิจัยละคร “เป็นต่อ” อย่างต่อเนื่อง ว่ามีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด จะเป็นการช่วยในการประเมินผลเพื่อนำไปพัฒนาปรับปรุงบทละครให้ตรงตามความต้องการของผู้ชม
2. ละคร “เป็นต่อ” เป็นละครที่มีกลุ่มเป้าหมายชัดเจน คือผู้ใหญ่วัยทำงานอายุตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป ก็จริง แต่การที่ได้มีการจัดจำหน่ายเป็นวีซีดี เพื่อนำมาเผยแพร่อาจทำให้ไม่สามารถจำกัดอายุของผู้ชมได้ ดังนั้น จึงควรพิจารณาในเรื่องของบทละคร รวมถึงบทบาทของนักแสดงซึ่งอาจสื่อมาในเรื่องราวของเพศ หรือใช้คำพูดลามกสองแง่สองงามตลอดจนการแต่งกายที่สื่อแหลมจนเกินไปเป็นการโชว์เนื้อเนื้อหนังมังสาของตัวละครสาว ๆ มากจนเกินพอดี โดยเฉพาะแฟชั่นโชว์สะคือที่เสนอภาพมากเกินไป และเรื่องของเพศที่ 3 ที่บางครั้งผู้เขียนบทละครได้เขียนไปในแนวทางที่ดูถูก กดขี่รังแก เพศที่ 3 ทั้งพูดและการกระทำ ทำให้เกิดภาพลบต่อสังคมได้
3. การเขียนบทละครจิตคอมควรพิจารณาถึงคนในสังคมเป็นหลักเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดของการอยู่ร่วมกันในสังคม ซึ่งแนะแนวทางที่ถูกต้องให้กับสังคมเพราะละครก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคมเช่นกัน

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยในอนาคต

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบละคร “เป็นต่อ” กับละครซิทคอมความเรื่องอื่นว่ามี
ความแตกต่างกันอย่างไร
2. ควรศึกษาละคร “เป็น” ในแง่ผู้รับสาร เพื่อพิจารณาถึงการรับรู้และการยอมรับของ
ผู้ชม

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

ปฐม หงส์สุวรรณ. (2546). **สื่อกับมานุษยวิทยา**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. (2536). **อารมณ์ขันในสื่อมวลชน**. กรุงเทพฯ : โครงการหนังสือชุดวิจัยและพัฒนา นิเทศศาสตร์.

วิทยานิพนธ์

กรรณิกา เวียงเพิ่ม. (2539). **การวิเคราะห์ละครโทรทัศน์แบบ situation comedy เรื่องคู่ซิ่นซูลมุน**. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนัญญา ไชลออ. (2544). **การสื่อสารอารมณ์ขันของนักแสดงตลก “รายการโทรทัศน์ก่อนบ่ายคลายเครียด”**. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุรพล บัณฑิตเศรษฐี. (2539). **อารมณ์ขันใน พล นิกร กิมหงวน ของ ป.อินทรมานิต**. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสื่อสารมวลชน, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

เรื่องย่อ

เป็นต่อ เป็นละครแนวชีวิตคอม ในมุมมองของคนโสดรุ่นใหม่ที่กำลังแสวงหาคู่ และเส้นทางการเดินทางของชีวิต เรื่องราววัน ๆ ของนายเป็นต่อ (ชาคริต แย้มนาม) พนักงานฝ่ายขายของนิตยสารรายเดือน สำหรับคนเมืองหลวง เป็นต่อไม่ใช่ศิลปินสติเฟื่อง และไม่ต้องการ โค้ดเด่นเป็นคารา เขาต้องการแค่มีชีวิตที่เรียบง่ายและมั่นคง เขาต้องการแค่เป็นพนักงานฝ่ายขายเหมือนพนักงานอีกหลายหมื่นแสนคนในกรุงเทพฯ แต่ความต้องการอันสมถะเรียบง่ายของเขานั้นกลับไม่เคยเป็นอย่างที่เขาต้องการ

เป็นต่อ หนุ่มวัย 27 ปี อาศัยอยู่ในคอนโดมิเนียมกับน้องสาวชื่อ พอใจ (พิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร) ที่เพิ่งจบมหาวิทยาลัยมาหมาด ๆ ต่างคนต่างมีความรักและห่วงใยกัน แต่เนื่องจากวัยที่ไม่ใกล้และไม่ไกลกันนัก การแสดงความรักและความเป็นห่วงกันจึงกลายเป็นเรื่องที่ยากไป ความเป็นห่วงซึ่งกันและกันจึงกลายเป็นอุปสรรคของการดำเนินชีวิตของอีกฝ่ายหนึ่ง อีกทั้งยังมีเพื่อน ๆ ร่วมงานที่บริษัท ทั้งพี่ม (เจ็บบ เจริญยิ้ม) ฝ่ายศิลป์จอมเพี้ยน, วอก (กิตติ วงศ์กุล) รุ่นน้องจอมไฮเปอร์, พี่หมอน (ผอูน จันทรศิริ) ผู้จัดการปากกรรไกร ที่พร้อมใจกันสร้างปัญหาให้พนักงานฝ่ายขายอย่างเขา ต้องเป็นผู้คอยตามแก้ตลอด

รวมไปถึงมีร้านอาหารกึ่งผับที่ประจำของพวกเขาคือ เป็นต่อ ที่ช่องสุ่มทั้งความวุ่นวายและปัญหาที่แก้ไม่รู้จักหมด ทั้งเจ็มนัท (วิษชุดา พินคัม) สาวเซ็กซี่พนักงานดูแลร้าน และจวบบ้อยที่พร้อมจะเพลี่ยถ้าทะเลาะด้วย ถ้าจะมีคำถามซักข้อที่เป็นต่อจะถาม ก็คงจะถามว่า เขาจำเป็นต้องเป็นคนช่วยเหลือคนอื่นไปอย่างนี้อีกนานเท่าไร คำตอบที่ได้ก็คือ คงเป็น "เป็นต่อ" ไปเรื่อย ๆ เรื่องราวของละครเรื่องนี้ โดยรวมจะพูดถึงชีวิตของคนโสด และเสน่ห์ของความเป็น โสด ทั้งความสนุก ความเหงา การออกเดท และการแสวงหาไม่ว่าจะเป็นเรื่องของคู่หรือความมั่นคง

นักแสดง

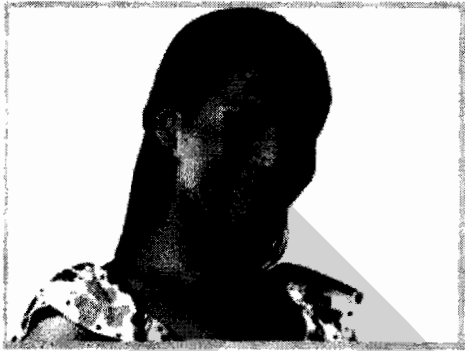
“ชาคริต แย้มนาม ” รับบท เป็นต่อ - เป็นต่อ เหยี่ยวทอง

พนักงานฝ่ายขายโฆษณาอายุ 27 ปี ของบริษัทผลิตนิตยสาร Bangkok Life (BKL) เป็นคนเรียบร้อย ๆ ง่าย ๆ แต่งตัวสะอาดสะอ้าน ชอบวางแผน และใช้เหตุผลในการดำรงชีวิต มีอารมณ์ขัน เจ้าชู้เล็กน้อยพอน่ารัก ใจอ่อน อาศัยอยู่กับน้องสาวเพียง 2 คน เนื่องจากพ่อแม่แยกทางกัน ทำให้เป็นต้องรับหน้าที่ดูแลน้องสาวไปโดยปริยาย

“พิมพ์มาดา บริรักษ์ศุภกร ” รับบท พอใจ เหยี่ยวทอง

น้องสาวเป็นต่อ นักศึกษาจบใหม่พร้อมสำหรับการต่อสู้กับโลกภายนอกแล้วมีปัญหาทะเลาะกับเป็นต่อได้ทุกวัน อยู่คนเดียวเดียวกับเป็นต่อ มีความเป็น เด็กรุ่นใหม่สูงนั่นคือ ชอบ และสนใจอะไรเป็นพัก ๆ คิดว่าตัวเองโตแล้ว แต่ข้างในยังคิดอะไรเป็นเด็กตลอด ชอบวางอำนาจเหนือพี่ตนเอง ชอบความทันสมัย, ชอบแฟชั่น และมักมีเรื่องเซอร์ไพรส์มาให้เป็นต่อปวดหัวอยู่เสมอ

“มยุริญ ผ่องผุดพันธ์” รับบท ทิพย์ วงศ์ศร

แฟนเก่าของเป็นต่อ อายุ 25 ปี พนักงานฝ่ายการตลาด บริษัทแห่งหนึ่ง ชีงอน,จีบ่น และวาดฝันที่จะมีงานแต่งงานแบบโนนินิยาย บางครั้งก็ปล่อยให้ความรู้สึกอยู่เหนือเหตุผล เจ้าระเบียบและลึก ๆ ยังอยากกลับมาคืนดีกับเป็นต่อ กลับมาวนเวียนอยู่ที่คอน โดฯ นี้เสมอเพราะสนิทกับพอใจ

“ผอูน จันทรศิริ” รับบท สายสมร เก่งงาน

ผู้จัดการทั่วไป ของนิตยสาร BKL ที่มีปากเป็นอาวุธ ชอบประชดประชันพูดจาเมฆนาว ไม่มีน้ำ ไม่สนใจใคร สนใจแต่งงานจะเสร็จใหม่และใครู้งาน เป็นตัวขัดขวางความสุขของพวกเป็นต่อ อย่างเป็นทางการ

“ธรรง มกจ๊ก” รับบท ก้อบ-บุญกอบ ช้างพลาย

กระเทยไทย ใจกล้า วัย 30 ปี พนักงานทำความสะอาดภายในคอนโดฯ รักสนุก, ช่าง
เม้าท์ ตามประสากระเทย...

“วิษชุดา พินดัม” รับบท มินท์-บังอร มีแต่้ม

หุ้นส่วนร้าน “ บางบาร์ ” สาวสวยเซ็กซี่ วัย 26 ปี เชื้อมั่นในความสวยและเซ็กซี่ของ
ตัวเอง..ใช้เสน่ห์ตัวเอง ใจดีกับเป็นต่อเป็นพิเศษ เป็นที่หมายปองของ พี่ม.

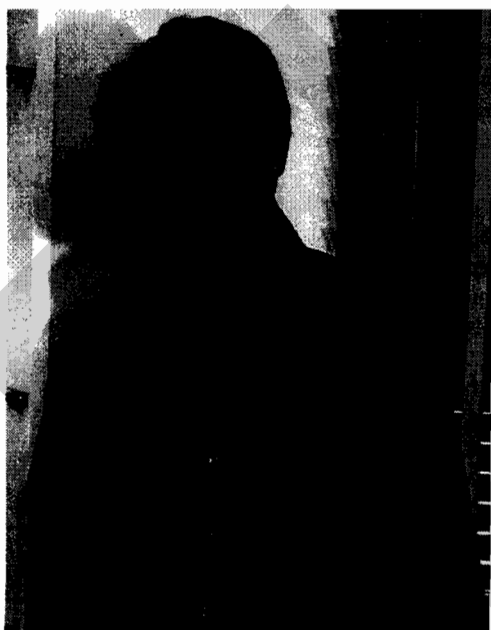
“เจ็บบ เซิญยิ้ม” รับบท วิเศษนิยม กอบกู้

“แอ๊ด มกฉัก” รับบท พี่อู๊ด นุศร โคตร

“เกตุอ-กิตติ เชี่ยววงศ์สกุล” รับบทจเร เชี่ยววงศ์สกุล

“สร้อย สารคาม” รับบท จวบ-ประจวบ ดีเลิศ

บทสัมภาษณ์

นายจิรศักดิ์ โย้จิว ตำแหน่งผู้กำกับละครเรื่องเป็นต่อ

ถาม : หลักในการกำกับละครซิทคอมเรื่องเป็นต่อเป็นอย่างไร แตกต่างจากละครเรื่องอื่นอย่างไร

ตอบ : ละครซิทคอมต้องอาศัยจังหวะของการเล่นมากกว่าละครธรรมดาไม่ว่าจะเป็นการรับการส่งบทของตัวละครในฉากนั้น ๆ การตอบทล้าช้าก็จะเกิดอาการยึดไม่กระฉับและดูไม่เป็นธรรมชาติ แต่ถ้าเล่นเร็วเกินไปก็จะดูรน เนื่องจากการถ่ายทำมีการใช้คนดูเข้ามาร่วมดูในสถานที่จริง นักแสดงจึงต้องทิ้งจังหวะเพื่อให้คนดูหัวเราะกับมุขตลกที่ตนเล่น การถ่ายทำก็จะเรียงฉากตามลำดับเพื่อให้คนดูจริงเข้าใจในเนื้อเรื่อง มีการซ้อมหลายครั้งก่อนถ่ายทำจริง เนื่องจากเป็นละครตลกเพราะฉะนั้นการแสดงออกทางสีหน้าท่าทาง อากัปกิริยาจึงมีส่วนสำคัญมากในการสร้างเสียงหัวเราะ

ถาม : ปัญหาและอุปสรรคของการถ่ายทำมีอะไรบ้าง

ตอบ : โดยทั่ว ๆ ไปจะมีการเตรียมงานทุกครั้งก่อนวันถ่ายจริง ปัญหาต่าง ๆ จึงต้องแก้ไขก่อนวันถ่าย แต่ถ้าหน้างานมีปัญหา เช่น บท ซึ่งอาจมีการปรับเปลี่ยนได้บ้างเพื่อให้เกิดความเหมาะสม อาจมีการเติมมุข เช่น การใส่เพลงเพิ่มให้ตัวละครร้องให้ตรงกับสถานการณ์ปัจจุบัน หรือมุขเสียดสีหยอกล้อ เป็นต้น

นักแสดงจะต้องมีการท่องบทก่อนการแสดงเพื่อให้เกิดความคล่องไม่ติดขัดช่วยให้การถ่ายทำเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว วิธีการพูดบทต้องเข้าปากเป็นธรรมชาติ เพราะละครซิทคอมต้องการความเป็นธรรมชาติมากที่สุด ตั้งละครทุกตัวเสมือนมีชีวิตจริง จับต้องได้ เป็นคนที่มีอยู่ในสังคมเหมือนเป็นตัวแทนของคนทั่วไป

ถาม : คิดว่าละครเป็นต่อสามารถสะท้อนวิถีทางสังคมของคนกรุงเทพฯ ได้หรือไม่อย่างไร

ตอบ : ได้ เพราะ ละครเป็นต่อเป็นละครที่เขียนจากเรื่องราวสถานการณ์จริงของคนในสังคม ในหลาย ๆ แง่มุม คนส่วนใหญ่ในสังคมเมืองจะทำงานออฟฟิศ อยู่คอนโดที่ใกล้ที่ทำงาน และมีชีวิตที่ชอบเที่ยวกลางคืน เป็นต่อจึงเป็นตัวแทนของคนรุ่นใหม่ที่มีวิถีชีวิตอีกแบบหนึ่ง และตัวละครทุกตัวล้วนแล้วแต่เป็นตัวแทนของคนในสังคมทั้งสิ้น

ถาม : คิดว่าละครเป็นต่อจะออกอากาศอีกนานแค่ไหน

ตอบ : เนื่องจากมีการตอบรับจากผู้ชมดีมากในขณะนี้ยังไม่มีการกำหนดก็คงจะทำไปเรื่อย ๆ

คุณกิตติ เชี่ยววงศ์สกุล และคุณอรรณพล ปานดี ตำแหน่งผู้ร่วมเขียนบทละคร

ถาม : โครงสร้างของละครซิทคอมเป็นอย่างไร

กิตติ : แบ่งเป็น 2 เส้นเรื่อง คือ เส้นหลักและเส้นรอง เส้นหลัก คือ เรื่องราวทั้งหมดในละครตอนนั้น ส่วนเส้นรองจะเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับละครตอนนั้นเลยก็ได้

อรรณพล : ในแต่ละตอนจะแบ่งเป็น 9 ฉาก 2 องก์ ในฉากเริ่มเรื่องเป็นฉากแรกเรียกว่า "Prologue" คือฉากเปิดเรื่องทั้งหมดว่าวันนี้จะเสนอเรื่องอะไร หรือบางครั้งใช้เปิดตัวนักแสดงรับเชิญเลยก็ได้ แต่ในบางครั้งเรื่องราวในฉากนี้อาจไม่เกี่ยวข้องกัละครตอนนี้เลยก็ได้

ถาม : วิธีการแบ่งองก์เป็นอย่างไร

อรรณพล : ฉาก 1 2 3 คือองก์ 1 ฉาก 4 5 6 คือองก์ 2 แล้วจบที่ฉาก 7 8 9 หรือ 10 วิธีการเดินเรื่องในฉาก 1 3 4 6 และ 8 จะเป็นเส้นหลัก ส่วนฉาก 2 5 7 จะเป็นเส้นรอง วิธีการเขียนบทให้สนุกในฉากที่ 3 และฉากที่ 6 จะต้องใส่เรื่องราวให้น่าติดตามเพื่อเมื่อตัดเข้าโฆษณาจะต้องให้คนดูลุ้นอยากดูต่อ

ถาม : มุขตลกไหนที่นิยมใช้ในเป็นต่อ

กิตติ : มุขที่ใช้บ่อยก็จะเป็นมุขจีบหญิง ความเสี้ยวของบุคลิกของนักแสดงชาย การใช้คำพูดตลกในการจีบหญิง ถือเป็นการสร้างสีสันให้กับละครเรื่องเป็นต่อ

อรรณพล : มุขในออฟฟิศก็เป็นอีกมุขหนึ่งที่คนชื่นชอบ หลายคนอยากได้เจ้านายอย่างแจ่มอนอยากมีเพื่อนร่วมงานอย่างวอก ขม และอู๊ด ตัวละครทุกตัวคนดูสามารถจับต้องได้เหมือนเป็นตัวแทนของพวกเขา

ถาม : คิดว่าละครซิทคอมเรื่องเป็นต่อสามารถสะท้อนมิติทางสังคมของคนกรุงเทพฯ ได้หรือไม่อย่างไร

อรรถพล : บทละครส่วนใหญ่จะหยิบยกสถานการณ์ที่น่าสนใจนำมาเขียนเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อคนดู เช่น เมื่อครั้งที่มีการ์ตูนคนบ้าฆ่าพ่อของนักแสดงท่านหนึ่งซึ่งเป็นเหตุการณ์สะเทือนขวัญของคน ทำให้ได้มีการหยิบเรื่องราวนำมาเขียนเป็นบทละครเพื่อเตือนสติ และเพื่อให้สังคมช่วยกันระมัดระวังความปลอดภัยของคนในครอบครัว

กิตติ : การหยิบยกสถานการณ์ข่าวสารบ้านเมืองนำมาเสนอเป็นบทละครตลกซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของละครซิทคอม แต่ต้องอยู่บนรากฐานของวัฒนธรรมไทยเพื่อสะท้อนสังคมไทยในยุคปัจจุบัน